

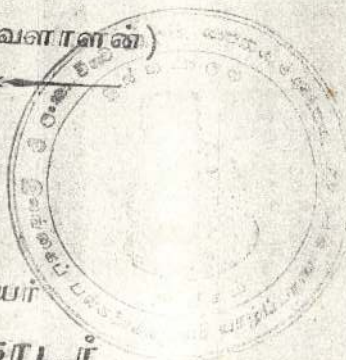

894 8124
10A AK

சிவமயம்.

நீலகண்டன்.

(ஓர் சாதீவேளாளன்)

ஆசிரியர்

இடைக்காடர்

எழுதியது.

ARCHIVES

யாழ்ப்பாணம்

நாலவர் அச்சுக்கடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1925.

Copyright Reserved.

விலை ரூபா ௧. சதம் ௫௦.

100071

முகவுரை.

இது, சாதியபிமான மின்னதென விளங்காது தம்மிறுழந்தவர்களை யிம்சை செய்பவர்களுக்குப் புத்தி புகட்டும் நோக்கமாகவும், ஏனையோருக்கு நம்மவர்களின் உண்மையான சாதிநிலையின்னதென வுணர்த்தும் நோக்கமாகவும், எழுதப்பட்ட ஓர் கற்பனாகதை. அனைவருக்கு முபயோகமா யிருக்கு மெனவெண்ணி, சன்மார்க்கம், சற்போதனைமுதலிய வற்றைப்பற்றி யான்றோர் கூறியிருக்கும் உண்மைக ளாங்காங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இக் கதையிற் சம்பந்தப்பட்ட தீயவர்களடைந்த கதி, தீமையால் வருங்கேட்டை, எவர்கள் மனதிலும் பதியச் செய்யும்.

இக்கதை சாதிபேதம் பாராட்டுவதி லாரம்ப மாநீ, யதைவிடுவதில்முடிவாகின்றது. நன்றோக்கத் துடனேழுதப்பட்டமையால், இதிலுள்ள குற்றங் களைந்து, குணந்தழுவி, இதை யங்கீகரிக்கும்படி வாசிக்கும் நண்பர்களை வேண்டுகின்றேன்.

ஆக்கியோன்.

சிவமயம்.

நீலகண்டன்.

க-ம் அத்தியாயம்.

காரணம் பற்றிக் காரியம் படைக்கும்
பூரணன் றன்னைப் பூசனை செய்குவாம்.

வரவரமாயி கழுதைபோலாகிருளாம்.

இலங்கை யோர்புராதன தேசம். முன்னொரு காலத்திலே
இத்தீவு, இந்தியாவிலோர் பாகமாயிருந்த தென்று சரித்திர
காரர் கூறுவர். சில காவியங்களில், ஆதிசேடனுக்கும் வாயுபக
வானுக்கு மிடையே பெலத்தைப்பற்றி நடந்த வாதத்தில்,
ஆதிசேடன் தன்னாயிரம் படாமுடிகளால் மகாமேருமலையின்
சிகரங்களை மூடிக்காத்ததென்றும், வாயுபகவான் தன் முழுச்
சக்தியுடனும் அவைகளின் மேல்வீசி அச்சிகரங்களி னென்றை
முரித்துத் தூரத்தேயுள்ள சமுத்திரத்தி லெறிந்தானென்றும்,
அச்சிகரமேயில்விலங்கையென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

அனேகவாயிர வருஷங்களுக்குமுன், இத்தீவு மிக்க செல்
வமும் நாசரீசமும் படைத்திருந்தது. அரசியல் செவ்வனே
நடைபெற்று பிரசைசுள்சகலவளங்களுடன்வசித்து வந்தார்கள்.
அன்னியதேச வியாபாரம் நடந்து, அன்னிய தேசத்தவர்கள்
இங்குவரவும், இவர்க ளத்தேசங்களுக்குப் போகவும் கூடிய
வசதிகளேற்பட்டிருந்தன. இத்தீவின் பண்டங்கள் பற்பல
தேசங்களுக்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டு விலையாயின. அத்தே
சங்களின் பண்டங்கள், இங்குகொண்டு வரப்பட்டு விலையாயின.
ஆகவே, இத்தீவு மிகப் பிரசித்தி பெற்றிருந்த தென்பதற்குச்
சந்தேகமே யில்லை.

இத்தீவைத் தற்காலமாகப் புரிபவர்கள், மனுதி தவறாது,
சகல சனங்களையுஞ் சாதிசமயபேதம்பாராது, சமனாய் நடத்து

மங்கிலேயர். இவர்களது செங்கோல், பிரசைகளை யோர்வித கஷ்டமுமின்றிச் சுகமாய் வாழக்கூடிய நிலையில் வைத்திருக்கின்றது.

இருந்தும், பிறமமிழ்தினுந் தங்குழிநீதி என்பதற்கிணங்க பிரசைகள் சுயவிராட்சியத்தை விரும்புவது சுபாவம். ஆனால் அதை விரும்பி, அதற்காக வாதுபுரிபவர்கள், தங்களுடைய தங்க ளிற்குறைந்த விவேகம், செல்வம், முதலியவற்றையுடைய, ஏனைய பிரசைகளையும், நன்னிலைக்குக் கொண்டு வருவாராயின், சுயவிராட்சியந் தானே வரும். ஆகையால், அவர்க ளத்தகைய வேலைகளை யாரம்பிக்க வேண்டும். நம்முடந்தனவந்தர்கள், தங்களுக்குப் பேர் புகழை விரும்பாது, காடுமேடாய்க் கிடக்கும் நிலங்களைப் பண்படுத்துவதிலும், கைத்தொழில்களை விர்த்தி செய்வதிலும், தங்கள் பணத்தைச் செலவிட்டு தங்களிலும் குறைந்த புத்தி, விவேகம், செல்வமுள்ளவர்களைத் தங்கள் நிலைக்குக் கொண்டுவரின், சுயவிராட்சியம் நம்முருக்குள்மெல்ல நுழைந்துவிடும். நம்மவர்கள் தம்மைப்போல், மன்னுயிர்காக்கும் சிந்தையுடையராய், ஈவு, இரக்கம், தயவு, தாட்சணியமுள்ளவர்களாய், எப்பொழுது வருவார்களோ, அப்பொழுதே சுயவிராட்சியம் வருங்காலம். அதுவரையும் நாமதைப்பெற அருகால்லர்.

அன்னியசாதியா நிற்குவந்ததும், எங்களை யாளுவதும், தங்கள் சுயநயங் கருதியே. அஃதொழியின் ஒருகணமு மிங்கு தங்கார். நந்தேசத்தை விட்டு, ஒருவருமறியாது ஓடிப்போவார்கள். அவர்க ளெங்கள் நாட்டை நாசமாக்குகின்றார்களென்று நாம் புலம்புவதும், எங்கள் குற்றத்தை அவர்கள்மேற் சுமத்துவதும் எங்களறியாமை. எங்களுக்கு வேண்டிய ஊண், உடை, முதலியவற்றை நாங்க ளெங்கள் தேசத்தி லுண்டு பண்ணிக் கொண்டால், அன்னிய தேசத்தவர்கள் விற்பனவுக் கிங்கு கொண்டுவரும், அப்பண்டங்களை யென்செய்வார்? எவர்களுக்கு விற்பனை செய்வார்? கொல்லதெருவில் ஊசி வீர்கலாமா? அவர்களுடைய நோக்கம் பலிக்காவிடின், அவர்களிங்கு வராதொழிவர். ஒழியவே, அரசியலையும் கைவிடுவர். பூர்வ உரோமருடைய சரித்திரம் இதற்குச் சான்றாகும்.

பூர்வ உரோமர், அக்காலத்தில், ஐரோப்பாக் கண்டத்திலேயுள்ள, குடியேறியநாடுகளையெல்லாம் தங்கள்வசப்படுத்தி, அவைகளை ஆண்டு வந்தனர். அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்கள் அந்நாடுகளிலே குடிக்கொண்டன. தேசபரிபாலனத்தின் பொருட்டு, தம்மவரையன்றிச் சுதேசிகளை யமர்த்தவுமில்லை, பழக்கவுமில்லை. தற்காப்புக்காகவேனுஞ் சுதேசிகளை யாயுதந் தரிக்கவிடவில்லை. மிலேச்சசாதியார், உரோமர்களோடெதிர்த்து யுத்தம் புரிந்தபொழுது, சுதேசிகளின் உதவியின்றி, யெதிர்த்து நிற்க முடியாது பின்வாங்கினார்கள்.

தேச நன்மை கருதாது, உரோமர் தங்கள் சுயநயங்கருதி, அத்தேசங்களில் தங்கள் பணத்தைச் செலவிட்டு, வீதிகளைத் திறந்து, ஊர்களைச் செப்பணிட்டு, காடுகளைத் திருத்தி, அந்நாடுகளை நன்னிலைக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். ஈற்றில் செல்வையென்றி, வரவு சிறிதுமில்லையெனக்கண்டு, தங்கள் படைகளை யகற்றி, அந்நாடுகளை யவைகள் கதிக்கு விட்டு, தம்முர்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவ்விதமே, அன்னிய சாதியார் எங்களை விட்டோடுவது திண்ணம்.

தமது பெண்டிர் பிள்ளைகள் தவிட்டுக்கும் வழியின்றித் தவிக்கத், தாசுவிட்டுக்குப்பணமிறைக்கும் புருஷர்களைப்போல, எங்களுக்குப் போதுமான தானிய முகலியவற்றை யுண்டு பண்ணக்கூடிய விளைநிலங்க ளிங்கிருக்க, இந்தியாவுக்கும், நங்குனுக்கும், அரக்கனுக்கும், பிரமதேசத்துக்கும், நெல், அரிசி முதலிய உணவுப் பொருள்களை வருவிக்க, எங்கள் பணத்தை யனுப்புவது எங்கள்மதியினமல்லவா? முற்காலத்தில் இலங்கையிலிருந்து, இந்தியாவுக்கு, நெல், அரிசி, முதலிய தானியங்கள் ஏற்றப்பட்டனவென்று சரித்திரங் கூறும். ஏனவ்விதம் இக்காலத்துஞ் செய்யப்படக்கூடாதென்பதை, நம்மவர்க ளொவ்வொருவரும் சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும்.

இவ்வளவு புகழ்பெற்ற இலங்காபுரியின் தலைநகரம் கொழும்பு. இதற்கு நேர்வடக்கே இருநூறுமைல் தூரமளவில் யாழ்ப்பாணமென்னும் பட்டினமிருக்கின்றது. இதை வடவிலங்கையின் தலைப்பட்டினமென்று சிலர் கூறுவர்.

யாழ்ப்பாண மென்னும் பட்டினம், கண்டியரசனால் யாழ்ப்பாடியென்னுஞ் சங்கீதவித்துவானுக்கு, அவன்பாடிய திறமைக்காகப் பரிசளிக்கப்பட்டது. அதனாலேயே, அதற்கு யாழ்ப்பாண மென்னும் காரணப்பெயர் வழங்குவந்தது. அக்காலத்தி லுதுவோர் மணற்றிடல். யாழ்ப்பாடி, சேர சோழபாண்டிய நாடுகளிலிருந்துசனங்களைக் கொணர்ந்து, குடிபெற்றி, யதையரசாண்டு வந்தான். அதன்பின் பாண்டிய நாட்டிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட ஓராசினங் குமரனும், அவன் சந்ததியாரும், யாழ்ப்பாணத்தை யாண்டு வந்தார்கள். அக்காலத்தொடக்கம் போத்துக்கீசர் அதைக் கைப்பற்றும் வரையும் தமிழரசரே யாழ்ப்பாணத்தை யரசுபுரிந்து வந்தார்கள்.

போத்துக்கீசர் வியாபாரநோக்கமாக, யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து அக்காலத்திருந்த தமிழரசரிடம் உத்தரவு பெற்று தங்களுக்கு வேண்டிய கட்டிடம் முதலியவற்றை யமைத்தார்கள். அவர்களுக்குப் புகரித்த நிலம் அக்காலத்திற் பற்றைக் காடான மனிதசஞ்சாரஞ் செய்ய வுதவாத செதுப்பு நிலம். அவ்விடத்தில் யாழ்ப்பாணக் கோட்டையைக் கட்டுவித்து தேவையான ஆயுதம், படை முதலியவற்றைச் சேகரித்து, போத்துக்கீசர் அதை யாண்படுத்தினார்கள். அதைப்பற்றிய செய்திகள் ஒன்றும் யாழ்ப்பாணத்தரசனுக் கெட்டவில்லை. அரசன் அந்நிலத்தைப் போத்துக்கீசருக்குச் சாசனஞ் செய்து கொடுத்தமையாலும், அவர்களதை யாண்படுத்திக் கொண்டமையாலும் அவன் அவர்களை யகற்ற வெண்ணவில்லை.

போத்துக்கீசர், யாழ்ப்பாணக் கோட்டையைத் தங்களுக்குக் கொதுக்கிடமாய்வைத்துக்கொண்டு, தருணம்வாய்த்தபொழுது யாழ்ப்பாணத்தைத் தங்கள் வசமாக்க பிரயத்தனஞ் செய்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்தரசனைப் போரில் வெல்ல வியலாது, அவனது சேனாபதி காக்கை வன்னியனைத் தங்கள் வசப்படுத்தி அவனது துணைகொண்டு அரசனைப் பிடித்தார்கள். உற்ற போரில் காக்கைவன்னியன் அரசனைக் காணவந்தான். அரசன்

முனைமுகத்தில் அவனைக்கண்டு, சந்தோஷப்பட்டு, அவனிலோர் வித சந்தேகமும் கொள்ளாது, அவனைத்தழுவ, காக்கைவன்னியனும், தழுவவன் போல நடந்து, அரசனை யிறுகக் கட்டிப் பிடித்தான். இந்நேரத்தில், முன்னேயே இவ்விதஞ் சம்பவிக்குமென்றெண்ணி, மறைவிலமர்த்திவைக்கப்பட்டிருந்த சில சேனாவீரர், கரந்திருந்த வீடத்தைவிட்டு, சடுதியாய் வெளிப்பட்டு, அரசனைக் கைது செய்தார்கள்.

உடனே, அரசனுடனின்றி சேனாவீரர், கோபங்கொண்டு எதிர்க்க, காக்கைவன்னியன், அவர்களைச் சாந்தி செய்து, வீட்டுக்கனுப்பினான். துரோகியாகிய காக்கைவன்னியன், இதற்குப் பிரதியுபகாரமாகக் கந்தரோடை முதலிய கிராமங்களைப் போத்துக்கீசரிடமிருந்து பெற்றான்.

போத்துக்கீசர், அநியாயமாகக் கவரந்த இவ்வியாழ்ப்பாணத்தை ஒல்லாந்தர் அவர்களிடமிருந்து பறித்தார்கள். போத்துக்கீசரைப் போலவே, ஒல்லாந்தரும், வியாபார நோக்கமாக, இலங்கைக்கு வந்தவர்கள். இவ்விரு சாதியாருக்குமிடையே வியாபார விஷயத்தில், வாதம் நேரிட்டுப் பகையுண்டாய், போரும் மூண்டது. சிலகாலமாக, யுத்தம் நடந்து, ஒல்லாந்தர் போத்துக்கீசரை வென்று, இலங்கையைக் கைப்பற்றினார்கள்.

இதற்குச் சில வருஷங்களின்பின், வியாபார நோக்கமாகவே, கிழைத்தேசங்களுக்கு வந்த அங்கிலேயர் இலங்கையைத் தங்களாணைக்குள் ளாக்கினார்கள். மகா காருண்னிய முள்ள விக்ரோநியா இராணியாரும், அவர்சந்ததியாரும், இலங்கைவாசிகளைத் தங்கள் சொந்தச் சாதியிலுள்ள பிரசைகளைப் போலவே நடத்தி, அவர்களுக்குக் கொருதறையும் வாடாது செவ்வனே பாதுகாத்து வருகின்றார்கள்.

அங்கிலேயர் இலங்கையை யரசுபுரியத் தொடங்கிச் சில வார்டிகள்சென்றன. அக்காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்தில், தற்கால மாதிரியான கற்கள் பரப்பிய வீதிகள் மிகச்சிலவே யாகும்.

அவைகள் பெரும்பாலும், நெடுந்தூரஞ் செல்லும் விதிகளே. மற்றையவைகள், மண்விதிகள். மிகவுமொடுக்கமானவை. அவைகளி னிருமருங்கும், மரங்களடர்ந்து வளர்ந்திருக்கும். பாதிரி, புன்னை, கோங்கு, ஆகினி, பாலை, முதலான முதலியவற்றுட்கங்கள் ஒங்கி யுயர்ந்து, நாற்புறமும் கொம்பர்களை வீசி, காற்றி லைசந்துகொண்டு நிற்கும். விதிகளினருகேயுள்ள நிலங்களில் மா, பலா, தென்னை, கமுகு, பனை முதலியவற்றுட்கங்கள், காண் பவர்களின் கண்களைக் கவரக்கூடியகாய்களிகளைத் தந்தலைமேற் சமந்து நிற்கும். பலவிதமான புல்பூண்டு வகைகளும் புட்பச் செடிகளும் இடையிடில்லாது எங்கும் முளைத்து வளர்ந்து, புஷ்பித்துக் கொண்டிருக்கும். ஆடு மாடு முதலிய நாகால் விலங்குகள், செழித்து வளர்ந்த புற்களை மேய்ந்து, ஒடிபுலாவித் தீரியும், பட்சிசாதிகள், தங்களுக்குத் தேவையான காய்கனி களைத்தின்று, மரக்கொம்பர்களிலிருந்து பாடும். தேன்வண்டுகள் மதுவுண்டு களித்து, ஒரு புஷ்பத்திலிருந்து இன்னொரு புஷ்பத் துக்கு இரைந்து செல்லும். இடைவிடாது நறுமணம் வீசும்.

சூரிய பகவானை மத்தியான நேரங்களிலும் காணக்கிடை யாது. இருளகல விடிந்து மொருமணி நேரஞ் செல்லும். சூரிய னஸ்தமிக்க ஒருமணிகேரத்துக்குமுன் இருள்வரத்தொடங்கும். பிரயாணிகள் மத்தியான நேரத்திலும் சூரிய வெப்பமின்றிப் பிரயாணஞ்செய்யக்கூடியதாய், விதிகளி னிருமருங்கும் நிற்கும் மரங்கள் உங்கள் கொம்பர்களை, யொன்றோடொன்று பின்னி, பந்தர்போல் நிழலைக் கொடுக்கும்.

எந்த மாதமும் இடைக்கிடையேயே பெய்யும். வரத்துக் கொருமுறைபாவது, மழைபெய்யா தொழியாது. வானிகள், ஏரிகள், குட்டைகள் முதலிய நீர்நிலைகள், சலப்பஞ்சமின்றி எக்காலமும் நீர்ததும்பிக் கொண்டிருக்கும். தற்காலம்போல் ஓர் நீர்நிலைபாவது காய்ந்து வரண்டு வெற்றுத் தரையாயிராது. மரங்கள் செடிகளுக்கு, நீர்ப்பாய்ச்ச வேண்டிய அவசியம் நேரி டாகப்படியால், அக்காலத்தில் வசித்த சனங்கள், இக்காலத்தில் வசிக்கும் சனங்களைப்போலக் கஷ்டப்படவில்லை. அக்காலத்தில் மரங்கள் மிகவுயர்ந்து வளர்ந்திருந்தமையால், முகில்கள்

அவைகளிற் படிந்து மழையைச் சொரியக்கூடியதா யிருந்தன. உயர்ந்த மரங்களும் மலைகளில்லாத நாடுகளில் மழை பெய் வது குறைவாகும்.

அக்காலத்தில் அடிக்கடி மழை பெய்துவந்த படியால், ஏரிகள், குளங்கள் சலப்பஞ்சமின்றி யிருந்தன. புல்பூண்டுகள் நன்றாய்ச்செழித்துவளர்ந்தன. பலவிதமான பயிர்களும் பயனைக் கொடுத்தன. விருட்சங்கள் ஒங்கிவளர்ந்து, பூத்துக் காய்த்து, பிரயோசனப் பட்டன. ஆகையால் விலங்கினங்களும், பட்சி சாதிகளும், நீன்பஞ்சமின்றிக், ஈடிப்பஞ்ச மின்றி, நல்ல தேக புஷ்டி யுள்ளவைகளாய், சுகதேசமுள்ளவைகளாய், மனுஷ ருக்கு வேண்டிய பால், தயிர், நெய், இறைச்சி முதலியவை களை அவர்களுடைய உபயோகத்துக்குக் கொடுக்கக் கூடியதா யிருந்தன. காய், கனி, கிழங்கு முதலிய தாவர வஸ்துக்களும் அக்காலத்தில் வசித்த சனங்களின் உபயோகத்துக்கு விஞ்சி யிருந்தன.

இவ்விதமான செழித்த காலத்தில், சனங்களுக்கு கொரு குறையுமில்லாத காலத்தில், சுகலரும் உண்டுடுத்துச் சந்தோஷ மாய்க் காலங்கழிக்கக் கூடிய காலத்தில் எவரும் மனரம்மிய மாய்ச்சினிக்கக் கூடியகாலத்தில், மனுஷர் ஒருவரோடொருவர் ஒற்றுமை யுள்ளவர்களாய், ஒருவர் மற்றவருக்குத் தினம் புரியாது வாழ்வதே இயல்பு. ஆனால், அவ்விதம் நடப்பதை, எத்தேசத்திலும், எக்காலத்திலும், நாங்காணவில்லை. பிறவிக்க் குணத்தை மாற்றப் பிரமனாலு மாகாது, என்பதுபோல, சற் சனர்துற்சனர், யோக்கியர் அயோக்கியர், மெய்யர்பொய்யர், என் னுந்திறத்தினர், மனுஷருக்குட் காணப்படுகின்றார்கள். இவ்வித பேதம் சிருட்டிகாலம் தொடக்கம் சங்கர காலம் வரையும் இருக்கும்போற் றேன்றாகின்றது.

காலதேச வித்தியாசங்கள் சற்சனருக்கே யன்றி, துற்சன ருக்குண்மையாவது, தீமையையாவதுபயவா. சூரியவொளி பிறவர்க்குருடனுக்கு எவ்விதமுபயோகப்படாதோ, அவ்விதமே செழித்த லும், செழித்த காலமும், துற்சனருக்குபயோகப் பட்டா. அவர்கள் பங்குரியென்று பருக்கவும்மாட்டார்கள். சித் திரை யென்று சிதர்க்கவும்மாட்டார்கள்.

8 வேள்ளம்பள்ளத்தைநாமே. குப்பையோடு குப்பைசேரும்.

சு-ம் அத்தியாயம்.

மேலே சொல்லப்பட்ட விதமான தீயவர்கள் இவ்வியாழ்ப் பாணத்திலும் வசித்தார்கள். அவர்களுள் பிரதானமாய் இக்கதைக்குத் தொடர்பான சிலகன்வரைப் பற்றியும், அவர்களின் சகாயிகளைப் பற்றியும், இங்கு கூறுவது ஆவசியகம். அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பலபல கிராமங்களில் வசிப்பினும், ஒருவரோடொருவர் சம்பந்தப்பட்டவராயும், ஒருவருக்கு கொருவர் நண்பு பூண்டவர்களாயு மிருந்தார்கள். சாதாரணமாகச் சனங்களுக்கு அவர்களுடைய பட்டப்பெயர்களை தெரியும்.

அவர்களுட் சிலருடைய பெயரையும், அவர்களின் செனன தேசத்தையும் மாத்திரம் அனேகாறிந்திருந்தார்கள். சுழிபுரத்துச் சுங்கன், சங்காணைச் சாணையன், கைதடிக்க கறுப்பன், அள வெட்டி ஆறன், வண்ணைச் சாளியன், வல்லுவெட்டி வைரவன், சரசாலைச் சாப்பையன், கோப்பாய்க் குறும்பன், மாணிப்பாய் மருதன், மயிலிட்டி மணியன், புங்குடுதியுப் புகையன், சுண்ணு கத்துச் சுப்பன் முதலியோர் மிகப்பிரசித்தி பெற்றகன்வர்கள்.

இக்கன்வர்கள் வசிக்கும் கிராமங்களிலுள்ள வெள்ளை வேட்டிக் கன்வர்கள், இவர்களுக்குச் சகாயிகளா யிருந்து இக்கன்வர்கள் திருடிக்கொண்டு வரும் பொருட்களைத் தங்கள் வீடுகளிற் சேமித்து வைத்து, அவர்கள் பாகம்பிரிக்கும்பொழுது தாங்களும் ஓர் பாகத்தைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள். அது மட்டோ அவர்கள் அரசாட்சியினிட மகப்படாது வேண்டிய உபாயங்களையும், தந்தாங்களையுந், குட்களையுங் கன்வர்களுக் குப் போதிப்பவர்கள் இந்த யோக்கியக் கன்வர்களே. சனங்கள் தங்களிற் சந்தேகங் கொள்ளாதபடி, இவர்கள் பிரபுவேடங் தரித்து மற்றவர்கள் தங்களை யோக்கியர்களென மதிக்கத்தக்கதாக நடத்துக் கொள்வார்கள்.

சைகாலங்களில் இந்த யோக்கியக் கன்வர்கள் மற்றைய கன்வர்களின் சகாயத்தைக்கொண்டு தங்கள் பகைவர்களின் சொத்துக்களைத் திருடுவித்து, அவர்களுக்குச் சரீரதீங்கு செய் வித்து, தங்கள் பகைகளை முடித்துக் கொள்வார்கள். ஆகையால் இவ்விருவிதக்கன்வர்களும் ஒருவருக்கொருவர் இன்றியமையாத னுணை வர்களா யிருந்தார்கள்.

வேள்ளம்பள்ளத்தைநாமே. குப்பையோடு குப்பைசேரும். 9

இக்கதைக்குச் சம்பந்தப்பட்ட யோக்கியக் கன்வர்களில் விசேஷம் பெற்றவர்கள், சுண்ணுத்து மனப்புலி, கந்தரோடைச் சிங்கமாப்பாணர், வண்ணை வராகமுதலி வம்சத்துச் சாளியன் முதலியோரே.

இவர்கள் ஒருவரையொருவர் அடிக்கடிசந்தித்து அந்தரங் கமாய் யோசனை செய்வதுவழக்கம். இவர்களுடைய பெண்சாதி பிள்ளைகள் தானும், இவர்களின் குட்களை யறியார். சுண்ணு கத்து மனப்புலி வீட்டில்தோவொரு குட்சிசெய்யப்பட்டது

ஒருநாள், மனப்புலிவீட்டின் றலைவாடிலுக்குக் கிட்டநின்ற வோர்மரிழலில் மனப்புலியும், சுப்பனும், ஆறனும், இன்னுமிரு வரும் உட்கார்ந்து மிகவிரகசியமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார் கள். அவர்கள் பேசும்பொழுது, அடிக்கடி யாராவது தங்கள் பக்கமாக வருகின்றார்களோவென நான்கு பக்கமும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். இவ்விதம் ஒருமணிநேரம்வரையும் பேசிக்கொண் டிருந்தபின், ஐவரும் பிரியும்பொழுது, மனப்புலி, மற்றவர்களை நோக்கி, “உங்களை நம்பியிருக்கிறேன். எவ்விதமுங்காரியத்தைச் சிக்கிரம் முடிக்க வேண்டும். நீங்கள் மனம் வைத்தால் காரியம் ஒப்பேறும்” என்றுசொல்லி அவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப் பினான்.

ரு-ம் அத்தியாயம்.

ஆனையும் அறுகம்புல்லிறடக்கும்.

மாதமோ வைகாசி மாதம். நேரமோ சாயுந்தர நேரம். தென்றற் காற்று வீசுகின்றது. நாற்புறங்களிலுமிருந்து, நறு மணங் கமழ்கின்றது. வண்டுகள் இளைகின்றன. குயில்கள் கூவுகின்றன. குரங்குகள் ஒருமரக்கொம்பரிலிருந்து இன்னொரு மரக்கொம்பருக்குப் பாங்கின்றன. விலங்கினங்களும், பட்சி சாதிகளும், தத்தம் வீடுநோக்கிச் செல்கின்றன. புருஷரும் பெண்களும் உலாப்போகின்றனர். பிள்ளைகள் அவர்களுக்கு முன் னோடுவதும், குதிப்பதுமா யிருக்கின்றனர். கமக்காரர் தங்கள் கமங்களினின்றும் வீடுநோக்கிச் செல்கின்றனர். இடை யர்கள் ஆடுமாடுகளை வீடுகளுக்குத் தூரத்திச் செல்கின்றனர். சிவகிரகிசு ளைவையுங் களைப்பாறும் நேரம்.

இவ்விதமான நேரத்திலே, திருநெல்வேலியினின்றும், வடக்கு நோக்கிச் செல்லும் மண்விதியால், சுமார் இருபது வயதுள்ள ஓர்வாலிபன் வடக்குநோக்கிச் செல்கின்றான். எவரும் இவன் மாரிலே வென்று மயங்கத்தக்க அழகு வாய்ந்தவன். அகண்ட நெற்றியும், உயர்ந்த புருவமும், நீண்ட மூக்கும், அழகியவாயுமுள்ளவன். விசாலித்த புயமும், விசாலித்தமார்பும் வாய்க்கப் பெற்றவன். அவனது முழுவுருவமும் அளவுக்களவாயமைக்கப்பட்ட கருவி லுருக்கி வார்க்கப்பட்ட பொற்கிலேக்கு ஒப்பானது. அவனைப் பார்க்கப் பதினாறு கண்கள் வேண்டும். தோற்றத்தில் செல்வன் வீட்டுப்பிள்ளையப்போன்றவன். இவன் அரையிலொரு நேரத்தியான வேட்டியை யுடுத்திருந்தான். தோளில், விலைபெற்ற ஓரங்க வஸ்திரத்தைப்போட்டிருந்தான். மறுதோளில் ஒரு பொக்கணர் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. பார்வைக்குத் தற்காலத்துப் பண்டாரங்களை யொத்தவன்.

இந்த வாலிபன், அந்த மண்விதியால் சற்றுத்தூரஞ் செல்லவும், இவனுக்கு எதிர்ப்பக்கத்திலிருந்து ஒரு ஓடிப்பாதையால் வந்த புருஷர் நாலவர், இவனைச் சந்தித்தார்கள். அவர்களும் நல்ல வுடையுடுத்தி, நல்ல வுத்தரியம் போட்டிருந்தமையால், நல்ல ஸ்திதியிலுள்ளவர்க ளென்று எண்ணக்கூடியதாயிருந்தது. இவர்களைக் கண்டதும், வாலிபன் நின்று, யாதோ சம்பாஷித்தபின், ஐவரும் கூடிக்கொண்டு மண்விதியிலிருந்து கிழக்கு நோக்கிச் செல்லும் ஒரு ஓடிப்பாதையால் சென்றார்கள். சற்றேநேரத்தின், ஒரு பெரியவெளி தென்பட்டது. அஃதொரு வயல்வெளி. அதன் மத்தியில், சலம்பிரம்பிய வாவிக்கரையில், பசும்பூங்குள் வளர்ந்திருந்த ஓரிடத்திலிருந்து, சென்ற ஐவரும் யாதோ சம்பாஷித்தார்கள். அப்பொழுது அடிக்கடி அங்கு மிகவும் பார்த்துக்கொண்டு, யாதோ லொரு முக்கியமான விஷயத்தைப்பற்றி யோசித்தார்கள் போற்றினேன்றியது. அவர்களுடைய பேச்சை எவராவது அறிவது அவர்களுக்குப் பிரியமில்லை. யோசிக்குமிடத்தின், யாதோ லொரு அந்தரங்கமான குட்டியொன்று செம்மையான வடிக்வேண்டி யிருக்கின்றது. இவ்விதமாக ஒருமணி நேரம்வரையும், அந்த வாவிக்கரையில் யோசனை செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

எவராவது இவர்களை யுற்று நோக்கின், இவ்வாலிபனுக்கும் மற்றைய நால்வருக்கும் எவ்விதம் நேசப்பான்மை யுண்டாயது என்று எண்ணக்கூடும். வயதளவில், உடை, நடை, பாவனைகளில் சம்பாஷணைகளில், இவ்வாலிபனுக்கும் அந்தப் புருஷர்களுக்கு மிடையில் அனேக பேதங்களிருந்தன. வாலிபன் இவர்களிடத்தில் சிக்கிக் கொண்டான் போலும்.

இவர்கள் பேசவேண்டியவைகளைப்பேசுமுடித்து, யோசிக்க வேண்டியவைகளை போசனை செய்து, தர்க்கிக்க வேண்டியவைகளைத் தர்க்கித்து செய்யவேண்டியவைகளைத் திட்டம்பண்ணி அவைகளுக்கான ஒழுங்குகளைச் செய்து கொண்டு, ஒருவரை விட்டொருவர் பிரிந்தார்கள். / சந்திரனுமுதயமாகித் தனது குளிரந்த கிரணங்களை வீசுகின்றான். சனங்கள் தங்கள் தங்கள் கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு, வீடுகோக்கிச் செல்கின்றார்கள். வீட்டுக்குவந்தவர்களிற்சிலர், போசனைச் செய்கின்றார்கள். ! போசனம் முடித்த சிலர், காலசேஷபஞ் செய்கின்றார்கள். சிலர் சயனத்துக்குப் போய்விட்டார்கள். எங்கும் நிர்ச்சத்தமாயிருக்கின்றது. ஆ! என்ன ஆறுதலான நேரம்! மனமும் தேகமும் ஓயும் நேரம். சகல சீவராசிகளும், இயற்கையாக ஓய்ந்திருக்க வேற்பட்ட நேரம். தென்றல் காற்று வீசுவதால், அக்காற்றைவினோதையே யன்றி, வேறெவ்வித சத்தமும் கிடையாது.

இந்த நேரம் சகல சனங்களுக்கு முவந்த நேரம். சன்மார்க்கர்கள், கடவுளைத் தியானித்து, தம்மனைத யவரிப்பதித்து, ஆனந்தத்தைச் சுகிப்பார்கள். துண்மார்க்கர்கள், தங்கள் துராதைகளை யனுபவிக்கவும், அதனால் சுகமடையவும் விரும்பி, தங்கள் மனதில் பலவெண்ணங்களையும் எண்ணுவார்கள். முறையாக இவ்வுழம் நடத்துவோர், தர்மவழியாற் போருள்சம்பாதித்து, தம்மையும் தம்பெண்டிர் பிள்ளைகளையும் போஷிக்கும் பொருட்டு பசல்முழுவதும் தாங்களடைந்த தேகவிளைப்பையாற்றும்படி, ஓரிடத்திற் படுத்து, ஆறுதலடைவார்கள். அதர்மவழியாற் போருள் சம்பாதிப்பவர், இரவைப் பகலாக்கி, முதனவிரவு நித்திரை செய்யாது, விழித்திருந்து, களவு தொழிசை

செய்வதற் காலத்தைக் கழித்தமையால், பகல்முழுவதும் நித்திரை செய்து, மாலையில் நித்திரைவிட்டெழுந்து, போசனஞ் செய்து தங்குழாத்தைக் கவியழைத்து, வழக்கம்போற் களவு புரியப் புறப்படுவார்கள். இவர்கள் இயற்கைக்கு மாறாக நடந்து தந்தேகத்தையும் கெடுத்து, ஆத்மாவுக்கும் கேட்டை விளைவிக்கின்றார்கள்.

க-ம் அத்தியாயம்.

ஆனையோகேடி முயல் முட்டையிட்டது.

பட்டினத்துக்கு வடபாகத்தில், ஏழுமைல் தூரமளவில், நீர்வேலியென்னும் ஓர் கிராமமுண்டு. அது நீர்வளமில்லாதிருப்பினும், மிகவும் நிலவளம் பொருந்தியது. அங்கே ஆறுகளாவது ஏரிகளாவது காணப்படமாட்டா. இருந்தும் நிலமட்டத்துக்கு, மூன்று முளத்துக்கிடையில் நீரகப்படக் கூடியதால், எவ்வித பயிர்களும் செழிப்பாய் வளர்ந்து நல்ல பயனைக் கொடுக்கும்.

அங்கே, ஏராளமான வயல்நிலங்களும், தோட்ட நிலங்களும், மேச்சல் நிலங்களுமுண்டு. ஒவ்வொரு குடியானவனுக்கும் அவனுக்குத் தேவையான நிலங்கள், அவனுக்குச் சொந்தமாயிருக்கும். முற்காலத்தில், ஒரு பாப்பு நிலம், இரண்டு பணம் மூன்று பணத்துக்குவாங்கக்கூடியதாயிருந்தபடியால், சகலரும் தங்களுக்குத் தேவையான நிலம்புலங்களை விலைக்கு வாங்கி, தங்களுக்குப் பிரயோசனம் கொடுக்கக்கூடிய, பயிர்களை யுண்டு பண்ணினார்கள். ஆகையால் வயிறுரவுண்டு சந்தோஷமாய்ச் சிவந்து வந்தார்கள். அவர்கள் அன்னியரிடம் விலைக்கு வாங்க வேண்டிய பண்டங்கள் ஒன்றுங் கிடையா. தேவையான பண்டங்களைத் தாம் அவர்களுடைய கிராமத்திலேயே யகப்படும். உடுக்குந் துணிக்கும் அரைக்குஞ்சாக்குக்கும் மாத்திரம், கிராம வாசிகள், பட்டினத்திற்கு வரவேண்டியதாயிருந்தது.

அக்காலத்தில், ஒருவரும் உரோக்கமாசப் பணம் வைத்திருக்கும் வழக்கமில்லை. சனங்கள் உபயோகித்த நாணகங்கள், சல்லி, துட்டு, பணம், இறைசால் முதலியவைகளே. ஆயிரம் இறைசால் உள்ளவன், ஓர் பெருந் தனவந்தெண்ணெய்ப் படுவான்.

அக்காலத்துச் சனங்களி லின்றொரு விசேஷித்த குணம், தங்கள் சாதியாரின் பூர்வ நாகரிகத்தையும், அவர்களனுசரித்த நடையுடை பாவனைகளையும், கைவிடாததே. நவீன நாகரிகம் படைத்த தற்கால மாந்தர்களைப் போல, அவர்கள் மிகவும் மூடத்தனமாய், ஐரோப்பியரைப் பின்பற்றித் தங்களுண், உடைகளை மாற்றவில்லை. தங்கள் குலாசாரங்களையும், சமயாசாரங்களையும் சற்றாவது நழுவ விடவில்லை. தாகத்திற்கு தேய்நீர், கோப்பிநீர் முதலியனவற்றை யுபயோகியாது, தேகத்திற்கு ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கும்நீராகாரம், மோர்முதலியவற்றை யுபயோகித்து வந்தார்கள். லாகிரி வஸ்துக்களின் பெயர்களையு மறியார். இழந்த சாதியாரிற் சிலர், பனை, தெற்கு முதலிய வைகளிலிருந்து ஊறும் கள்ளைப் பருகுவார்கள். உயர்ந்தசாதியினர், மற்சம், மாமிசம் புசிக்கமாட்டார்கள். புசிக்கும் சிலரும், சமையற்சாலைகளில் அவைகளைப் பாகம் பண்ணாது, வீட்டுக்குத் தூரத்தில் நிற்கும் மாநிழல்களில், அவைகளைப் பாகம்பண்ணி அங்கிருந்தே அவைகளைப் புசிப்பார்கள். ஸ்திரிகள் அவைகளைப் பாகம் பண்ணுவதிலும் சம்பந்தப்பட்டார்கள். தற்காலத்துள்ள நமது சகோதரிகள் இதைப்பற்றி சற்றே யூன்றி யோசிப்பார்களாக.

சகல சாஸ்திர அறிவும், உலகவனுபவமுமுள்ள ஓராசிரியர் பிறதேசத்தில் வசித்த தனதுமானைவ ரொருவருக்கு ஊனுடைகளைப்பற்றி யெழுதிய கடிதம் பின்வருமாறு:—

“..... நம்முன்னோர், அனேகவாயிர வருடங்களாகப் பரீட்சைசெய்து அதுபவத்தில் நமது ஆரோக்கியத்துக்கும் நீடித்த சீனியத்துக்கும், இன்றியமையாதவைனக்கண்ட, ஊனுடைகளை, எங்களுக்குசுவதந்திரமாய் விட்டிருக்கின்றார்கள். அவைகளைக்கைவிட்டு விடாதே. நாமெந்தப் பூமியிலுற்பத்தியாயினோமோ அந்தப் பூமியின் பண்டங்களை எங்கள் தேகத்திற்கு ஒத்துப்போகும். உதாரணமாக, வேப்பமரத்திற் செனிக்கும் புழுவை கரும்பிற் பிடித்து விடின், அது அவ்விழையை யுண்ணாது, பசியால் பரிப்பதை எவரும் காணலாம். அதுபோலவே, அன்னிய தேசத்து

உனாவுப் பொருள்கள் எங்கள் தேகத்திற்கு உவந்தவைகளல்ல. ஆகையால், புத்தியினமாய், சிலகற்றறிமூடர்போல, நீயும் நடந்து விடாதே. குருட்டுத்தனமாய், அனாவசியகமான ஒன்றையும் பின்பற்றாதே.”

பிற்க, நீர்வேலிக் கிராமத்திலும், மறுகிராமங்களிற் போலவே, வளவுகள் மிகவும் விசாலித்தன. தோட்டங் களும் தோப்புகளும் அவைகளிலும் விசாலித்தன. குடியிருக் கும் வீடுகள் தூரத்துக்குத் தூரங்காணப்படும். சிலவிலங்களில் இரண்டு வீடுகளுக்கிடையே யுள்ள தூரம் ஒரு கூப்பிடுதூரத் துக்குமேலிருக்கும். செடிகளும், பற்றைகளும், இடைவிடாது எங்கும் வளர்ந்திருக்கும். சிறுத்தைப்புலி, நரி, முதலிய சிறு காட்டு மிருகங்களும், பாம்புமுதலிய விஷசெந்துக்களும் இவை களினுள் வசிக்கும். திருடர் கொள்ளைக்காரர் பதுங்கியிருக்கக் கூடிய விடங்கள் பலவிடங்களிலுங் காணப்படும். சூரியனஸ்த மித்தபின், சனங்கள் வெளியே யுலாவுவதில்லை. வெளியே போகவேண்டிய அவசியம் நேரிடின், அவர்கள் சிலர் சேர்ந்து, வெளிச்சத்துடன் போவார்கள். போகும்பொழுது தற்காப்புக் காக, ஆயுதங்கொண்டே போவது வழக்கம்.

இக்கிராமத்தில், சந்திரவர்ணர் என்னும் பெயர்தாங்கிய ஓர் வேளாளப் பிரபு இருந்தார். அவர் ஒரு தனவந்தர். அக் காலத்து மதிப்பின்படி, ஆரிரம் இறைசாலுக்கு மேற்பட்ட சொத்துள்ளவர். அன்றியும் ஏராளமானபொன், வெள்ளி, நகை களையும், வெள்ளி, சித்தளை, வெண்கலச்சாமான்களையுமுள்ளவர். நெல்லும், மறுதானியங்களும், அவர் வீட்டிற் கூடை கூடை யாய்க் கட்டப்பட்டிருக்கும்.

அவர் குடியிருந்த வீடு மிகவும் பதிவான தாழ்வாரங்க ளுள்ள, ஓர் நாற்சார் வீடு. வீட்டுக்குள்ளிருந்து வெளியே வரும்பொழுதும் வெளியேயிருந்து உள்ளுக்குப் போகும் பொழுதும் குடியிருப்பவர்கள் நுழைந்ததான் செல்லவேண்டும். கள்வர்கள் இவருவாய் வீட்டுக்குள்ளும் புறம்பும் போகாவண் ணமே வீடுகள் அக்காலத்தில் அவ்விதமாகக் கட்டப்பட்டன.

திருநெல் வேலியிலுள்ள வாவிக்கரையிலிருந்து, யாதோ குட்சிசெய்த ஐவரில் ஒருவாலிபனிருந்தானே. அவ்வாலிபன் அச்சம்பவம் நடந்த சிலதினங்களின்பின், சந்திரவர்ணரது வீட்டின் புறத்திண்ணையின்மீது, தேவார திருவாசகங்களைப் பாடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். அதனிரசமோ மிகச்சுவை யுள்ளது. வேலைசெய்துகொண்டிருந்தவர்கள் பாட்டைக் கேட் டதும் வேலை செய்வதைவிட்டு, பிரமித்து நின்றார்கள். வழிப் போக்கர்கள் தங்கள் காதிலது விழுந்தவுடன், தரித்துவிட்டார் கள். விலங்கினங்களும் பட்சிசாதிகளும் நின்ற நின்றவிடங் களிலே அசையாது நின்றன. மரங்களு மசையாது நின்றன வெனில், அதனினிமையை யார்தான் நாவாலுரைக்க முடியும். இவ்விதமாக அவ்வாலிபன் அரைமணி நேரம்வரையும் பாடி விட்டு, திண்ணையிலுட்கார்ந்திருந்தான்.

சற்று நேரஞ் செல்ல, வெளியே போயிருந்த வீட்டெசு மான், வீட்டுக்கு வந்தார். அவரைக்கண்டதும், அவனெழுந்து நின்று, ஏற்ற மரியாதை செய்தபின், எசுமான் ஒருதிண்ணையின் மேலும், வாலிபன் மற்றத்திண்ணையின் மேலும், உட்கார்ந்து சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த நேரத்தில், அந்த வாலிபன், சுமார் முப்பதுவயதுள்ளவனாய்த் தோற்றினான். தலையில் ஒரு தலைப்பாகை கட்டி, நெற்றியிலும், உடம்பிலும், விபூதியை யுத்துள்ளமாய்ப் பூசி, காலி வேட்டியும், காலியங்க வஸ்திரமும் தரித்து, எழுத்திலும், மார்பிலும், உருத்திராட்ச மாலையைத்தொங்கவிட்டு, அவனநேரங்கொண்டிருந்த கோலம் ஒரு திவ்விய சிவபக்தனின் கோலத்தை யொத்திருந்தது. அவ னது வாயிலிருந்து புறப்பட்ட தேவார திருவாசகங்கள் எவர் மனதையுங் கசியப்பண்ணும். பண்ணுடன் பாடுவதற்கு, இவனுக்குநிகரானவர்கள் இப்பூவுலகி லில்லையெனலாம்.

அந்த வாலிபன், எசுமானுடன் சம்பாஷித்துக் கொண் டிருக்கும்பொழுது, அவரிடத்தில் அவனுக்கோர் கவர்த்தியுண் டாயது. அவரொரு குணவானும், தரும சீலனும், தக்கபிரபுவு மென்று அவன் மனதிப்புவப்பட்டது.

இவ்வேளையில் சமையலும் பூர்த்தியாய் விட்டது. எசுமாளும் வாலிபனும் ஸ்நானஞ் செய்து, அனுட்டானம், செபம் முதலியவற்றைமுடித்துக்கொண்டு, போசனத்துக்குத்தயாராய் வந்தார்கள். எசுமாட்டி, சாதங்கறி படைத்து, இருவருக்கும் பரிமாறினாள். அவளது இனிய பேச்சும், வசீகரமான பார்வையும், கன்னெஞ்சையும் இளகப்பண்ணும். அவர்கள் போசனஞ் செய்ய வுட்கார்ந்தவிடம், நாற்சார் வீட்டினுள்சார். அவ்விடத்திலிருப்பவர்களுக்கு, வீட்டினுள்ளிருக்கும் சாமான்களும், வீட்டறைகளின்வாயில்களும், வீட்டைப்பற்றியமற்றையவிபாங்களும் நன்றாய்த் தெரியும். ஆகவே, வாலிபன் கண்களுக்கு இவைகள் புலப்படாமற் போகா.

போசனம் முடிந்தவுடன், இருவரும் முன்போலவே, திண்ணைகளிலுட்கார்ந்தார்கள். உண்டகளை தொண்டர்க்குமுண்டு, என்றபடி, சற்று நேரம் ஆறியிருந்தபின், பண்டாரம் பாடத் தொடங்கினர். பெண்களும் பிள்ளைகளும், பாடுமிடத்திற்குக் கிட்டவந்துட்கார்ந்தார்கள். அயல்களிலுள்ளவர்களும், வழிப் போக்கர்களும் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். பாட்டுகளோ கேட்கக் கேட்கத் தெவிட்டாத வின்பத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. ஒருவருக்காவது நேரம் போனதும் தெரியவில்லை. சகலரும் தத்தங் கருமங்களை மறந்து, அங்கு தங்கினார்கள். இப்படியிருக்கையில், மணியும் நாலுக்கு மேற்பட்டது. எங்கள் வாலிபப் பண்டாரம் பாடுவதை நிறுத்தி, எசுமானிடத்தாய், அவரது பத்தினியாரிடத்தாய், விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

எம் அத்தியாயம்.

உன்னையினை, உன்முடிவினைச் சிந்தைசெய்.

சாயுங்காலம், நாலுமணிக்குமேல். ஆ! என்ன சந்தோஷகரமான காற்று வீசுகின்றது. பட்டினத்திலிருந்து வடக்குத்திசையாக, பீர்வேலி முதலிய கிராமங்களுக்குச் செல்லும் வீதிவால், கிராமங்களிலிருந்து பட்டினஞ் சென்ற பாட்டைசாரிகள் தத்தம் வீடுகோக்கி வருகின்றனர். கிராமங்களுக்கு வந்தவர்கள், பட்டினத்திற்குத் திரும்பிப் போகின்றனர். வீதியினிருபக்க

ளினும் நிற்கும் மரங்களின் கொம்பர்களைசெய்கின்றன. இலைகளாகுகின்றன. சூரியனடிவானத்துக்கு இறங்க இறங்க மரமீழ்க்களும் நீண்டு நீண்டு தோன்றுகின்றன. இடைக்கிடையே, பண்டங்களேற்றப்பட்ட வண்டிகள், கிரீச் கிரீச் சென்றுஉருண்டு போகின்றன. ஆடுமேய்ப்பவரும், மாடுமேய்ப்பவரும், தங்கள் மந்தைகளை விட்டுக்குத் துரத்திச் செல்கின்றனர். என்னொரு வின்பமான காட்சி! புருஷரும் பெண்களும் தோட்டங்களினின்றும், புலங்களினின்றும், வீடு நோக்கிச் செல்லுகின்றனர். எவர்களுக்குமுலந்த நேரம். போகிறவர்கள், வருகிறவர்கள், எவருங்கூடிக் கூடிப் பல விஷயங்களைப்பற்றியும் சம்பாஷித்துக் கொண்டு செல்கின்றனர். எல்லோரும் முகமலர்ச்சியோடும், சந்தோஷத்தோடும் வார்த்தையாடிக்கொண்டு நடக்கின்றனர்.

இவ்விதம் நடந்து செல்பவர்களில் ஒருவனுடைய முகம் வாடியதாய், ஏதோ துக்கம்பிடித்ததாய்த் தோன்றியது. அவன் ஒருவருடனும் சேராதும், சம்பாஷிபாதும், பாதையினோத்தால், யாதோ சிந்தித்துக் கொண்டு, மெல்ல மெல்ல நடந்து போகின்றான். இவன் சந்திரவர்ணருடைய வீட்டிற் பாடிக் கொண்டிருந்தபொழுது, இவனுக்கிருந்த உற்சாகமும் சந்தோஷமும், இப்பொழுது இவனிடத்திற் காணப்படவில்லை. அவனங்கருந்து புறப்பட்டபின்பே, இம்மாறுதல் அவனிற் காணப்பட்டது. அதற்கிடையில், என்னசம்பவித்தது! ஆ! தெய்வமே! ஒன்றும் விளங்கவில்லை! கணம் பித்தம், கணம் வாதாமாயிருக்கின்றதே! இவனிற் காணப்பட்ட மாறுதல் சந்திரவர்ணருடன் சம்பந்தப்பட்டதோ? அன்றி வேறொன்று? இதென்ன மாயம்!

இவ்விதமாக, அவனேதோ யோசித்துக்கொண்டு, வீதி வழிபே நடந்துசென்றான். இவ்வேயறியாதுநேரமும் போனது. வழியுற் தொலைந்தது. திருநெல்வேலிக்கு வடக்கேயுள்ள கட்டைப்பிரையடிக்கு வந்தான். நான்கு பக்கமுஞ் செடிகளும், பற்றைகளும் அடர்ந்து வளர்ந்திருக்கும்பிடம். குடிகளில்லாவிடம். இவ்விடத்திற்கு வாலிபன் வந்தபொழுது, சூரியனும் அடிவானத்தில் மறைய வரம்பித்தான்.

விதியின் மேற்குப் பக்கத்தில், அதிலிருந்து செல்லும் ஓர் சிறிய கிளைவிதி இருந்தது. அந்தச்சந்தியில், நான்கு புருஷர்கள் வடக்குத்திசையை நோக்கிப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையுடன் நடந்து சென்ற அவ்வாலிபனது கண்களுக்கு இவர்கள் புலப்படவில்லை. வாலிபனைக்கண்டதும், அவர்கள் “நிலகண்டம்” என்றார்கள். அவன் திகைத்து நின்று, பார்த்தான். ஆகா! அவர்கள் அவனுடன் வானிக்கரையிலிருந்து சம்பாஷித்த அவனதுதோழர்கள். அவர்கள் அவனைக்கண்டதும் “காரியம், ஜெயமா?”. வென்று கேட்டபொழுது, அவன் “ஆம் ஆம்” என்று சொல்லியபின், தக்கி நின்றான். உடனே ஐவரும் அக்கிளைவிதியால், நடந்து சென்றார்கள். சற்று நேரத்தில், பற்றைகள் செடிகளில்லாத ஓர் வெற்று நிலம் தோற்றியது. அந்நிலத்துக்கூடாக, ஒரு ஓரடிப்பாதையால், சிறிது தூரஞ்சென்று, ஓரிடத்திலுட்கார்ந்து, யாதோ சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தப் புருஷர் நால்வரும், புதைபொருளாகப்பட்டவர்கள் போல, மிகவுட்குதுகலங்கொண்டார்கள், வாலிபன் குதுகலங்கொண்டவன் போல, நடத்தான். அவனதுமனம் ஒருவிதமான சந்தோஷக் கொண்டாட்டத்துக்கு மிடங்கொடுக்கவில்லை. சில நாழிகைகளுக்குமுன், சந்திரவண்ணருடையவிட்டில், செம்பிரமாயும், சந்தோஷமாயுமிருந்தவாலிபனுக்கு யாதோவொரு கிலேசம் பிறந்தது. மலரிதரின் மாயவாழ்க்கையினியல்பு இத்தன்மைத் தானதுதான். செல்வமுந், சிந்திதாமுந், சந்தோஷமுந், துக்கமும், வாழ்வுந் தாழ்வுந், ஒன்றின்பின்னொன்றாய், அடுக்கிவைக்கப்பட்டவைகள் போல, நமது வாழ்விக் சம்பவித்துக்கொண்டேயிருக்கும். இதை யறியாது, நம்மவர்கள் “இவையெல்லாம் நிலையாவனவக” என்று நம்பி மோசம் போகின்றார்கள். அடிக்கடியனுபவித்தற்கண்மே, அடுத்த கணமே, மறந்துவிடுகின்றார்கள். மாய்கையி லிக்கத்ததை, உண்மையென்று நம்பிச் சங்கடத்துக்குள்வாசின்றார்கள். ஒரு நாடகத்தின், சந்தோஷ சம்பவங்களைக்கண்டு களிப்பதும், துக்க சம்பவங்களைக்கண்டு துக்கிப்பதும் பார்ப்பவர்களினியல்பு. நாடகம் முடிந்தவுடன், அவைகளைப்பற்றிய சிந்தனை சற்றுமில்லாது, ஒவ்வொருவரும்

தத்தம் விடுபோய்ச் சேர்கின்றார்கள். சந்தோஷத்தையும் துக்கத்தையும், கூத்துக்களரியில் விட்டுப் போவதே யன்றி, பார்ப்பவர்க ளெவர்களாவது அவைகளை விட்டுக்குக் கொண்டு செல்வதை நாங்காணவுமில்லை, கேள்விப்படவுமில்லை. அஃதன்றி, யாராவது, சந்தோஷத்தையாவது, துக்கத்தையாவது, சதா தியானித்துக் கொண்டிருப்பார்களாயின், அவர்கள் பைத்திய காரரென்று சொல்லப்படுவார்கள்.

அஃதேபோல், இவ்வுலக வாழ்விலும், நாமனுபவிக்குமின்பதுன்பங்கள், எங்கள் வினைக்கீடாக, எங்களை வந்தடையுமென்றெண்ணி, அவைகளைப்பற்றிச் சந்தோஷமாவது துக்கமாவது கொள்ளாது, அவ்வக்கணமே அவைகளை மறந்துவிடுவது விவேகிகளுக்கழகாகும். அதை விடுத்து, அவைகளைப்பற்றிச் சதாதியானிப்பது மதியினமென்று நம்மவர்கள் சிந்திப்பார்களாக.

அ-ம் அத்தியாயம்.

காலத்துக்குத்தக்க கோலம். குருவிக்குத்தக்க இராமசரம்.

ஆங்கிலேயர், யாழ்ப்பாணத்தை யரசாளத் தொடங்கிய காலத்திலும், தற்காலத்திற் போலவே, நகர்காவலர்கள் ஆங்காங்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்தார்கள். ஆனால், அவர்களுக்குத் தற்காலமாகிரியான வசதிகள் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. போக்குவாவு செய்யத்தகுந்த விதிகள் திறக்கப்படவில்லை. அவசியம் நேரிடின், பிரசைகள், அவர்களுக்குச் சகாயஞ் செய்யக்கூடியதாக, நெருக்கமாய்க் குடியேறவில்லை.

எங்கும் பற்றைகளும், செடிகளும், துட்டமிருகங்களுக்கும், துட்டமனிதருக்கும் ஒதுக்கிடமாயிருந்தமையால், சனங்கள் வீட்டை விட்டு வெளிப்பலாத துணியாது, வீட்டுக்கதவுகளுக்குத் தாளிட்டு, உள்ளேயேயிருப்பார்கள்.

அக்காலத்தில், சனங்கள், நாற்காலுள்ள துட்டமிருகங்களுக்குப் பயப்படுவதுமன்றி, இருகாலுள்ள மிருகங்களுக்கும் பயப்பட்டுவெண்டி யிருந்தது. நாற்கால் மிருகங்களுக்குத் தவறினும், இருகால் மிருகங்களுக்குத் தவறுவதரிது. நாற்கால் மிரு

கங்கள் காத்திருந்து மனுஷருக்குத் தீமை செய்யா. இருகால் மிருகங்களோ, அனேக நாட்களாகக் காத்திருந்து, கண்டவுடன் மனுஷருக்குத் தீங்குபுரிந்து, தேவையெனக் காணிற் கொலையுஞ் செய்யும்.

இவ்விதமான தீமைகளை யகற்றுவதற்காகவே, நகர்காவலர்கள், தேவையானவிடங்களில்நிறுத்தப்பட்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள், தனியே, இருகால் மிருகங்களைப் பிடிக்கவாவது, அவைகளைச் சிட்சைக்குள்ளாக்கவாவது, இயலாமலிருந்தது. அக்காலத்தில் சலனயந்திரவண்டியாவது, துவிசக்கரவண்டியாவது கிடையாது. புதைதவிதிகள் திறக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆகையால், இருகால் மிருகங்களாகிய, கள்வர்கள், கொள்ளைக்காரர் முதலியோர்கள் ஓர்வித பயமுமின்றி, தாங்கள் நினைத்த கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு, ஒருவரிடமுமகப்படாது, தங்கள் மறைவிடங்களுக்குப்போய்விடுவார்கள். சிலவேளைகளில் நகர்காவலர்கள் வழியில் தற்செயலாய் அவர்கள் கையிற் சிக்கிக் கொள்ளின், அவர்களைப்பிடித்து, மரங்களுடன்பிணைத்துக்கட்டிவிட்டு, தங்களுறைவிடங்களை நாடிச்செல்வர். அடுத்தநாட்காலையில் வழிப்போக்கர்கள் அவர்கள் நிலையைக் கண்டு, அவர்களின் கட்டையகிழ்த்து விடுவார்கள். சிலவேளைகளில் நகர்காவலர்களைப் பரிசோதிக்கும் பொருட்டு, அவர்களினதிகாரிகள் அவ்வழியே வர நேரிடின், அவர்களை மீட்டுக்கொண்டு போவார்கள்.

அக்காலத்தில் நகர்காவலர்களாக நியமிக்கப்பட்டவர்கள், மிகவும் பெலமுள்ளவர்களும், தைரியமுள்ளவர்களும், யோக்கியதையுள்ளவர்களுமே. அன்றியும், அவர்கள் உயர்குலத்தினராயும் தேசாபிமான முள்ளவர்களாயும், தங்கள் கடமைகளை பொழுங்காய்ப் பார்ப்பவர்களாயு மிருந்தார்கள். இருந்தும் சனங்கள் அவர்களால் ஒரு நன்மையுமடைய முடியவில்லை.

அரசினர்எவ்வளவு ஊக்கமாய் நாட்டைக்காவல் செய்தும், கள்வர்களும் கொள்ளைக்காரர்களும், அவ்வளவு ஊக்கமாய் தங்கள் தொழிலையுஞ் செய்து வந்தார்கள். அவர்களைப் பற்றிய

சமாசாரம் இடைக்கிடை ஊழிற் பரவிக்கொண்டே வந்தது. பிரசைகள் விசேஷமாய், செல்வமுள்ள பிரசைகள், எப்பொழுதும் பயத்தோடும், ஏக்கத்தோடும் சயனிக்க வேண்டியிருந்தது. ஒருவீட்டிற் களவுபோன சமாசாரம் அயல்வீட்டுக் காரனுக்கு அடுத்தநாட்காலமே தெரியக்கூடியதாய் இருந்தது. அதன்பின், அந்தக் கிராமத்திலுள்ள சனங்கள் என்ன செய்ய முடியும்?

கூ-ம் அத்தியாயம்

நக்கும் நாய்க்குச் செக்குஞ்சரிதான், சிவலிங்கமுஞ்சரிதான்.

நீலகண்டன் என்னும் பண்டாரவாலிபன், நீர்வேலியில் வசிக்கும், சந்திரவர்ணருடைய வீட்டைச் சந்தித்த மூன்றாம் நாள், அபரபட்டம். வெள்ளி வெளிச்சமேயன்றி, வேறுவெளிச்சமில்லாதநாள். தென்றற்காற்று உரத்து வீசுகின்றது. சனங்கள் பொதுவாக ஆழ்ந்த நித்திரை செய்யுங்காலம். அடித்துப் போட்ட அரவம்போல் அசையாது கிடக்குங்காலம். மனுஷர், மழை, பனி காலங்களில் தாங்களடைந்த தேககஷ்டங்களை நிவிர்த்திக்குங்காலம். சித்திரை, வைகாசி மாசங்களே, சனங்களுக்கு மிகவுமுவந்த காலம். இந்த மாசங்களிலேயே, விழாக்களும், விவாகங்களும் விசேஷமாய்நடக்கும். இராக்காலங்களில் ஆடவர்களும், ஸ்திரிகளும், பிள்ளைகளும், கோயில்களிலும், விவாகவிகளிலும், கூட்டங்கூட்டமாய்நிற்பார்கள். வீடுகளிலே மிகச்சிலரே, விடுகளுக்குக்காவலாய்ச் சயனிப்பார்கள். ஆகவே, அக்காலம், கள்வர்கள் களவு தொழில் செய்யக் காத்திருப்பார்கள்.

நான்காவது நாள், சூரியனுதயமானதும், சந்திரவர்ணருடைய வளகில், வீட்டைச்சுற்றிப் பெருஞ்சனத்திரள் கூடி நின்றது. ஆண்கள், பெண்கள், பிள்ளைகளனைவரும் கூட்டங்கூட்டமாய் நிற்கின்றார்கள். அக்கிராமவாசிகளனைவரும் அங்கேயே நின்றார்கள். அவர்கள் துக்கங்கொண்ட முகத்துடன், அங்குமிங்கு மோடித்திரிகின்றார்கள். பாவம்! என்ன நடந்தது! அவ்வீட்டில்பாதோவொரு துக்கசம்பவம் நடந்திருக்கவேண்டும். சிலர், வீட்டின் பிற்பக்கத்தில் நின்று பார்க்கின்றார்கள். ஒகோ! பிழ்சுவரிடிபட்டிருந்தது. உள்ளும் புறம்பும் போகக்கூடிய ஓர்

துவாரம் அச்சவரிற் காணப்பட்டது. சிலர், அத்துவாரத்தால், உள்ளும் புறம்புஞ்சென்றகாற்சுவடுகள் காணப்பட்டன. யாரோ கள்வர்கள் சுவரையிடித்து உள்ளேயிருந்த பொருள்களைத் திருடிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

அவ்வறையிற் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த சகலபொருள் களும் குடிபோயின. குடிக்கும் செம்பில்லை. மொள்ளும் குட மில்லை. உண்ணும் வட்டிலில்லை. எரிக்கும்விளக்கில்லை. பிக்கும பாயில்லை. உடுக்குந் துணியில்லை. அங்கிருந்த பித்தளை, வெண் கலப்பாத்திரங்க ளொன்றாவது தப்பாமற் புறப்பட்டுவிட்டன. அமைமாத் திரமா? அறையிலிருந்த பெட்டகமுடைபட்டிருந் தது. அங்கிருந்த பொன், வெள்ளி நகைகள் அடியோடு போய் விட்டன. கையிற் காப்புப் போனது. காதுக்கடுக்கன் போனது. கழுத்து மணிபோனது. கண்டசரம் போனது. பார்க்கப்பார்க்க பெட்டகத்திற் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த நகைகள் ஒன்று வது காணப்படவில்லை. கள்வர்கள் சந்திரவர்ணருடைய வீட்டை வெறுவீடாக்கிவிட்டுப் போயினார்கள். ஆ! பாவம்! போங்காலம் ஆர் தடுத்தும் போய்விடும்.

அங்கு நின்றவர்களிற் சிலர், அடிச்சுவடுகளின்பின் றொ டர்ந்து சற்றுத் தூரஞ் சென்றார்கள். ஆட்களுடைய நிறத்தை யுங் காணவில்லை. சிலர் பற்றைகளை மிதத்தி அவைகளின் கீழ் யாதுமிருக்கின்றதோ வென்று பார்த்தார்கள். ஒரு பொருளை யாவது, அதன் மட்சத்தையாவது காணவில்லை. சிலர் தாங்கள் கையில்வைத்திருந்த தடிக்கம்புகளால், பற்றைகளின்மீது அடித் தார்கள். அங்கு பதுங்கியிருந்த நரிகள் ஓட்டம் பிடித்தனவே யன்றி, கள்வர்களிலொருவனாவது, ஒடிப் போனதைக் காண வில்லை. யோசிக்குமிடத்து, கள்வர்கள் அதிக தூரமான விடத் திலிருந்து அங்குவந்து, அக்கிராமத்திலுள்ள தமது நண்பர்க ளுடைய சகாயத்தோடு சந்திரவர்ணருடைய வீட்டிற் பொருள் களைக் களவாடிக்கொண்டு, அக்கிராமத்திலுள்ள கள்வர்களை அங்கே தங்கவிட்டு, சகல சாமான்களோடும் தங்கள் நாடு களுக்குப் போய்விட்டார்கள் போற்றோன்றுகின்றது. சந்திர

வரனாரும், அவரது நண்பர்களும், கள்வர்களைக் கண்டுபிடிக்க தங்களாலான பிரயாசை செய்தும் அதுகூலப்படவில்லை.

சுற்றில், சந்திரவர்ணர், தனதுவீட்டில் நடந்த களவைப் பற்றி யரசாட்சியாருக்கு அறிவித்ததுமன்றி, களவு போன பொருள்களின் ஓரட்டவணையையும், அவைகளின் விபரங்களையும் அவர்களுக்கு அனுப்பினார். அரசாட்சி யுத்தியோகத்தர் தங்க ளாலானமட்டும் பிரயாசப்பட்டும், ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. கோழிதின்ற கள்வனுங்கூடகின் மூலாலுகின்றான், என்றவித மாகக் கள்வர்களிற சிலர் இவ்வுத்தியோகத்தருடன் கூடித் திரியும்பொழுது, கள்வர்களைக் கண்டுபிடிப்பது எங்ஙனம்? பலபலவிடங்களிலும் உத்தியோகத்தர்கள் உளவாட்களை நிய மித்து, கள்வர்களை யகப்படுத்தக் கூடிய பலபல சூட்சிகளையும் உபாயங்களையும் செய்தார்கள். ஒன்றினாலும் ஒருபிரயோசனமு மில்லை.

இக்களவினால், சந்திரவர்ணருக்கு ஏறக்குறைய நானூ றிறைசால் வரையும்நட்டமாயிற்று. கள்வர்கள் தாங்கள் திருடிய பொருள்களை, சிலமாசங்களாக, மறைத்து வைத்துப், பின் அவைகளையெடுத்துப் பாகம்பிரித்தார்கள். இப்பாகங்களிற்சில, யோக்கியக் கள்வர்களுக்குங் கிடைத்தன. ஆனால், நீலகண்டன் ஒருபாகமும் பெறவில்லை. அவன் கட்டைப்பிராயடியில் தனது கூட்டாளிகளைச் சந்தித்தபின், அவர்களைக் கண்டதாகவுந் தோற்றவில்லை. யோசிக்குமிடத்து, சந்திரவர்ணருடைய வீட் டினின்றும் திரும்பி வந்தபொழுது, தன்மனதில்யாதோ திட்டம் பண்ணிக்கொண்டான். கள்வர்கள் அவனைப் பலவிடங்களிலும் தேடிப்பார்த்தும், கண்டு கொள்ளவில்லை. அவர்கள் கருதி யிருந்த கருமத்தை முடிக்க முன், 'நீலகண்டன் அவர்களை விட்டுப் பிரிந்தது, அவர்களுக்கு மிக்க விசனத்தைக் கொடுத்தது. அதுவுமன்றி, அவன் அவர்களுடைய சகாயிகளையும் கூடுமிடங்களையு மறிந்தபின், அவர்களை விட்டு விலகினதால், சிலவேளை யவன் தங்களை யாகினருக்குக் காட்டிக் கொடுத்துத் தங்களிரகசியங்களைப் பகிரங்கத்துக்குக் கொண்டுவந்து விடுவா னென்னும் அச்சமும் அவர்களிடத்திற் குடிகொண்டது.

கள்வர்கள், ஒருவரிடம் தாங்கள் ஒரு பெருந்தொகைப் பணத்தைப் பெறக்கருதி, நீலகண்டனைத் தங்களுடன் ஓர் நம் பிக்கையுள்ள ஆளாய் வைத்து, அவனைக்கொண்டு தங்களுக்குத் தேவையான சிலகருமங்களைச் செய்வித்துக், காரியமான பின் அவ்நையரசரிடம் சிக்கப்பண்ணுவதே யவர்கள் நோக்கமாயிருந்தது. அவன் பிரிந்ததோடு அவர்க ளெண்ணியிருந்த வெண்ணெயெல்லாம் அடியோடு பறந்து போயின. ஆகையால், அவர்கள் அவனிலதிக கொப்பங்கொண்டு அவனை யெல்கிழும் கண்டுபிடித்துக் கூடுமானால், சினேகம் பண்ணி தங்களுண் ணத்தை முடிக்கவும் கூடாத பட்சத்தில், அவனை மோசஞ் செய்யவும் தீர்மானஞ் செய்தார்கள்.

நீலகண்டன், மிகத்தூரத்தேயுள்ள கிராமங்களில், உலாவு வதும், அவ்விடங்களில் தங்குவதமாயிருந்தான். பிரதான மாக, அவன் கிழக்குப்பகுதியிலுள்ள, மட்டுவில், சரசாலை, மீசாலை, நுணவில், கைதடி முதலிய கிராமங்களிலேயே காணப் படுவான். அவன் தனது வீட்டுக்கு அடிக்கடி போவதில்லை. அவ்விதம் போகும் காலங்களிலும் அங்கு அனைந நாட்கள் தங்குவதில்லை. ஆகையால், அவனது கிராமத்தில் வசித்த சனங்கள் அவன் தூரதேசங்களுக்குப் போய்விட்டானென்று எண்ணினார்கள். ஆதலால், கள்வர்கள் அவனுடைய கிராமத் திலும், வேறிடங்களிலும் அவனைப்பற்றி விசாரணை செய்தும் அவனைப்பற்றிய செய்தியொன்றும் அவர்களுக்கப்படவில்லை.

க0-ம் அத்தியாயம்.

வித்தில்லாச் சம்பிரதாயம் மேலுமில்லைக் கீழுமில்லை.

சந்திரவர்ணருடைய வீட்டில் நடந்தகளவு போன்ற களவு கள் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும்நடந்துகொண்டே வந்தன. களவு போன பொருள்களாவது, கள்வர்களாவது கண்டுபிடிக்கப் படுவதில்லை. பிரபுக்களென்று நடிக்கும் யோக்கியக் கள்வர் களும், அவர்களுடையசெல்வாக்கால், ஏவப்படும் சிலஅரசாங்க உத்தியோகத்தார்களும், இக்கள்வருக்கு வேண்டிய சகாயஞ் செய்து வந்தமையால், கள்வர்களகப்படுவதில்லை. எங்கள் நாட்டுக்கள்வர்கள் சாதியிலே கள்வருமல்ல. பரம்பரையிலே

கள்வருமல்ல. குடியானவர்களுட் சிலரே, களவு தொழிலைச் செய்து வந்தார்கள். அவர்கள்மற்றவர்களுடன் சமமாகவாழ்ந்து வந்தபடியால், களவுகொடுத்தவர்கள் யோசிக்கும் யோசனை களிலும், செய்யும் உபாயங்களிலும், எடுக்கும் வழிகளிலும், கள்வர்களும் சேர்ந்துகொள்வார்கள். ஆகையால், அவைகளுக்கு தப்பக்கூடிய உபாயங்களையும் வழிகளையும் கள்வர்கள் அவ்வப் பொழுது தேடிக்கொள்வார்கள். இதனால் கள்வர்களகப்படுவ துமில்லை. தண்டத்துக்குள்ளாவதுமில்லை.

இந்தியா தேசத்திற் காணப்படும் கள்வர்களைப் போல, யாழ்ப்பாணத்துக் கள்வர்கள் புத்திசாதுரிய முள்ளவர்களல்ல. இந்தியாவிற் சாதிக்கள்வர்களுண்டு. அவர்கள் பரம்பரையாய்க் களவுதொழிலைக் கையாண்டு வந்தமையால், அத்தொழிலில் மிகவும் புத்தி துட்பமுள்ளவர்கள். அவர்களைவிடச் சாமர்த் தியம் படைத்தவர்களை உலகத்தி் நெப்பகுதியிலும் காண்ப தரிது. இயற்கையாகவே, அவர்களுக்குக் களவுக்கேற்ற குணங் களமைகின்றன. அவர்களுக்குத் தருணத்துக்குத்தக்க புத்தி வரும். பேச்சுவரும். பாவனை வரும். அவர்கள் செய்தகளவு கள் உலகத்திற் பிரசித்தமானவை. அவர்கள் செய்யும் சூட்சி களும், நாடும் வழிகளும் எவர்களையும் ஊயக்கச் செய்யும். எவர் களையும் மலைக்கப் பண்ணும் கள்வர்கள் தருணத்திக்குத் தக்க தாகப் போடும் வேடங்கள் வேடமாய்த் தோற்றா. இயற்கை யானவைகளாய்த் தோற்றும். வேடத்துக்கியைந்த பேச்சும், ஏற்ற பார்வையும், தேவையான நடையும், தாமே யமையும். எந்த விவேகியும், அவைகள் இயற்கையானவைக ளென்றே சொல்லுவான்.

அரசினர், கள்வர்களை யகப்படுத்த வேண்டிய வேதுக் களைச் செய்தும், அவைகளா லொருபயனையு மடைவதில்லை. சிலவேளைகளில், அவர்களைப் பிடிக்கப்போகும் நிபுணரான உத்தியோகத்தார்கள், அவர்கள் கையிற் சிக்கி, தப்பிவர வகை யறியாது, வீழிப்பார்கள். சிலவேளைகளில், கள்வர்களோடடக் கொண்டுசென்ற ஊங்குகளால் தாங்கள் மாட்டப்பட்டு, மனி தர்கள் செல்லக்கூடாத காடுகளிலும் மலைக்குகைகளிலும்,

சிறைவைக்கப் படுவார்கள். இவ்வித கூர்மையான புத்தியுள்ள கள்வர்களை உலகத்தில் யாவர் மெச்சமாட்டார்கள்?

கிழைத் தேசங்களில் பிரதானமாய் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும், களவும் மற்றைய துற்செய்கைகளு மிருவகையாகப் பிரிக்கப்படும். ஒன்று தர்மத்தை யடுத்தது. மற்றையது அதர்மத்தைச் சேர்ந்தது. ஐரோப்பியரும், அவர்களைப் போல, தங்கள் மனதைப் பயிற்சி செய்தவர்களும், காட்டுப் பூனைக்கும் சிவராத்திரியா வென்பதாக, களவிலும் பாவம் புண்ணியமென விருவகைகளிருக்கின்றனவா வென்று சொல்லி நகைப்பார்கள். ஊன்றி போசனை செய்யாதவர்களுக்கு, அது நகைப்பை விளைப் பது நூதனமல்ல.

கள்வர்கள் தாங்கள் அதிக நண்பு பூண்டு, நேசம்பாராட்டினவர்கள் வீட்டிலும், ஒரு நாளாவது தாங்களன்னம் புசித்த வீட்டிலும், தங்களுக்கு என்ன கஷ்டம் நேரிடிலும், ஒரு நாளும் களவு செய்ய மாட்டார்கள். “தின்றவீட்டுக்கிரண்டகஞ் செய்யாதே” “ஆன்னமிட்ட வீட்டைக் கன்னமிடாதே” என் பன போன்ற விதிகளை மீறி ஒருகாலமும் நடக்கமாட்டார்கள்.

எங்களுடைய தேசத்தில், மேற்சொல்லிய விதமான கள்வர்களில்லை. எங்கள் தேசத்துக் கள்வர்கள், விதிகளுக்கமையாதவர்கள். இவர்கள் அவர்களிலும் பாதகர்கள். நன்மை செய்பவர்களுக்குத் தீமை செய்யுங்குணம் காட்டுமிருகங்களிலு மில்லை. ஆனால் நம்மவர்களிலனேகரில் அவ்வித கெட்டகுணம் உடன்பிறந்ததா யிருக்கின்றது.

நாம் மேற்கூறியபடி, நமது தேசத்துக் கள்வர்களைத்தேடிப் பிடிப்பதிலும், அரசினர் யோக்கியக் கள்வர்களைப் பிடித்து அவர்களைச் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பிவிட்டு, அவர்களின் வீடு களைச் சோதனை செய்யின், களவு பொருள்களகப்படும். களவே தொழிலாயுள்ள கள்வர்கள், நமது தேசத்தை விட்டு அன்னிய தேசங்களுக்குப் போய்விடுவர். அன்றேன், களவு தொழிலை யொழித்து, ஏனைய பிரசைகளைப்போலத் தர்மவழியாகப் பொருள் சம்பாதித்துச் சிவனஞ் செய்வார்கள். அதுமட்டோ மற்றைய தீச்செயல்களும் படிப்படியாய்க் குறைந்துவரும்.

கக-ம் அத்தியாயம்.

பனங்காட்டு நரி சரசரப்புக்கஞ்சாது.

கள்வர்கள், தேடித்திரிந்தும், விசாரனை செய்தும், நீல கண்டனைக் காணாதபடியால், அயற்கிராமங்களுக்குச் சென்று அவனைக் கண்டுபிடிக்க உத்தேசித்தார்கள். போவதற்குமுன், அவனைக் கண்டவுடன் எவ்விதமாயும், அவனைக் கஷ்டத்துக் குள்ளாக்கி, நீடித்த காலத்துக்கு சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பவும், தவறின் கொலைசெய்யவும் தீர்மானித்து, அவைகளுக்கு ஏற்ற உபாயங்களையும், சூட்சிகளையும், தங்களுக்குச் சகாகிகளா யிருந்த சில உத்தியோகத்தரோடும், நியாயவாதிகளோடும் ஆலோசனை செய்யக்கருதி, அவர்களிடஞ் சென்றார்கள். அவர் கள் கள்வர்களுக்கு வேண்டிய உபாயங்களையுஞ் சூட்சிகளையும் சொல்லிக் கொடுத்ததுமன்றிச், தங்களாலியன்ற சரீரவுதவி பொருளுதவி முதலியனவற்றையுஞ் செய்ய வாக்குப் பண்ணி னார்கள். இவ்வுதவிக்குப் பிரதியுபகாரமாகத், தங்களுக்குச் சிலவுதவிகள் செய்து வைக்கும்படி கள்வர்களைக் கேட்டார்கள். அவர்களதற்குடன்பட்டு, வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்ய அடுத்த நாளே ஆரம்பித்தார்கள்.

பட்டினத்திற்கு மிகச் சமீபத்தில், அரியாலை யென்னுங் கிராமத்தில், ஆள்வையினு நென்னும் நாமதேயமுள்ள வோர் கமக்காரன் வசித்து வந்தார். அவரது சுற்றத்தவர்களும் குடி மக்களும் அவரது வீட்டுக்கு மிகவுமணித்தாகவே குடியிருந் தார்கள். மற்றைய கிராமங்களிலும் இக்கிராமத்தில் குடிசனம் நெருக்கம். பற்றைகள் செடிகள்காணப்படா. குடிசனங் குறை வாயிருந்தும், மிகவுமொற்றுமை யுள்ளவர்கள். பராக்கிரமத் திலும், தைரியத்திலும் இவர்களுக்கு நிகரானவர்களை வேறெந் தக்கிராமத்திலும் காண்பதரிது. அரியாலைக் கிராமவாசிகள் ஏனைய கிராமவாசிகளுடன் சம்பந்தஞ்செய்வதுமில்லை, கொண் டாடுவதுமில்லை.

ஆள்வையினுன், ஓர் பிரபு. தனவந்தர். எவரையும் அவர வருக்குத் தகுந்த மரியாதையாய் நடத்துபவர். அவரவருக்கு தன்னுடைய வுதவிகளைச் செய்வார். ஆனால் வேடம்பூண்டு ஆட்

100071

களுக்கு ஏற்றபடி நடித்து, அவர்களைப் பிரியப்படுத்துபவரல்ல. அரசினர் சேவையிலுள்ள உத்தியோகத்தார்களையும், நியாயவாதிகளையும் மிதமிஞ்சி மதிப்பார்.

அவர் ஓர் யோக்கியர். ஒருவிதமான எளிய காரியங்களிலும் பிரவேசிக்கமாட்டார். உள்ள உள்ளபடியே, எதையுஞ் செய்வார். வேடம்பூண்டுசிலநேரக்கத்துடன் நடிப்பவர்களுக்கும், இவருக்கும் ஒத்தப்போவதில்லை. தனக்கு என்ன நேரிடிலும் தன் சுவாதினத்தைக் கைவிடார். அன்றியும் தன் தலைமேல் மலை விழுந்தாலும், வானமிடிந்து விழுந்தாலும், அஞ்சார். அவ்விதமான அஞ்சா நெஞ்சு படைத்தவர். அவ்விதமான ஆள்வையி னானுக்கும் ஆகாத காலம் பிறந்தது. வருவது வந்தேதிரும். யாவர் தடுத்தாலும் தடைபடாது.

தங்களை யெசமான்களாக வெண்ணி, மிகத்தாழ்மையாய் ஆள்வையினுள் நடக்கவில்லை யென்று, சில உத்தியோகத்தாரும், நியாயவாதிகளும் அழுக்காறு கொண்டு, அவருக்குத் தீமை புரியக் காத்திருந்தார்கள். இப்பொழுது அதற்கேற்ற தருணம் வாய்த்தது. கள்வர்கள் அவர்கள் சகாயத்தை வேண்டி யவர்க ளிடஞ் சென்றபொழுது, அவ்வுத்தியோகத்தாரும் நியாயவாதி களும் கள்வர்களைக் கொண்டு, தாங்கள் செய்யக் காத்திருந்த கருமத்தை முடிக்க வெண்ணி, யவர்களுக்கு அதை யறிவித் தார்கள். கள்வர்கள் ஒரு வெடியில் இருபட்சிகளைக் கொல்ப வனைப்போல, தங்கள் சகாயிகளுக்கு உபகாரஞ் செய்வதாயும், அவர்கள் சகாயத்தால், ஆள்வையினுள் வீட்டைத் திருடி அதனால், தங்களுக்கும் போதிய பொருள்கள் வந்து சேர்வதாயு மிருந்தபடியால், உடனே அதை யாரம்பித்தார்கள்.

“அவனன்றி யோரனுமசையாது” என்னும் ஆப்தர் வாக்கியத்தை மறந்து, உத்தியோகத்தாரும், ஏனையோரும், தங்க ளாலேயே உலகமியங்குகின்றது; தங்கனையின்றி உலகம் நடை பெறுதெனத், தன்னுடைய சேவல் கூவாதொழியின் பொழுது விடியாதென ஓர் கிழவி எண்ணியபடி, இவர்களுமெண்ணி, ஆள்வையினுக்குத் தீமை செய்கிக்கத் துணிந்தனர். இவர்க ளாலாக்க வழிக்க முடியுமா? சுகமுந் துக்கமும் அவரவர்

ளினைக்கீடாக வருமென்றெண்ணுது, தங்கள் அகங்கார மமகா ரங்களால் “எல்லாம் நம்மாலாயது, நம்மாலாயது” என்று சொல்லி அனைவர் மகிழ்ச்சி யடைகின்றார்கள்.

சுன்னுத்துச் சுப்பனும், அளவெட்டி யாறனும், நீலகண்டன்விஷயமாய், உத்தியோகத்தாரையும் நியாயவாதிகளையும் கண்டபின், தங்கள் நண்பர்கள் வசிக்கும் கிராமங்களுக்குச் சென்று, அவர்களுடன் கலந்து ஆலோசனை செய்தார்கள். ஆள்வையினுளும் அவருடைய சுற்றமித்திரர்களும் மிகவுமொற் றுமையுள்ளவர்களாயும் தைரியசாலிகளாயு மிருந்தபடியால், பெருந்தொகையான கள்வர்கள் சேர்ந்தே அவர் வீட்டுக்குப் போகவேண்டியிருந்தது. ஓர்நள் விரவைப்பார்த்து, அன்றையத் தினமே, காரியத்தை முடிக்கத் தீர்மானித்தார்கள்.

கள்வர்கள் தாங்கள் நியமித்த இரவு எல்லோரும் ஒருங்கு சேர்ந்து, தாங்கள் செல்லுங்கருமத்துக்கு விக்கினம் வராதபடி, கடவுளுக்குப்பிரார்த்தனைசெய்து, புறப்பட்டார்கள். ஒவ்வொரு வரும் தத்தமக்கு நியமிக்கப்பட்ட வேலையைச் செய்தார்கள். சற்றுநேரம், எல்லாம் ஒழுங்காக நடைபெற்றது. இன்னுஞ் சற்று நேரங் பழிந்தால், ஆள்வையினுள் வீடு வெறுவீடாய்ப் போய்விடும். அவரது அதிட்டகாலமோ, அன்றிக் கள்வர்களின் கஷ்டகாலமோ, அவரை நித்திரையினின்றருட்டி விட்டது. அவராமுந்த நித்திரையிலிருந்தபொழுது, அவருக்கு யாதோ வொரு சத்தங் கேட்டது. தலையை நிமிர்த்தி காதைத் திருப்பி யுற்றுக்கேட்டார். அவருக்குச் சந்தேகம் பிறந்தது. கிட்டக் குடியிருந்தசனங்களை, கள்வர்கள நியாவண்ணம் திரட்டிக்கூட்டி வந்தார். உடனே கள்வர்களைச் சருவி, அவர்களை மடக்கி, அடிக்கத் தொடங்கினார்கள். அகப்பட்ட பொருள்களோடு, கள்வர்கள் ஓடவாரம்பித்தார்கள். ஊரவர்கள் தூரத்தித் தூரத்தி யடித்தார்கள். கவர்ந்த பொருள்களை யெறிந்துவிட்டு ஒடினர் சிலர். சிலர் அவைகளை நீட்டி, அவைகளின் மேலே, தங்கள் மேல்விழும் அடிகளை யேற்றனர். கைமுறிந்தவர் சிலர். காலொ டிந்தவர் சிலர். தலையுடைந்தவர் சிலர். இவ்விதமாகக் கள்வர் கள் சின்னாபின்னப்பட்டு ஓட்டம் பிடித்தார்கள். காலொடிந்து

எழுந்து ஓடமுடியாமற் கிடந்த விருவரைவிட்டு, ஏனையோர், காயமடைந்தவர்களுையுங் காலிக்கொண்டு, தப்பி விட்டார்கள். கள்வர்க ளெண்ணி வந்தபடி காரியம்நடைபெறவில்லை, ஆள்வையினுன், அதிட்ட வசத்தால், அற்ப நட்டத்துடன் தப்பி விட்டார்.

காலொடித்துகிடந்த கள்வர்களிருவரும் அரசினரிட மொப்புவிக்கப்பட்டு, விசாரணை நடந்தது. அவர்களுடைய நண்பர்களுடையபாலும், அவர்களின் கண்மண்ணிப்படி யவர்கள் இதிலும் பாரதூரமான காரியங்களிற் சிக்கி, மிகக்கொரோமான தண்டனையை யடைய விதியிருந்தபடியாலும், அரசினருடைய தண்டத்துக்குள்ளாகாது, விடுதலை பெற்றார். தோற்றத்தளவில் அதிஷ்டந்தான். அவர்கள் இதிற் றண்டமடைந்து, சிலமாசத் திற்குக் கிறைச்சாலில் கனுப்பப்பட்டின், சிலவேளை திருத்த மடைந்து, நல்லவர்களாயும் மாறிவிடுவார்கள். அந்தத்தருணம் தவறிவிட்டது. அந்தோ! விதியை வெல்ல வேதாவா லுமாகாது.

கஉ-ம் அத்தியாயம்.

பாம்பின்குட்டி பாம்பு, அதின்குட்டி நடவேக்காலி.

கள்வர்கள் வந்து கூடுவதற்கும், தங்குவதற்கும், பட்டினத்திலும், கிராமங்களிலும், பலதானங்களிருந்தன. அவைக ளெப்பொழுதும், திருடர்களுக்குத் தலைவராய், அவர்களை யியக்கும் தலையாரிக் கள்வர்களும், யோக்கியக் கள்வர்களும் வசிக்கும் வீடுகள். அப்படிப்பட்ட வீடுகள், பட்டினத்துக்கு அணித்தாக, மூலைகள் முடுக்குகளிற் காணப்படும். அவைகளுக் குப் போகும் பாதைகள், வீதிகளிலிருந்து செல்லும் கிளை வீதிகள். அவ்வீடுகளுக்கு நான்குபுறமும் ஏழைகளும் இழிந்த சாதியினருமே குடியிருப்பார்கள்.

அவ்விதமான வோர்தானம் யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக்கு மிகவுமணித்தாக, கோட்டையிலிருந்து பார்க்கக்கூடிய விடத் திலே, பறைச்சேரி யென்னு மடிச்சேரியிலிருந்தது. இந்தத் தானத்துக்கு நான்கு பக்கங்களிலும் புலையர்கள் குடியிருந் தார்கள், இங்கே பகன் என்னும் பெயரையுடைய ஒருவன்

வசித்து வந்தான். அவனது முதாதையர், வட்டையென்னுங் கிராமத்திலிருந்து வந்து இங்கு குடியேறினார். அதைச் சுற்றி வசித்த பறையர் அக்குடும்பத்தின் கொடுமையையும், நடையையுங் கண்டு, கேலியாக அக்குடும்பத்தாரை வராக (பன்றி) முதலிவம்சத்தவர்களென்று சொன்னார்கள். பசனு மவனுடைய சுற்றத்தாரும் வராக முதலி என்பதன் கருத்தையறியாத, அது தங்களுக்குப் பெருமையைக் கொடுக்குமென் றெண்ணி, அஃது யங்குகிரித்துக் கொண்டார்கள்.

கள்வர்களை யணைத்து, அவர்களுக்குப் போசனம் பாகம் பண்ணிக் கொடுத்து, அவர்கள் திருடிவரும் பொருள்களைச் சேமப்படுத்திவைத்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய உபாயங்களையும், சூட்சிகளையும், போதிப்பதே பகனுடைய தொழிலாயிருந்தது. இத்தொழிலுக்காகக், கள்வர்கள் பாகம் பிரிக்கும்பொழுது, பகனுக்கும் ஓர் பாகம் வைத்துப் பிரிப்பார்கள். இதனாலேயே அவனும் அவனது பெண்டிர் பிள்ளைகளும், நல்ல ஊனுடை களைப் பெற்ற, ஆடம்பரமாய்ச் சீவித்து வந்தார்கள். பகனென் பவன், அதர்ம வழியாய்ப் பொருள் சம்பாதிப்பதைப் பற்றி எள்ளளவேனுள் சிந்தியாது, தன்காலத்தைச் சந்தோஷமாய்க் கழித்து வந்தான். அவனுக்கு வாய்த்த மனைவிமக்கள் அவனுக் குச் சோடானவர்கள்.

அவனது சிரோட்ட புத்திரன் சாளியன். சாளியன் திறு பிள்ளையாயிருக்கும்பொழுது, யாதோ கருமத்தை யுத்தேசித்து பகன்விட்டுக்கு வந்த ஓர் லிவேடி, அப்பிள்ளையின் முகம் பெருச் சாளி முகத்தைப் போன்றிருந்ததைக்கண்டு, அதற்குச்சாளியன் என்னும்பெயரே தகுந்ததென்று சொன்னான். பகன் அதன்கருத் தைவிளங்காது சாளியன் என்னும் பெயரையே சூட்டினான்.

சாளியன் உருவத்தில், கருங்காலியிற் கடையப்பட்ட விக்கிரகம் போன்றவன். முகம் பெருச்சாளி முகம். ஒருதுவா ரத்துக்கூடாக இவனுடைய முகத்தைப்பார்ப்பவர்கள், அவனை யிராட்சதப் பெருச்சாளியென்று சொல்வார்கள். சரியாகத் தகப்பனுடைய அச்சிலே யுற்பத்தியானவன். பிதா பத்தடி பாயிற் பிள்ளை பதினாடி பாயும். தகப்பன் தூளியென்றால்

மகன் நிர்த்தூளி யென்பன். ஆகா! இப்படியல்லவோபிள்ளைகள் பிறக்கவேண்டும். பிதாவின் பெயரை மஞ்சாமல் வைக்கக்கூடிய பிள்ளை யிதாவன்றோ! இவ்விதமான பிள்ளையைப் பெறுவதற்கு அதன் பிதாமுற்செனனத்தில் அருந்தவஞ்செய்திருக்கவேண்டும். பாலமெல்லார் திரண்டு ஒருருவெடுத்தாற் போல, சாலியன் இப்பூவுலகிலவதரித்தான்.

எவரையும் வசியப்படுத்துவதில் சாலியனைப் போன்றவன் முன்னும் பிறக்கவில்லை. இனியும் பிறக்கப் போவதில்லை. அவனுடன் சற்றுநேரம் சம்பாஷிப்பவர்கள், அவனியல்பிலே யோக்கியமானவனென்று சொல்வார்கள். செய்கையில் ஆஷாடபூதியும் அவனுக்கு நிகரில்லை. அற்பகுற்றங்களைத் தான் செய்ததாகச் சொல்லி, அவைகளைச் செய்ய நேரிட்ட காரணங்களையும் விளக்கிக்காட்டுவான்.

அவனுக்கு வாய்த்தவாழ்க்கைத்துணைவி, அவனுக்கென்றே பிரமனாற் சிருட்டிக்கப்பட்டவன். சாலியனுருவாயபின் எஞ்சியிருந்த பாவங்களனைத்தையும் தீரட்டி பெண்ணுருவாகப் பிரமனுண்டுபண்ணினான். அவன் தவறி விடும் பாவங்களை, அவள் பூர்த்தியாக்குவன். இருவருஞ்சேரில் அவர்களிலகப்பட்டவர்கள், ஒருவராவது தப்பமாட்டார்கள். எவ்விதமோ அவர்களை வசியம் பண்ணிப் பணம்பறித்து விடுவார்கள்.

சாலியன் பெண்டாட்டி பட்டினி கிடப்பினும் பிள்ளைகள் பட்டினி கிடப்பினும் தன் வயிறு குறையாது சாப்பிட்டுக் கொள்வான். களவெடுத்துப், கன்னக்கோல் வைத்தும், வியபி சாரஞ் செய்தும் அவனது பெண்டிரும் பிள்ளைகளும் அவனுக்குச் சாதங்கறி படைக்கவேண்டியதுகடமையாகும். அவனுக்கு வெட்கமாவது, உரோசமாவது பிறவியிலுங் கிடையாது. பாவ புண்ணியங்களைப்பற்றி யாராவது அவனுடன் பேசினால், அவன் அவர்களை அவைகள் என்னவிதமான மிருகங்களென்று கேட்பான். தின்றவீட்டுக்குக் காத்திருந்து இரண்டகஞ் செய்வான். உபகாரஞ் செய்தவர்களுக்கு அபகாரஞ் செய்வான். அன்ன மிட்ட வீட்டிலேயே கன்னமிடுவான். பாலுட்டினவர்களுக்கு

விஷமூட்டுவான் நன்மை செய்தவர்களைத்தேடி யவர்களுக்குத் தீமைசெய்வான். பாவம்! அவன் என்ன செய்வான்! இவ்விதஞ் செய்யாவிடின், அவனுக்கு நித்திரை வருவதில்லை. உலோகாயதர்களுள்ளும் அவனைப் போன்றவர்களில்லை. அவன் இருகால் மிருகம். மாணுடச் சட்டை சாத்திய மிருகம். மிருகங்களுள்ளும், பன்றிபெனச் சொல்வது தகுதியாகும்.

அவன் சாதியில் ஒட்டினாயினும், தன்னைப்பெரிய வேளாளன், வராகமுதலி வம்சத்தவனென்று புகழ்ந்து கொள்வான். அவன், தன்னைப்போலத் தன்னைச் சாதிவேளாள நென்று சொல்லும் தூமகேதுவினை சம்பந்தி. அவனதுமகன் தூமகேதுவின் மகளை விவாகஞ் செய்தவன்.

அவனுக்குச் சாதியினின்றும் விலக்கப்பட்ட ஓர் பிராமணன் அதிப் பிரியநண்பன். அவன் பெயர் சீதாபதி. சாமானிய சனங்கள் அவனைச் சீத்தையைப்பெற்று அழைப்பார்கள். அவன்தான் வசிக்கும் மட்டுவிலிலிருந்து, அடிக்கடிபட்டினம்வரும்பொழுது சாலியனுடைய வீட்டிலேயே விடுதிவிடுவான். பிராமணனாய்ப் பிறந்தும், கல்வியறிவிற் சூனியன். பேச்சளவிற் பண்டிதரைப் போல் நடிப்பினும், பண்டிதர்களைக் கண்டவுடன் ஒட்டம் பிடிப்பான். காயத்திரி மந்திரத்தைக்கனவிலுங் கேட்டறியான். அதை யாராவது சொன்னால், அது என்ன மிருகம் என்று கேட்பான். பஞ்சமாபாதகங்கள் அவனுக்குப் பக்கத்துணைவர்கள்.

சீத்தையைப்பெறும் சாலியனுக்கும் நேர்த்தபொருத்தமே பொருத்தம். சாடிக்கு முடி வாய்த்ததுபோலும். இருவரும் வீடு கொளுத்துகின்ற இராசனையும், கொள்ளி யெடுத்துக் கொடுக்கிற மந்திரியையும் நிகர்ப்பார்கள். அவர்களைக் கூட்டி வைத்த தெய்வத்துக்கு ஒரு கும்பிடுபோடவேண்டும். ஆ! தெய்வமே! உலகத்தில் என்ன என்ன விசித்திரமான வேலைகளைச் செய்கின்றாய். உனது திருக்கூத்தை யாவரறிய வல்லவர்? சாலியனுக்கு, அமராவதியென்னை ஒரு மகளிருந்தான். அவள் புஷ்பவதியாகி, அனைக வருஷங்கள் கழிந்தும், தாயாவது

தகப்பனாவது அவளுக்கு ஒரு வரணைத்தேட வெத்தனிக்கவிலை. அதைப்பற்றி யோசிக்கவுமில்லை. ஆகையால், அவள் தானே ஒரு நாயகனைத் தேடிக்கொண்டாள்.

சீத்தையையன், சாளியன் வீட்டில் விடுதிவிடுகிற காலத்தில், அமராவதி அவனுடன் சோரமாய்க் கூடி, கருப்பவதியானாள். அவள் பிறந்தது தொடக்கம் அந்நாள்வரையும், அதர்மவழியாற் சம்பாதித்த பொருளையே உபயோகித்து வந்த படியால், அப்பழி யக்குடும்பத்தி லுண்டாயது. அன்றியும் பெண்ணிருந்த வீட்டிற் பிழைவருவது முண்டு. பழிக்கஞ்சி, சீத்தையையனும் அமராவதியும் ஒருவருமறியாது ஊரைவிட்டு டோடினர். சாளியனாவது அவனுடைய மனைவியாவது, அமராவதியைப்பற்றி விசாரணை செய்யவில்லை. சனியன் தொலைந்ததே நல்லதென்று சந்தோஷப்பட்டார்கள். அவள் அவர்களுடன் வசித்தது, அவர்களுக்கு மிகவுங் கஷ்டமாயிருந்தது. இப்பொழுது அக்கஷ்டம் தீர்ந்தது. ஆகையால், அவர்கள் அவளைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டிய அவசிய மில்லாதுருந்தது.

மட்டுமில் வாசியாகிய சீத்தையையன் வீடு, கள்வர்கள் வந்து கூடுமிடம். நாம் முற்கூறிய சுப்பனும் ஆறனும், இன்னுஞ் சிலரும், ஒருநாள் அங்கு வந்து, சமயாபிததுக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, சீத்தையையனும் அவர்களுடன் சேர்ந்தான். சம்பாஷணையில், நீலகண்டனுடைய பெயர்வந்தபொழுது, உடனே சீத்தையையன், தானவனையடிக்கடி காண்பதாயும், அவன்மட்டுமில், சரசாலை, மீசாலை முதலிய கிராமங்களிலே சஞ்சரித்த வருவதாயும், சொன்னான். அதைக் கேட்டதும், சுப்பனும், ஆறனும் வேறுசில நண்பர்களுடன், யாதோ இரகசியமாய்ப் பேசினார்கள்.

சீத்தையையன் கதையோடுகதையாய், நீலகண்டனைப்பற்றிச் சொன்னபொழுது, ரும்பிடப் போனதெய்வம் குறுக்கே வந்தது போல, கள்வர்கள் மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, அவனையகப் படுத்தக்கூடிய, சூட்சிகளைச் செய்தார்கள். நீலகண்டன் கள்வர்கள் தன்னைத் தேடித்திரிவதையு மறியான். தனக்கு அவர்கள்

யாதாந் தீங்கு செய்வார்களென்று கனவிலும் காத்திருக்கவில்லை. ஆகையால், வழக்கம்போல், அவன் தன்னிஷ்டப்படி அக்கிராமங்களிலே யுலாவித்திரிந்தான்.

கூட-ம் அத்தியாயம்.

நாமொன்றை நினைக்கத்தெய்வமொன்றை நினைத்தது.

சுப்பனும், ஆறனும், ஏனைய கள்வர்களும் சீத்தையையன் வீட்டை விட்டுப்போய் கைதடிக் கறுப்பனையும், சரசாலைச் சாப்பையனையும், அவர்களுடைய நண்பர்களையும் ஒருங்கு கூட்டி, அவர்களுடன் சிலவிஷயங்களைப்பற்றி மிகவிருகசியமாய் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்துவிட்டுப் பிரிந்தார்கள். போகும் பொழுது, அவர்கள் “கவனம், சோம்புத்தனமா யிருந்துவிடாதீர்கள்” என்று கறுப்பனுக்கும் சாப்பையனுக்கும் சொல்லி விட்டுப் போனார்கள்.

இச்சம்பவம் நடந்த சிலதினங்களின்பின், நீலகண்டன் அச்சுவேலி, ஆவாங்கால் முதலிய கிராமங்களுக்குப் போய், அங்கே சிலநாட்டங்கியபின், ஒரு இரவு எட்டிமணிக்குப்பின், ஆவாங்காலிலிருந்து மட்டுமீனிலுக்குப் போகும் ஓர் ஓரடிப்பாதையால் நடந்து சென்று, மட்டுமீனிலுக்கூடாகச் செல்லும் வீதியிலேறி அவ்வீதியிற் குடியிருக்கும் தனது நண்பரொருவர் வீட்டுக்குப்போனான். அவன் அங்கு அவருடன் சற்றேரோம் வார்த்தையாடிக்கொண்டு, போசனம் முடிந்தபின், மதுபடியும் புறப்பட்டான். நேரமும் பன்னிரண்டு மணிக்கு மேலாயிற்று. இருந்தும் யாதோவொரு அவசிய கரும நிமித்தம் போகவேண்டியிருந்தபடியால், தனது நண்பர் வீட்டிற்றங்காது, வீதிவழியே நடந்து சென்றான். போகும்பொழுது அவ்வீதியால் எதிர்ப் பக்கத்திலிருந்து ஓர் மாட்டுவண்டி வந்தது. அது கிட்டவரவும் யாரோ ஒரு ஆள், அவ்வண்டியினுட் புலம்புவதையும், அப்புலம்பல் ஓர் பெண்ணினுடைய புலம்பலாயிருப்பதையும்றிந்து, அவன் யாரோ ஒருபெண் சிலகள்வர்கள் கையிலோ, அன்றிப் பகைவர்கள் கையிலோ சிக்கிக்கொண்டா ளென்று ஐயுற்று, அவளை மீட்பது மனுத்தன்மையுள்ள ஒவ்வொருவனுடைய கடமையு மென்றெண்ணி, வண்டிக்காரனைக் கூவி, வண்டியை

நிறுத்தும்படி சொன்னான். அவன் அதைக் கேளாது, மாடுகளைத் தூண்டி, வண்டியை யோட்டத் தொடங்கினபொழுது, நீலகண்டன் வண்டியை யணுகி, வண்டிக்காரனைக் கீழே தள்ளிவிட்டு மாடுகளை அவிழ்த்து, உடனே, வண்டியை நிறுத்தினான். அப்பொழுது, நான்கு புருஷர்கள் வண்டியினின்று குதித்து, நீலகண்டனை யெதிர்த்தார்கள். அவர்களுள்ளிருவர், கறுப்பனும், சாப்பையனும்.

உடனே, நீலகண்டன் தனியனாய் நின்று, சற்றும் அஞ்சாதவனாய், பேரிடி முழக்கம்போன்ற ஒரு தொனியோடு, போர்க்கறை கூவி, “பெண்களை வதைக்கும் பேடிகளே, உங்களுக்கு ஆண்மையிருந்தால், ஆடவர்க்குரிய மானம் உரோசம் முதலிய குணங்களிருந்தால், எதிர்ப்படுங்கள். அரைநொடியில் உங்களை யமபுரஞ் சேர்த்து விடுகின்றே” எனென்று சொல்லி, ஆண்சிங்கம் போல, அவர்கள்மேற் பாய்ந்தான். அவர்கள் அவன்போட்ட தொனியால், தேகம்நடுங்கி, மனமொடுங்கி, சற்றேரே மனசயாது நின்று, பின் கலக்கத் தெளிந்து, அவனைச் சருவத் தொடங்கினார்கள். நால்வரும் நர்ப்புறத்திலும் நின்று அவனைக் காயப்படுத்த வெத்தனித்தார்கள். அவனுக்குக் கையிலிருந்த தடியை யன்றி, வேறொரு தனையும் இல்லை. நன்றாய்ச் சிலம்பவித்தை பயின்றவனானபடியால், சுழன்று, சுழன்று, நால்வரையும் எதிர்த்து, தனக்குக்கிட்ட அவர்களனுகாதபடி, தன்றடியாற் றன்னைப் பாதுகாத்து நின்றான். இவ்விதமாக அரைமணி நேரத்துக்கு மேலே, பூசலான சண்டை செய்தும் ஒருவரையும் தடியினால் புடையாதும், தன்மேல் அடி விழாறும் கவனமாய் நின்றான். அவர்களாற்றாது தன்னை விட்டு ஓடி விடுவார்களென்று இவ்விதஞ் செய்தும், வாய்க்காமையால், தான் கற்ற வித்தையைக் கொண்டு, அவர்களுயிருக்கு மோசம் வராவண்ணம், சிறு காயத்தோடு அவர்களை நிலத்திற் சாய்ப்பதே புத்தியெனக்கண்டு, அவர்களுடைய தேகத்திற்குறிப்பான விடங்களில், தனது தடியினால் மெல்லத்திட்டினான். ஒவ்வொரு வராய் அவர்கள் நிலத்திற்சாய்ந்து விழத்தொடங்கினார்கள். மூவரும் விழுந்தவுடன், எஞ்சியவன் அவனை நீலகண்டனென்று

பூராமாயநின்று, தான் விழமுன் அவனுயிரைப்போக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, தனக்கு அடிவிழும்பொழுது, தன் கையிலிருந்த ஓர் கூரிய கத்தியை, அவனுடைய மூச்சுப்பையைத் தாக்கத்தக்கதாக, நீலகண்டன்மேல் விட்டெறிந்தான். அடியும் எறியும் ஒரேகாலத்தில் சம்பவித்தபடியால், கள்வரிலெஞ்சியவன் விழும்பொழுது, நீலகண்டனும் காயமடைந்தான். கத்தி, நீலகண்டனுடைய மார்புக்கும் புயத்துக்கு மிடையே பட்டு, அவனைக் காயப்படுத்தி, இரத்தத்தை யாராய்ப் பெருகப்பண்ணியது. நீலகண்டனுடைய உயிர்நிலைக்கு இலக்கு வைத்துக் கத்தி யெறியப்பட்டும், அது தவறி வேறிடத்திற் பட்டது. “ஒன்றை நினைக்க, அதுவொழிந்திட்டினென்றாகும்.” என ஆன்றோர் கூறியபடி, கள்வனுடைய எண்ணம் பலிக்கவில்லை.

மும்முரமாய்ச் சண்டை நடக்கும்பொழுது, வண்டியிலுள்ளிருந்து புலம்பியபெண், வண்டியினின்றும்மெல்லநிறங்கி, ஓர் புறத்தில் நின்று, நடந்த சண்டையைப் பார்த்து, நீலகண்டனுடைய வீரத்தையும் தைரியத்தையும் வீராவேசத்தையும் தனக்குள் மெச்சி, அவனில் அன்பு வைத்தாள். நீலகண்டன் காயமடைந்ததையும், அக்காயத்திலிருந்து இரத்தம் வடிவதையுங்கண்டு, மனங்கலங்கி கன்னிகையாயிருந்தும் தன்நாணத்தைவிட்டு, அவனருகே ஓடி வந்து, அவனை மெல்லநிறுத்தி இரத்தம் பெருகாவண்ணம், காயத்தைத் துணியாற் சுற்றிக் கட்டினாள். அதன்பின் ஏக்கம் பிடித்துக்கொண்டு அங்குநின்ற வண்டிக்காரனைக் கூவியழைத்து, அவனை நயப்பயமானவார்த்தைகளாற் றன்வசமாக்கி, நீலகண்டனை வண்டியிலேற்றி தானுமவன்பக்கத்திலுட்கார்ந்து கொண்டு அக்கிராமத்தில் வசிக்கும் “சின்னப்பரியார்” எனச் சைங்கன் சாதாரணமாயழைக்கும் வைத்தியர் வீட்டுக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். அவர் கத்திக் காயம் முதலிய வைத்தியத்திற் புகழ்படைத்தவர்.

வண்டிக்காரன், நீலகண்டனையும், கன்னிகையையும் அவ்விடத்திலிறக்கிவிட்டு, வண்டியைத்திருப்பி, கலகம் நடந்த விடத்திற்குப் போய், அங்கு கிடக்கும் தூட்டர் நால்வரையும் வண்டியிலேற்றிக் கொண்டு போனான். வைத்தியர் வீட்டை

யடைந்த அக்கன்னிகை, நித்திரையாயிருந்த வைத்தியரை யெழுப்பி, காயக்காரனுக்குச் சிகிற்சை செய்யும்படி கேட்டாள். அவர் உடனே வேண்டிய சிகிற்சைகளைச் செய்து, அவர்களுக்குப் படுத்துக்கொள்வதற்கு வேண்டிய படுக்கை முதலியவற்றைக் கொடுத்து, மறுபடியும் சயனத்திற்குப் போய்விட்டார். தாங்கள் ஆவரங்காலிலிருந்து வண்டியில் வரும்பொழுது, கள்வர்கள் வழிமறித்துத் தங்களிடமிருக்கும் பொருள்களைக் கவர எத்தனித்தபொழுது நீலகண்டனைச் சருவிக்காயப்படுத்தி விட்டு, ஒட்டம் பிடித்தார்களென்று அக்கன்னிகை வைத்தியருக்குச் சொன்னாள் யன்றி யுண்மையைக் கூறவில்லை.

அவள் நீலகண்டனை வசதியாய்ப் படுக்கவைத்து, தான் பக்கத்திலுட்கார்ந்து, விடியும்வரையும்விழித்திருந்தாள். அவன் சற்று உறங்குவதும், பின் விழிப்பதமாய் அன்றிரவைக் கழித்தான். அடுத்தநாள்புண்ணிற் சீய்ப்பிடித்து, கொதிவலிதொடங்கியது. அதன்பின், காய்ச்சல் தோற்றி, அதிகரிக்கவே, அவன் அறிவின்றி, மயக்கமுள்ளவனாய், கண்களை மூடிக்கொண்டு, வாய்புலம்பி, கண்டபடி பிதற்றத்தொடங்கினான். அவனுடைய நிலை சந்தேகத்துக்கிடமாய் வந்தது. அவன் யாவனென்றும் அவனது பெற்றார், சுற்றத்தார் யாவரென்றும், எவ்வளவென்றும் ஒருவருக்குத் தெரியவில்லை. அவன் ஓர் ஓர் ஓர் பண்ணி னைப் பராபரிக்கப்பட்டு, தனியனாய் ஓர் ஓர் ஓர் ஓர் ஓர் வைத்தியர் வீட்டில் மரணத்தறுவாயில் கிடப்பது எவ்வளவு பரிதாபமானது. செட்டிகப்பலுக்குத்தெய்வந்தனை யென்றபடி இவனுக்குத் தெய்வமே துணை.

கன்னிகையின் தாய், அவளைப் பலவிடங்களிலும் தேடிக்கடைசியாய், அவள் ஓர் வைத்தியர் வீட்டில், ஓர் காயக்காரனைப் பராபரித்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டாள். கன்னிகை அவளைக் கண்டதும், சந்தோஷமடைந்து நடந்தவரலாறுகளை யாதியோடந்தமாய், ஒன்றும் விடாது தன் தாயாருக்குச் சொல்லி ஒன்றையும் வெளிவிடாதபடி மன்றாடிக் கேட்டாள். இருவரும் இரவுபகலாய், நீலகண்டனை விட்டுப்பிரியாது, அவனுடைய பக்கலில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குச் சரியான

ஊனுறக்கங்களிடில்லை, ஆறுதலுமில்லை. வேண்டிய மருந்து, உணவு முதலியவற்றைநேரந்தவருது ஊட்டிக்கொண்டு வந்தார்கள். வைத்தியரும், தன்னாற் கூடியளவு சிரத்தையெடுத்து, அவனுக்கு வைத்தியஞ் செய்து வந்தார். வருத்தமு மேறியேறி வந்து, ஒருநாள் அவன் இறந்துகிடவானென, எவரும் ஐயங்கொள்ளக் கூடியதான கடுமையாய் வந்தது. அடுத்தநாள், அவனுக்குச் சற்றே சுகம் தோற்றிப், படிப்படியாய் நோய்படியத் தொடங்கியது. இரண்டுவார முடிவில் அவன் கண்ணை விழித்துப் பார்த்தான். அவனுக்கு ஒன்றுந் தோற்றவில்லை. உடனே கண்ணை மூடிக்கொண்டு, சற்று நேரம் யோசித்தான். பழைய நினைவுகள் வந்தன. தன்னுடன் கூடவிருந்தவர்களுடன் பேசுவாரம்பித்தான். அவர்களின்னுஞ் சிலநாட்களுக்குப் பேச்சுத் திறுக்கு வேண்டுமென்று சொல்லி, பேசாது தடுத்தார்கள். இதற்கு இரண்டு நாட்களின் பின் காய்ச்சலும் விட்டது. ஏற்ற உணவுகள் கொடுப்பட்டு வந்தன. இவ்விதமாகப் பின்னுமிரண்டு வாரங்கள் செல்ல, அவன் பூரணசுக மடைந்தான். இருந்தும் சரியான பெலம் வரவில்லை. சற்றுத்தூர முலாவுவதும், கன்னி, கையுடன் சம்பாஷிப்பதுமாய் இருந்தான். ஒருநாள் கன்னிகை அவனுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, அவன் காய மடைந்த நேரந்தொடக்கம் அன்றுவரையும் அவனிருந்த ஸ்திதியையும் மறு விபரங்களையும் விரிவாய்ச் சொன்னான். அத்துடன் தான் வைத்தியருக்கு எவ்வித மவன்காயமடைந்தா னென்று உண்மையை மறைத்துக் கூறியதையும் சொல்லி வைத்தான்.

இவ்விதம் அக்கன்னிகை அவனுடன் ஏகாந்தத்திலிருந்து சம்பாஷிக்கும் பொழுது, அவனை விட்டுப் பிரிந்து போய் தனியே யுட்கார்ந்து கொண்டு, தனக்கு நேரிடவிருந்த அவமானத்திலிருந்து அவன் தன்னை யிரட்சித்ததற்காக அவன்மீது அன்பு பூண்டும், அவன் தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்காக அவன் உயிரையு மிழக்கவேண்டிய அபாய நிலையை யடைந்ததை நினைத்துத் துக்கங்கொண்டும், அவன் தன்னைக் கவர்த்துசென்ற துட்டர் நால்வருடனும் ஆண்சிங்கம்போலத் தனியனாய் நின்று அவர்களைச் சாடிய வீரத்தையும் துணியையும் நினைத்து,

அவனை மெச்சிக்கொண்டும், பின் அவனிருந்த அபாயநிலையி
1 னின்றும் விலகிப் பூரண சொஸ்தமடைந்ததை நினைத்துச்
சந்தோஷம் கொண்டும், பலவாறு யோசிப்பான்.

இவ்வாறாக, அவன் வைத்தியர் வீட்டில், நீலகண்டனுட
னிருந்து, காலங்கழிக்கும் பொழுது, அவளுக்கு அவளை
யறியாது, நீலகண்டன் மீது, ஓர் காதலுண்டாயது. அதை
யவள் ஒருவருக்குத் தோற்றவிடாது தன்மனதில் வைத்துக்
கொண்டு, அவன்மீது மேலும் மேலும் அன்பு பாராட்டி வந்
தாள். ஒருநாள் “தாயிற்சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை” பென
நினைத்துத் தனது தாயார் தனியேயிருக்கும்பொழுது, அவளைக்
கண்டு தன் மனநிலையையும் விருப்பத்தையும் வெளியிட்டு அவ
ளுக்கிஷ்டமாயிருந்தால் அதைப் பூர்த்திசெய்து வைக்கும்படி
சொன்னாள்.

அவர்கள் வைத்தியர் வீட்டுக்கு வந்து ஒருமாதத்துக்கு
மேற்சென்றது. நீலகண்டன் பூரண சவுக்கியமடைந்து, தன்
வீட்டுக்குச் செல்லப் புறப்பட்டான். இன்னும் அவனுக்குச்
சரியான பெலமில்லாமையாலும், தேகம்பழைய ஸ்திதியை
யடையாமையாலும், கன்னிகையும் அவளுடைய தாயும் அவ
னைத் தங்களுடன் கூட்டிச் சென்று, தங்கள் வீட்டில் வைத்தி
ருந்து போஷிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி, அவனைத் தங்களுடன்
வரும்படி மிகவும் மன்றாட்டமாய் இரந்து கேட்டார்கள். நீல
கண்டனும் தன்னைத் தன்னுபத்தான காலத்தில் மிகவும் பட்ச
மாய் தாய்சகோதரிகளைப் போலப் பராபரித்துவந்த இருவரு
டைய கேள்வியையும் மறுக்க மனமில்லாதவனாய் “எங்கென்றி
கொன்றார்க்கு முய்வுண்டு உய்வில்லேச், செய்கன்றி கொன்ற
மகர்க்கு” என்பதைமனதிலெண்ணி, அவர்களுடைய கேள்விக்
கிசைந்து அவர்களுடைய வீட்டுக்குப் போயினான். அவர்கள்
மிகவுந் தரித்திர நிலையிலிருந்தும் தங்களாலியன்றளவு பொருள்
செலவிட்டு அவனுக்கோர் குறையும் வாராது அவனைத் தக்கபடி
போஷித்து வந்தார்கள். இவ்விதம் நடந்து வருங்காலத்தில்
நீலகண்டனும் அக்கன்னிகையின் குணத்தையும் செய்கைகளோ
யுங்கண்டு அவளைக் காதலிக்கத் தொடங்கினான்.

கசு-ம் அத்தியாயம்.

இவ்விதமாக நீலகண்டன் அப்பெண்மணியின் வீட்டில்
வசித்துவரும் நாளில், தனது ஆசிரியர் சுப்பிரமணியதேசிகருக்கு
ஒரு கடிதமெழுதி, அதற்கு மறுமொழி காத்திருந்தான். அவன்
காத்திருந்த விடையும் வந்தது. நீலகண்டனெழுதிய கடிதம்
பின்வருமாறு:—

எனது மனவிருளை யோட்டி, அசுக்கங்களைத் திறந்து
வைத்த ஆசிரியரவர்களுக்கு, அடியான் நீலகண்டன், தன்
மனம், வாக்குச், காயங்களாற், றண்டஞ் சமர்ப்பித்து, எழு
தும் விண்ணப்பம், அடியேன் தேவரீருக்குக் கடிதமெழுதச்
சுணங்கினதின் காரணம் பின்னால் வரையப்பட்டிருக்கும் சம்ப
வங்களே. அடியேன் நோய்வாய்ப்பட்டுச், சிலதினங்களாக,
மரணாவஸ்தையிலிருந்து, இப்பொழுது, சவுக்கியமடைந்து
வருகின்றேன். ஓர்பெண் சம்பந்தமாக, நான் நோயுற்றபடியால்,
அதன் விபரத்தையிங்கு வரையது, தகுதியின்றென விடுகின்
றேன். பூரண சவுக்கியமடைந்து தங்கள் பாதங்களைப் பூசிக்க,
இன்னுமொரு மாதத்திற்கு மேற்செல்லும். அதுவரையிற் றங்
கள் தரிசனங்கிடையாது, என்மனம் வேதனைப் படுகின்றது.
அவ்வேதனையை நீக்கி என் ஆவலைப் பூர்த்திசெய்து வைப்பீர்க
ளென்று நம்புகின்றேன். அடியேன் தேவரீரைத் தரிசிக்கும்
பொழுது, சம்பவமனைத்தையும், விபரமாய் விண்ணப்பஞ்
செய்வேன். இக்கடிதம் தங்கள் திவ்விய சமூகத்தைச் சேரும்
பொழுது, அடியேன் நோயுற்றகாலந் தொடக்கம், இதுகாறும்
பராபரித்துப், போஷித்து, உயிரைக் காப்பாற்றி வைத்த,
புண்ணியவதியாகிய கோமளாவதியின் கிரகத்தில் வசிப்பேன்.
அம்மாதாசியின் விலாசம் பின்னால் வரையப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வனம்,
தங்களுடியான்,
நீலகண்டன்.

மேலே வரையப்பட்டிருக்கும் கடிதத்துக்கு விடையாக, ஆசிரி
யரவர்கள் பின்வருங் கடிதத்தை யனுப்பியிருந்தார்.

“சிரஞ்சிவி தம்பி நீலகண்டனறிய எழுதுவது, உனக்குச் சகல ஆசீர்வாதமு முண்டாவதாக. நீ விரைவிற சவுக்கிய மடையக் கடவுள் கிருபை செய்வாராக. இன்னும் மூன்று தினங்களில் உவ்விடம்வர வுத்தேசம். அப்பொழுது சகல விஷயங்களையும், முகாமுகமாய்ப் பேசிக்கொள்ளலாம். சபம்.”

இக்கடிதத்தைப் பெற்றவுடன், நீலகண்டன் வாசித்து சந்தோஷப்பட்டான். பின்னர் அதைக்கோமளாவதியின் கையிற் கொடுத்தான். அவளதை வாசித்துச் சந்தோஷப்பட்டுத் தனது தாயாருக்கும் அறிவித்தாள். மூவரும் மிகுந்த ஆவலோடு, ஆசிரியரது வரவை யெதிர் பார்த்திருந்தார்கள். சொல்லப்பட்ட தினத்தில், காலை பத்துமணியளவில், அவரங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரைக் கண்டதும், நீலகண்டனும், கோமளாவதியும், மிகவுஞ்சந்தோஷப்பட்டு, எழுந்து, எதிர்சென்று, அவர் பாதத்தில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்கள். பின், அவரை யழைத்துவந்து அவருடைய பாதங்களுக்கபிஷேகஞ் செய்து, ஓராசனத்திருத்தினார்கள். சற்றுநேரம் சேமாசேமங்களைப்பற்றி, ஒருவருக்கொருவர் வினாவிற்றதின்பின், போசனத்துக்காக வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்தார்கள்.

ஆசிரியர், ஓர் சைவ வேளாளர். வைதிக ஒழுங்கின்படி யொழுதுபவர். சகலவாகமங்களையும்நன்றாய்க்கற்று, அவைகளினுண்மைப் பொருளை யுள்ளபடி தெரிந்தவர். ஆசிரிய பாவையிலும் அதிக பாண்டித்திய மடைந்தவர். ஆசிரிய விலட்சணம் முழுவது மொருங்கே யமையப்பெற்றவர். அவருடைய மாணுக்கர்களுள், நீலகண்டன் விசேஷம் பெற்றவன். குருபக்தியில் அவனுக்கு நிகரானவர்களைக் காண்பதரிது. கல்வியறிவிலும் சாஸ்திரவுணர்ச்சியிலும், அவனுக்கு மேலான மாணுக்கர்களில்லை. ஆகையால், ஆசிரியர் நீலகண்டனில் மிக்க வன்புள்ள வராயிருந்தார்.

பகல் பன்னிரண்டு மணிவரையில், ஆசிரியர் ஸ்ரானஞ் செய்து அனுட்டானம், செபம், பூசை முதலியவற்றைக் கிராமமாக முடித்துக்கொண்டு, போசனஞ் செய்தார். அதன்பின், சிறிதுநேரம் ஆறியிருந்து, பலவிஷயங்களைப் பற்றியும் பேசிக்

கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது நீலகண்டனும், கோமளாவதியும், அவள் தாயாரும், ஏகோபித்து, எழுந்து நின்று, ஆசிரியரை நமஸ்கரித்து, அவரச்சிறிய குடிசையில், சிலநாட்டங்கி அதை மேன்மைப்படுத்தி, ஆசீர்வதித்த பின்பே, அவரது இருப்பிடத்திற்கு எழுந்திருள வேண்டிமென்று, மிகவும் பணிவாய் வேண்டினார்கள். அவர் அவர்களது, உண்மையான வன்பைக்கண்டு, மனமிரங்கி அவர்களது வேண்டுகோளை மறுக்க மனமின்சயரது, அவர்களின் கிரகத்திற் றங்குவதற்கு உடன் பட்டார். மூவரும், அதனால் ஆனந்தக்கடலி லாழ்ந்தார்கள்.

அன்றுசாயுங்காலம், நாலுமணியளவில், கோமளாவதியின் தாயார், ஆசிரியர் தனியனாயிருக்கும்பொழுது, அவரிடத்திற் சென்று, தனது மகனின் விஷயத்தைப்பற்றி, அவருக்குச் சொன்னாள். அப்பொழுது தங்கள் வம்ச பரம்பரையைப் பற்றியும் குடும்பத்தைப் பற்றியும், தங்கள் தற்கால நிலைமையைப் பற்றியும் மிகவிவர யுரைத்தாள்.

குரியனஸ்தமிக்கச் சற்றுமுன் ஆசிரியரும் நீலகண்டனும் சிறிது நேரம் உலாவிலும் பொருட்டு, வெளியே போயிருந்தார்கள். வழியிலே ஆசிரியர், அக்குடும்பத்தைப் பற்றி தாய் சொல்லியவற்றை நீலகண்டனுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு போனார்.

கோமளாவதியின் முன்னோர், அனேக தலைமுறைகளாக சரசாலையில் வசித்து வந்தவர்கள். உயர்ந்த வேளாண்மரபிற் குரியவர்கள். கோமளாவதியின் பிதா சிதம்பரப்பிள்ளை யென்பவர் பிரபல வியாபாரியாயிருந்து, அதிக செல்வத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார். அவர்களது தூதிக்டத்தால் அவர் வியாபாரத்தில் நஷ்டமடைந்து, தனக்குரிய காணியூழிகளை விற்றுக் கடனை யிறுத்தார். ஆகையால் அவர்களுடைய வயல்கள், புலங்கள் விலையானதுமன்றி, அவர் குடியிருந்த வீடும் விலைப்பட்டது. அதனுண்டாய துக்கம் அவர்மனதைவருத்த, அவர் நோய்கொண்டு சிலமாதங்களி லிற்றுப்போனார். அவர்கள் குடியிருந்த வீடும் அதற்குச் சேர்ந்த வளவும் விலைப்பட்டுப் போனபடியால் எஞ்சியிருந்த இக்காணியில் ஒருகுடிசையைக்

கட்டுவித்து அதிலே குடியிருந்துவருகின்றார்கள். தாயினுடைய பிரயாசத்தால் பொருள் சம்பாதித்து, இருவரும் தங்கள் சீனியத்தை நடத்தி வருகின்றார்கள்.

தகப்பனாரிறந்தும் தாயார் கோமளாவதிக்கு ஒருகுறையும் நேரிடாது செல்வமாய் வளர்த்து வந்தாள். அவள் நானொரு வண்ணமும் பொழுதொருமேனியுமாய்வளர்ந்து பதினான்காவது வயதில் புஷ்பவதியானாள். அவள் கடவுள் கிருபையால் ஒரு நோயுமின்றி, பெண்களுக்குவேண்டிய இலட்சணங்கள் பொருந்தியவளாய் வளர்ந்துவந்தாள். அவளுடைய அங்கங்கள், அளவுக் களவாய் பருக்கவேண்டியவை பருத்தும், கீறுக்க வேண்டியவை கிறுத்தும், திரளவேண்டியவை திரண்டும், காண்பவர்களின் கண்களைக் கவரத்தக்க இலட்சணம் பொருந்தியவளாய் யிருந்த படியால், அக்கிராமத்திலும் அயற்கிராமங்களிலும் அவளுக்கிணையான பெண்ணைக் காண்பதரிது. ஆகவே, அவளைக்கண்ட வாலிபர், அவளையுனக்கோ, எனக்கோ வென வாதிடவும், சண்டை செய்யவும் தலைப்பட்டனர்.

காமன்கணையாற் சஷ்டப்படுங் காணையர்கள் சாதிபாராது, சமயம் பாராது, உற்றார் சொற்கேளாது, பெற்றார் சொற்கேளாது, பெண்ணின் குணத்தை யுசாவாது, நிலைமையை நினை யாது, பேராயிருந்தாலும் பெண்ணே வேண்டுமென்று, பித்த லாட்டங் கொண்டார்கள். தம்மனம் போனவாறு தாம்நினைத்த பெண்ணை மணஞ் செய்வதெண்ணினர். அல்லும்பகலும் அதே தியானமானார்கள். “தாரமங் குருவுந் தலைவிதப்படியே” பெண் னும் ஆன்றோர்வாக்கை யணுவளவேனுஞ்சிந்தியாது, “அன்றெ முதினவன் அறித்தெழுதுவானு” என்பதைச் சற்றும் யோசி யாது, பாலையிற் சிக்குண்டு, மனம்போன போக்கின்படி நடந்து, மதிக்கெட்டார்கள். மனத்தை யடக்கி அதையடிமை யாக்கி, ஒழுக்குபவனே மனுஷன். அதை விடுத்து, மனதை யெசமானாக்கி, அதனைண்ணப்படி நடப்பது நன்மையாகாது. மனதைச் சிறைப்படுத்தி, அதை யறிவினவழி நடக்கப்பண்ணு வதே உத்தம புருஷர்க்குரியது. அதே, யுயிர்க்குறுதியான நிலை. ஏனெனில் அறிவே, ஆத்மன், அறிவே கடவுள்.

இந்தக் காணையர்கள், தங்காலியன்றமட்டும் பிரயாசப் பட்டும், கோமளாவதி அவர்களிலொருவரையும் மணஞ்செய்ய விரும்பவில்லை. ஆகையால், அவர்களிற்சிலர், ஆத்தரங்கொண்டு அவளைக் கவர்ந்து சென்று, பெண்ணைக் வெண்ணினார்கள். கறுப்பனையும், சாப்பையனையும் துணைக்கொண்டு, காணையர்களி லிருவர் ஓரிரவு, அர்த்தராத்திரிநேரத்தில், ஓர் மாட்டுவண்டியை கோமளாவதி குடியிருக்கும் குடிசை வாயிலில் நிறுத்தி, குடிசைக்குள் துழைந்து, அவள் நித்திரையாயிருக்குஞ் சமயத்தில், அவள் சத்தஞ் செய்யாவண்ணம் வாயிற்றுணியைப் புதைத்து, அவளைத் தூக்கிச் சென்று வண்டியில் வைத்தார்கள். வண்டி இரண்டு மைல் தூரமானிற் சென்றதும், அவளைச் சத்தஞ் செய்யாதபடி, பயமுறுத்தி, வாயினின்றும் துணியை யெடுத்தார்கள். அவர்கள் அவளை வண்டியின் நடுவிலிருத்தி, தாங்கள் சுற்றியிருந்து கொண்டு, வண்டியைச் செலுத்திக்கொண்டு போகும்பொழுது, அவள் புலம்பத் தொடங்கினாள். அப்புலம் பலைக்கேட்டே, நீலகண்டன், வண்டியை நிறுத்தியதும் அதிலிருந்த துஷ்டர் நால்வருடனும் சண்டை செய்ததும்.

இவ்விதமாக, ஆசிரியர்தான் கேட்டறிந்தவைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு போகும் பொழுது, ஏழுமணியாயிற்று. இருவரும் வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்து, போசனமானபின், நித்திரைக் குப்போனார்கள்.

கரு-ம் அத்தியாயம்.

மலையினுயரம் மலைக்குத் தெரியாது.

அடுத்த நாட்காலையில், ஆசிரியர் நீலகண்டனையும், கோமளாவதியையும், அவளுடைய தாயையும், ஒருசமூகத்திலழைத்து கோமளாவதியையும் அவளது தாயையும் நோக்கி “நான் உங்களுடைய விஷயத்தைப்பற்றி யோசிக்குமிடத்து, நீங்களிருவரும் நீலகண்டனைப் பற்றியும் அவனுடைய மூதாதைகளைப் பற்றியும் நன்றாயறியவேண்டியது, உங்கள் கடமையாகும் என்று என் மனதிற்புலப்படுகின்றது. நீங்களவனுடைய பூர்வத்தைப்பற்றி யறிந்தபின்பும் உங்களெண்ணத்தை மாற்றாது, நீங்கள் செய்த

தீர்மானப்படி செய்துகொள்ள விரும்பினால், நீலகண்டன், அதை மறுக்காது, உங்களுடைய வெண்ணப்படி நடக்க வுடன் படுவான். அன்றேல், நீங்களும் நீலகண்டனும், முன்னிருந்தது போல் நண்பர்களாயிருக்கலாம். ஆகையால், அவனுடைய பிறப்பு, வளர்ப்பு முதலியவற்றை, உள்ளபடியே ஒன்றுமொழியாது நானிங்கு கூறுவேன். அதை நீங்கள் கவனமாப் கேளுங்கள்” என்று சொல்லி அவனுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்ல வாரம்பித்தார்.

யாழ்ப்பாணத்துக்குவடமேற்கே, பத்துமைல் தூரமளவில் அளவெட்டி யென்னுங் கிராமத்தி னெல்லையில், ஓர் நேர்த்தி யான குடிசையிருந்தது. அது நாற்புறமுமிருந்த பற்றைகள், செடிகளாகற்றப்பட்டு, உள்ளும் புறமும் செப்பமாய் மெழுக்கிடப்பட்டு, மிகப்புனிதமான நிலைமையிலிருந்தது. பார்ப்பவர்கள் அதைப்பொரு சிறுகோவிலென்று நினைப்பார்கள்.

இந்தக் குடிசையில், அகமும் புறமும் சுத்தமுள்ளவரும், கடவுட் பக்தியில் மிகச்சிறந்தவருமான ஓர் முதிர்ந்தபண்டாரம் வசித்து வந்தார். அவருடைய நெற்றியில் எப்பொழுதும் திரு நீற்றொளி பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். உருத்திராட்சமாலை, சுழுத்திற்றொங்கும். அரையிலே ஒரு பரிசுத்தமான வேட்டி சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருக்கும். பார்ப்பவர்கள் பாமசிவனே ஒருருவெடுத்து வருகின்றாரென்று நினைப்பார்கள். அவரைத் தரிசனை செய்யும் எவர்களும் கண்டவுடன் நமஸ்காரஞ்செய்து உபசாரஞ் செய்து, அவருக்குப் போசனமளிக்கும் பொருட்டு, தங்கள் கிரகத்துக்கு அழைத்துச் செல்வர்.

அவருடைய முகத்தில் எப்பொழுதும் ஒளி ஜோலித்துக் கொண்டிருக்கும். இலட்சுமி சகா அவர் முகத்தில் வசிப்பன். அவருக்குக் கடையாக ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்தபொழுது, அதிந்தையிறக்க அவரை யதற்குத் தாயும் தகப்பனுமானார். அப்பிள்ளைக்குக் கமலாவதியென நாமகரணஞ்செய்யப்பட்டது.

அப்பிள்ளை வளர்ந்து புஸ்பவதியானபொழுது, பதினாறு வயது, அவளழகைப் பார்க்கப் பதினாயிரக் கண்கள் வேண்டும்.

உருக்கிவார்த்த தங்க விக்ரகம்போல், உயரத்துக்குத் தக்க பருப்பமும் பருப்பத்துக்குத்தக்க உயரமு முள்ளவளாயிருந்தான். பெண்களினழகைப்பற்றியுலகத்தார் கூறும் உவமைகள், இவளுடைய இலட்சணங்களுக்கு ஈடாகா. ஆயிரம் நாவையுடைய ஆதிசேடனும், அவளழகை வர்ணிக்க வாதைப்படுவேனேல், அவளழகை, ஆர்தான் வர்ணிக்க முடியும். இம்மண்ணுலகில் மாத்திரமல்ல, தேவர்கள் வசிக்கும் தேவலோகத்திலும் அதற்கும் மேலேயுள்ள சத்திபலோகம்முதலியலோகங்களிலும் அவளைப் போன்ற வழகுவாய்ந்த பெண்ணைக் காணவியலாது. அப்சரஸ்திரிகள் இவளைக் கண்ணுற்ற, வெட்கமடைவார்கள். காமன்கணையை வென்ற கலங்கா ஞானிகளும் இவளைக்கண்ட மாத்திரத்தில், மனந்தளர்வார்கள். இவள் குணக்குறைய, பொறுமைக்குப் பூமாதேவி. கடவுட்பக்தியில் கண்ணப்பனும் இவளுக்கிணையில்லை. இவ்விதமான அழகுக் குணமுமமைந்த பெண், அக்குடிசையில் வசிக்க நேரிட்டது, அவ்வூரவர்கள் செய்த அருந்தவப் பயனேயாகும்.

பிதாவும் பிள்ளையுமாக அக்குடிசையில் வசித்து வரும் பொழுது அவர்களைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு, அனேகமாகே செல்வது வழக்கம். சிலர், தகப்பனாருடைய உபதேசமொழிகளைக் கேட்கவும், தங்கள் மனதிலெழும் சந்தேகங்களை யவரிடம் கேட்டறியவும், சிலர் மகள் பாடும் தேவார திருவாசகங்களைக் கேட்டு ஆனந்திக்கவும், அங்கே செல்வார்கள். அவள் பாடும்பொழுது கேட்டுக்கொண்டிருப்பவர்கள், பரவசப்பட்டு தங்களை மறந்து தங்கள் மனதைக் கடவுளின் பதித்த அவரையே தியானித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஒருமுறை அக்குடிசையைச் சந்தித்தவர்கள், பின்னக்குடிசைக்குப் போகாதிருக்க மன மொருப்படார்கள். பிரதானமாக பத்தர்கள் தங்கள் பதிகளிற் றங்க விசையார்கள். யாதோ வொரு சக்தி சகலரையும் அக்குடிசைக் கிழுத்துக்கொண்டிருந்தது.

மேலே கூறப்பட்ட குடிசைக்குத் தென்கிழக்கே அதற்கு ஒரு மைல் தூரத்தின், சுன்னாகமென்னுங் கிராமத்தில் சப்பு நாதனென்றழைக்கப்படும் ஓர் வேளாளப்பிரபு வசித்து வந்தார்.

அவர் குணத்தாலும், நடையாலும் மற்றைய வேளாளரிலும் மேம்பட்டவர். சைவசமயாசாரப்படியும், சாதியாசாரப்படியும், ஒழுகுபவர். மிகவும் பெரிய தனவந்தர். ஈகை, தயை, சாந்தம், பொறை முதலிய குணங்க ளமைந்த வொரு சீமான். ஏழை பரதேசிகள், அவர் வீட்டுக்குப் போய், பசி தாகந் தணியாது வெளியே வரார். கூழோ கஞ்சியோ குடித்துத்தான் போவார்.

அவரிடத்துப் போதிய கழனிகளும், தோட்ட நிலங்களு மிருந்தன. பாற்பசுக்களனந்தம். ஒரு காலமும் கூடையிற் றுனியங்கள் குறையா. காய்கனிகள் உதிர்ந்து நிலத்திற் கிடக்கும். தோட்டங்கள் கறிப்பதார்த்தங்களை ஓயாமற் கொ டுத்துக் கொண்டிருக்கும். பிரபுவும் அவர் பத்தினியாரும் தம் மையடைந்தோருக் கபையங் கொடுத்து, விருந்தினரை யுப சரித்து, ஏழை பரதேசிகளுக் கன்னமிட்டு மிகுந்த சம்பன்ன ராய் வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு ஒரே பொரு குறை யிருந்தது. இவ்வாழ்வில் அனேக வருஷங்கள் கழிந்தும் மகப் பேறில்லாதது அவர்களுக்கோர் பெருங்குறையாயிருந்தது. தங் களுக்குத் திக்கடன் நீர்க்கடன் செய்ய ஓர் புத்திரன் வேண்டு மென வாசைகொண்டு தானதர்மங்கள் செய்து கடவுளைப் பிரார்த்தித்து வந்தார்கள். அவர்கள் விருப்பிய வண்ணம் கட வுள் அவர்களுக் கருள்செய்தார்.

நவக்கோள்களும் நல்லதானங்களில் நின்று உச்சாட்சி பெற உத்தராயன புண்ணியகாலத்தில் பங்குனி மாசத்தில் சுக்கிரவாரத்தன்று பிரபுவின் சந்ததி ஈடேறவும் ஊரவர்களுய்ய வும் சமயம் ஒங்கி வளரவும் பிள்ளைக்குப் பேர், புகழ்முதலியன வரவுங் கூடியதான ஓர் சுபமுகூர்த்தத்தில் சம்புநாதனின் பத்தினியார் ஓர் புத்திரனைப் பெற்றார். பிள்ளை நாளொரு வண் ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்ந்து வந்தது. உரிய காலத்தில் சாதககர்மம் நாமகரணம் முதலியன செய்யப் பட்டன.

மூன்றாவது வயதில் அட்சராரம்பமும், ஐந்தாவதுவயதில் வித்தியாரம்பமுஞ் செய்யப்பட்டு, இலக்கண விஸ்கிபங்களை நன்றாய்க்கற்றபின் அக்குமாரன் தக்கவாசிரியரிடம் சகல

சாத்திரங்களையும் கற்றுவந்தான். அவனது பிதா, “தந்தை மகற்காற்றுமுதலியவையத்து, முந்தியிருப்பச் செயல்” என்னு மானறோர் வாக்கின்படி, அவனுக்குத் தேவையான கல்வியைக் கற்பித்து வைத்தார். பிள்ளையானவன், “மகன்நந்தைக் காற்று முதலியவன்றந்தை, யென்னேற்றுகொல் என்னுஞ்சொல்” என்பதற்கிணங்க சற்குணமுள்ளவனாய், சன்மார்க்க முள்ள வனாய், எவராலும் விரும்பத்தக்க ஒரு பிள்ளையாய் நடந்து வந்தான்.

யௌவனப் பருவத்தை நீங்கி, வாலிப தசையை யடைந்த பொழுது, அவனைக் கண்கொண்டு பார்க்கமுடியாது. அவனங் கங்களெல்லாம், அளவுக்களவாயமைந்த, அழகு வாய்ந்தவன். பராக்கிரமத்தில் பார்த்தனை யொத்தவன். வீரத்தில் வீமனை நிகர்த்தவன். நீதிக்கு தருமராசனுக்கு இணையானவன். குதிரைப் பயிற்சியில் நகுலனும் இவனுக்கீடாகான். சாத்திரவறிவைச் சுகாதேவன் இவனிடத்திற் பெறவேண்டியவன்.

சாது சங்கத்தைச் சார்ந்து நிற்பான். துற்சனரைக்கண் டாற் தூரநிற்பான். கேளிக்கைப் பாட்டைக் கேட்டுமிரான். பெண்களைக்கண்டால் பெற்றதாயாய்மதிப்பவன். பொய்யென்று சொன்னால் மெய்யெல்லாம் நடுங்குபவன். களவென்பதைக் கணவிலும் நினைபான். கள்ளென்பதைக் கண்டுமறியான். காமக் கதையைக் காதிலுங் கேளான். உயிர்க்கொலை யென்றால் உயி ரையும் விடுவான். இந்தக் குணங்களை மெல்லாம் பொருந்திய ஓரிளங்குமரனாய் வளர்ந்து வந்தான்.

இவனையறிந்த யாவரும், அவனை மெச்சிப் புகழ்வார்கள். சிலர் “இவனை புத்திரனென்னும் பெயரைச் சுமக்கத் தகுந்த தவன்” என்பர். சிலர் “இப்படிப்பட்ட பிள்ளையைப் பெறுவ தற்கு, இவனுடைய பெற்றோரே காரணர். கடவுளை வணங்கி தான தர்மங்களைச் செய்து, புண்ணிய வழியாற் பொருள்சம் பாதித்து, நற்குண நற்செய்கைகளுடையராய், இல்லறம் நடத் துபவருக்கே, இவ்வகையான பிள்ளை வாய்க்கு” மென்பர். சிலர் “இவ்விதமான பிள்ளைகளை சைவசாத்திரங்கள் கூறுகின்றபடி, தங்களுடைய முன்னேழு சந்ததியிலுள்ள பிதர்களுையும் நற்கதி

யடையப்பண்ணும். அதுமாத்திரமா, பிற்சந்ததியாருக்கும் அழியாப்புகழையும், சீர்த்தியையும், வருவிக்கும். ஆகையால் பெற்றார் சற்புத்திரரைப் பெறுவதற்கு, சற்கிரியைகள் புரிந்து சற்குணமுள்ளவர்களாய் தானதரும்ங்களைச் செய்து வர வேண்டும். அன்றி, பரிதானம் வாங்கி, பலபாவச்செய்கைகளைச் செய்து, குடித்து வெறித்து, புண்ணியஞ் செய்யாது பிள்ளைகளுக்கு வேண்டுமென்று பொருளைசட்டிப் புதைத்து வைக்கும் பாதகர்களுக்கு இப்படிப்பட்டபிள்ளைகள் வாய்க்குமா?" என்று சொல்லிக் கொள்வர்.

கூக-ம் அத்தியாயம்.

விதியை வெல்ல, வேதாவாலுமாகாது.

இந்தச் சற்புத்திரன், அடிக்கடி அளவெட்டியிலுள்ள, பண்டாரத்தின் குடிசைக்குப் போய், தகப்பனாருடனும் மகளுடனும் அளவளாவி, கலந்து பேசிக்கொண்டிருப்பான். அவர்க ளிருவரையும் தனது பந்துக்களாச, மதித்து மிகவும் மரியாதையாயும், அன்பாயும் நடத்தி வந்தான். அவனங்கே செல்வது பண்டாரத்தின் உபதேசங்களையும், அதுபவங்களையும் கேட்டறிந்து, அதனால், தனது அறிவை விரித்தி பண்ணுவதற்கே. அவனுக்கு லௌகிக விஷயங்களில் கிருப்பில்லாதபடியால், அவனுடைய மனதில் ஒருக்காலும் ஓர்வித கெட்டவெண்ணமு முதிக்கவில்லை. ஒருநாளாவது லௌகிக விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசவுமில்லை. விண்வார்த்தைகளொன்றும் அவனது வாயினின்றும் புறப்படுவதில்லை. அவனது சம்பாஷணை முழுவதும் பரத்துக்குரியதே. நாளும் பொழுதும், அவனுக்கு அதே சிந்தனை. லௌகிகத்தைப்பற்றி அடியோடு மறந்துவிட்டான். உண்ணும் நேரமும், உறங்கும் நேரமும் தவிர, மற்றைய நேரங்களை, கடவுளைப்பற்றிய சருதிகளைப் படிப்பதிலும், அவைகளை யுத்தியதுபவங்களுக் கொட்டிப் பார்ப்பதிலுமே செல்வழித்தான். அவனிவ்விதமாகத் தன்னறிவை விரித்திபண்ணி வருப்பொழுது சாதிசமயமும், அவைகளின் பேதமும், தாமே யவனைவிட்டகன்றன. அன்னியர் உறவின ரென்னும் பேதம் அவனுக்குத் தோற்றவில்லை. தானென்றும் பிறரென்றும் எண்ணும் எண்ணமின்றி, சர்வமும் கடவுள் மயமென் றெண்ணியிருந்தான்.

இச்சற்புத்திரனுக்கு, நாமகரணஞ்செய்யப்பட்டபொழுது புவிமன்னன் என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டே, பெற்றோராவது மற்றோராவது அவனைப் பெயர் சொல்லி ஆழைப்பதில்லை. வயதளவில், இவனை மொத்த வாலிபர்கள் காமன்கணையாற்றாண்டப் பட்டு, இல்லறத்திற் பிரவேசிக்க முயலும்பொழுது, இவனுக்கு அவ்வித வெண்ணம் கனவிலு முதிக்கவில்லை.

இவ்வித வியற்கையுள்ள புவிமன்னன் வழக்கம்போல், அளவெட்டியிலுள்ள குடிசைக்குப் போய் வருங்காலத்தில், “ஊழிற் பெருவலியுளயாவுள்” வென்னும் ஆன்றோர் வாக்கின் படி அவனையும் ஊழ்தொட்டது. வினைவயத்தால், நடக்கவேண்டியவைகள் நடந்தேதீரும். வினையை வெல்லவேதாவாலும் முடியாது என்றபடி, இவனிடத்தில், வினைமெல்லதுமழந்துவிட்டது. ஊழ்பாரைத்தான் விட்டது. அதுசீதையைச் சிறையிலிட்டது. இராமனைக் காட்டுக் கனுப்பியது. அரிச்சந்திரனைப் பெண்டிர் பிள்ளையை விற்கப்பண்ணியது. நளனை யுலைத்தது. அப்படிப்பட்ட ஊழ்வினை, புவிமன்னனை விட்டுவிடுமா?

ஓரிரவு, புவிமன்னனும், கமலாவதியும், வழக்கம்போல, ஏகாந்தமாயிருந்து நெடுநேரமாகச் சம்பாஷித்தார்கள். என்ன விதமான சம்பாஷணை செய்தார்களென்று தெரியவில்லை. யாதோ வினைவசத்தால், அவர்களுடைய சம்பாஷணை, லௌகிக விஷயங்களிற் சென்றிருக்கவேண்டுமென்று ஊகிக்கக் கிடக்கின்றது. அவர்களுடைய பூர்வஜன்மத் தொடர்பு, அவர்களை யவ்வித மிழுத்து விட்டது. அவர்களதை யடைய வேண்டிய காலமுங் குறுக்கே வந்தது. வேளையும் விதியுங்குறுகினால், அதை விலக்கு பவர்கள் யாவர்? ஆகையால் அவர்கள் முற்செனனத்தில் விரும்பியதை நுகரவேண்டியதே. அதை நுகர்வதற்கான காலமுந் தருணமும் இவர்களை யறியாது கிட்டவே, இருவருடைய மனமும் அதிலே பதிந்தது. பதியவே உலகத்தை மறந்தார்கள். பழியை மறந்தார்கள். உற்றார் பெற்றாரை மறந்தார்கள். பாவ புண்ணியங்களை மறந்தார்கள். இருவரு மொரே மனத்தினராய் ஏகாந்தத்திற் கூடிச் சுகித்தார்கள். இராப்பகலற்ற விடத்திற் றாங்குபவர் போல, சிறிது நேரம் சிற்றின்பக் கடலிலாழ்ந்து ஆனந்த மடைந்தார்கள்.

அற்ப நேரத்துக்கு நிலைத்துப் பின் அற்றுப்போகும் இச் சிற்றின்ப சுகத்தினால், இவ்வளவு ஆனந்தமடையின், சதா தூக்கத்தோடு சதா நிலையாயிருக்கும் பேரின்பம் ஒருவனுக்கு எவ்வளவு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கு மென்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்துவதற்கே சிருட்டி கர்த்தா, இவ்வின்பத்தை யொவ்வொருவருக்குங் கொடுத்திருக்கின்றார். இப்பேரின்பத்தைக் குறித்தே “கண்டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர்” என ஞானிகள் கூறியிருக்கின்றனர்.

புவிமன்னனும் கமலாவதியும், இந்துக்கள் கூறும் கார்த்தர்வ விவாகம் என்னும் இவ்விவாக முறைப்படி, ஸ்திரி புருஷரானார்கள். கமலாவதி கற்பமுண்டாய், பத்தாவது மாதம் பூரண சந்திரன் போன்ற, ஒரு குமாரனைப் பெற்றாள். புவிமன்னன், சந்தோஷமுற்று, செய்யவேண்டிய கிரியைகளைச் செய்தும், செய்வித்தும் முடித்தான். சாதககர்மம், நாமகரணம் சந்திர தரிசனம் முதலியவற்றை விதிப்படி நடத்தினான். துறவிகள், ஏழைகள், பரதேசி முதலியவர்களுக்குத், தன்னாலியன்றளவு தானதர்மஞ் செய்தான். அத்துடன் அக்காலத்துள்ள அரசினர் சட்டப்படி, பிள்ளையின் பிறப்பைப் பதிவித்ததுமன்றி, தானே யப்பிள்ளையின் பிதா வென்பதாகக் கைச்சாத்துமிட்டான். அரசினர் பதிவில் நாமகரணஞ் செய்தபடி, நீலகண்டன் என்னும் பெயரையே பதிவித்தான். ஆகையால் புவிமன்ன னிறந்தபின் நீலகண்டனே யவனுடைய உரிமைக்காரனாகினான்.

புவிமன்னன் வேறு விவாகஞ் செய்யாது, விதிதனக்குக் கூட்டிவைத்த கமலாவதியையே தன் நாயகியாக்க விரும்பியும் தந்தை சொன்மிக்க மந்திரமில்லை, தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலு மில்லை, உலகத்தோடொத்துவாழ், என்னும் ஒளவைப்பிராட்டி யாரின் வாக்குக்கியை, தன்னைப் பெற்று வளர்த்த தாய், தகப் பன், உறவினர் முதலியோரின் எண்ணப்படி நடப்பதே தகுதியென்றும், அவ்விதம் நடப்பதே பிரார்த்தனையின் பயனென்றும், நினைத்து அவர்களெண்ணப்படி நடப்பதற்கு இசைந்தான். தான் செய்தமுடிபைக் கமலாவதிக்கு அறிவித்து, அவளுடைய எண்ணத்தைத் தனக்குத் தெரிவிக்கும்படி கேட்டான். அவள்

ஊன்றியோசித்து “விதியின் பயனே பயன்” “ஆகுங்காலம் ஆகும் போகுங்காலம் போகும்” “அவனன்றி யோரனுவுமசையாது” “எல்லாமிசன்செயல்” “என்செயலாலாவதொன்றில்லை” முதலிய ஆன்றோர் வாக்குகளை தன்மனதிலெண்ணி புவிமன்னனை நோக்கி “செய்தவினையிருக்கத் தெய்வத்தை நொந்தக்கா லெய்தவருமோ விருவினையம்” என்றபடி நான்கள் செய்த வினைக் கீடாக சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கவேண்டியது முறையாகும். ஆனபடியால் ஒன்றையும் யோசியாது, வினை நடத்தும் விதமாக ஒழுகுவது உசிதமாகும். இப்பூவுலகத்தில் நான்கள் கண்கண்ட தெய்வங்களாயிருக்கும்பிதாமாதாக்களின் சொல்லைத் தட்டாது அவர்கள் சொற்படி நடப்பது புத்திரர்களின் கடமையாகும். ஆகையால் அவர்கள் தங்களை விவாகஞ் செய்யுப்படி கற்பித் தால் மறுக்காது, அவர்களெண்ணப்படி அவர்கள் மணம்பேசும் பெண்ணை தாங்கள் விவாகஞ் செய்வது, அடியாளுக்குடன் பாடாகும்.” என்று சொல்லி முடித்தாள்.

காரியமில்வாறாக, புவிமன்னனுடைய சுற்றத்தவர்கள், தங்களுக்குள் பின்வரும் விதமாக யோசித்தார்கள். “சம்புநாதனுக்கும் அவர்பத்தினியாருக்கும், புவிமன்னன் எகபுத்திரன். அவர்களிருவருடைய முழுச் சொத்துக்களும் அவர்களுக்குப் பின் அவனையடையும். புவிமன்னன் விவாகஞ் செய்யக் கூடிய வாலிப வயதினனாயும், பெற்றாராவது, அவனாவது, விவாகத் தைப்பற்றி, ஒன்றும் யோசிப்பதாகத் தோற்றவில்லை. புவிமன்னனுக்குப் பின், அவனது சொத்துக்களை யாண்டனுபவிப்பதற்கு அவனுக்குப் பின்சந்ததி வேண்டியது அவசியமாகும். ஆகையால் சுற்றத்தவர்களுக்குள் பெற்றார் விரும்பும் ஓர் பெண்ணை அவனுக்கு மணஞ்செய்ய வேண்டும்.”

இவ்வாறு யோசித்து, சுற்றத்தவர்களிற் சிலர், சம்புநாதனையும் அவருடைய பத்தினியாரையும் அணுகி, அவர்களுடன் ஆலோசித்த, ஓர் மணப்பெண்ணைத் தெரிந்து, ஒரு சுபதினத்திலே சுபமுகூர்த்தத்திலே, சகலவிமரிசைகளோடும் புவிமன்னனுக்கு மணஞ் செய்து வைத்தார்கள். அவனுக்கு வாய்த்த மனைவி அவனுக்குவந்தவளல்ல ளாயினும் தாரமும் குருவும்

தலைவிதப்படியே” என்னும் வாக்கியத்தை நினைத்து, இல்லறத்தை ஒருவாறு நடத்தி வந்தான்.

இதற்கு இரண்டு வருஷங்களுக்கிடையில், புவிமன்னனுடைய பெற்றார் ஒருவர் பின்னொருவராக, இகலோகவாழ்வையொருவிப் பரலோக வாழ்வை யெய்தினர். சமயாசாரப்படி பெற்றாருக்குச் செய்யவேண்டிய அபரக்கிரியைகளை ஒன்றுந் தவறாது செய்தான். அவனுடைய பெற்றாருக்குப் பின், அந்தக் கிராமத்திலே அந்தக் காலத்திலே புவிமன்னனுக்கு நிகரான தனவந்தரில்லை. அன்றியும், கல்வி கேள்விகளில் அவனுக்கு மேம்பட்டவர்க ளொருவருமில்லை.

இது நிகழ்காலத்தில், புவிமன்னனே தஞ்சையானவனென்று கண்டு, அரசினர், அவனைக் கிராமாதிக்காரியாக்கிச், சிலவாண்டுகளுக்கிடையில், “முதலியார்” என்னும்பட்டத்தையு மீய்ந்தனர். முதலியார் தனது கடமைகளை அனேக வருஷங்களாய், மிகவுங்கிரமமாய்ச் செய்து உபகாரச் சம்பளத்துடன் இளைப்பாறினர்.

புவிமன்ன முதலியார், இல்லறத்திற் புகுந்து அனேக வருஷங்கள் கழிந்தும், புத்திரப்பேறில்லாத படியால் அவருடைய சுற்றத்தவர்கள் மிகவும் விசனப்பட்டு, என்ன செய்வதெனத் தெரியாது விழித்தார்கள். அவர்களொன்றை நினைக்க, விதிவழியால் அது இன்னொன்றுபது. பணமென்றற் பிணமும் வாய்திறக்கும் என்பதற்கிணங்க, முதலியாருடைய சுற்றத்தவர்கள் அவருடைய முதுசொமான சொத்துக்களிலும் அவர் தேடிய சொத்துக்களிலும் தங்கள் கண்ணை வைத்திருந்தாரேயன்றி, வேறொன்றிலுந் தங்கள் புலன்களைச் செலுத்தவில்லை. அவருடைய நெருங்கிய பந்துக்கள் போசனமின்றி, நித்திரையின்றி, தங்கள் முயற்சிகளைச் செய்ய மனமின்றி, அல்லும் பகலும் அதேதிபானமானார்கள். “ஆட்கொல்லி” பென்று ஆன்றோர் கூறும், பணம் என்னதான் செய்யாது. பணத்தைத் தேடுவதும், அதைப் பாதுகாப்பதும் அது மோசம் போகுங் காலம் துக்கமடைவதும் பணத்தால் வருவதால், அது ஒருவனுக்குச் செய்யும் நன்மைதான் என்னையோ?

இவ்விதமாகப்பலவாறு யோசித்து, முதலியாருடைய சுற்றத்தவர்களுட் சிலர், அவரை யணுகி, அவருடைய சொத்துக்கள், அவரது மருகர் மனப்புலிக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் உரிமையாய் வரக்கூடியதான வோர் மரணசாசனத்தையாவது, வேறெவ்வித சாசனத்தையாவது, எழுதி வைப்பது புத்தியாகும் என்று எண்ணி, அவரவ்விதம் செய்துவைக்க வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அவர் தனது சொத்துகள் தனது குமாரன் நீலகண்டனைச் சேரவேண்டுமென்றும், அதே நீதியும் நியாயமும் கடவுளுக்கு விரோதமில்லாத செய்கையு மென்றும் நினைத்து, அவ்வெண்ணத்தைத் தனது சுற்றத்தவர்களுக்காவது, ஏனையோருக்காவது, தெரிவிக்கின், அவர்கள் கோபங்கொண்டு, நீலகண்டனை, யவனது பூலோக வாழ்வின்னிறும் நீக்க வழிதேடுவார்களென்றும் யோசித்து, மௌனஞ் சாதித்தார். பின்னும் அவர்கள் அவரை நெருங்கிக் கேட்டபொழுது தனது புத்திரன் நீலகண்டனுக்குத் தனது சொத்துகள் சேர்வதற்கு ஒருவராவது தடைசெய்ய முடியாதென்றும், அரசினர் சட்டப்படி அச்சொத்துகள் அவனையே யடையு மென்றங்கண்டு, “எல்லாம் உள்ளபடியே நடக்கும். நீங்கனொன்றிற்கும் பயப்படத் தேவையில்லை.” என்று சொல்லி அவர்களைத் திருப்தி செய்தார்.

சுற்றத்தாரால், முதலியாருக்கு இவ்வளவு கஷ்டமிருந்தும், அவர் கமலாவதி குடியிருக்கும் குடிசைக்கு அடிக்கடி போய், அவளுக்கும் அவளுடைய பிள்ளைக்கும், ஒரு குறையும் நேரிடாதபடி செப்பமாகப் பாதுகாத்து வந்தார். கமலாவதிக்கு வேண்டிய ஊண், உடைக்கும். அணியவேண்டிய நகைகளுக்கும் தேவையான பணஞ் செலவிட்டு அவைகளைத் தேடிக்கொடுத்திருந்தார். நீலகண்டன் பிரபுவீட்டுப் பிள்ளைகளைப் போல, உண்டுடுத்து உலாவித்திரிந்தான். அவனுக்கு வேண்டிய கல்வியைக் கற்பித்ததமன்றி, அவன் சகல சாத்திரங்களையும் கற்கக் கூடிய வசதிகளையு மேற்படுத்தினர். இதுமாத்திரமா! சற்றுவது மனங்கோடாது, பணஞ் செலவிட்டு, வாள்வித்தை, சிலம்படி முதலிய வித்தைகளையுங் கற்பித்தார். அவனுக்கு தாயைப்

போலப் பாடக்கூடிய இயற்கை யமைந்தபடியால், யாழ், வீணை முதலிய விசைக்கருவிகளுடன் பாடுவதற்கு வேண்டிய கருவி களையும் ஆசான்களையும் தேடிக்கொடுத்தார். அவ்வாசான்கள் சாத்திரமுறைப்படி அவைகளை யவனுக்குக் கற்பித்து வைத் தார்கள். ஆகவே, நீலகண்டன் சாமானிய வாலிபரைப் போலா காது, சகல சாத்திரங்களையும், வித்தைகளையும் நன்குகற்றான். எவரும் விரும்பத்தக்க குணமுள்ளவனாயும், கல்வி முதலிய வற்றை யுள்ளவனாய் மிருந்தும், நீலகண்டன் தனது தாயோடா வது தகப்பனோடாவது, வசிக்க விதிவிடவில்லை.

முதலியார், தனது புத்திரன் நீலகண்டன், சுன்னாகத்தி லாவது, அளவெட்டியிலாவது, வசித்துவரின், தனது சுற்றத் தவர்கள் அவனுக்குத் தீங்குவிளைத்துச் சிலவேளைகளில் சீவ மோசத்துக்கும் வழிதேடுவார்களென்று கண்டு, அவனைநோக்கி, “நான் உனக்கு அடிக்கடி சொல்லி வந்தவைகளை மனதில் வைத் துக்கொள். எனது மருகன் மனப்படி, ஓர் துட்டன். மிகவும் பணவாஞ்சை பிடித்தவன். அப்படிப்பட்டவன் எவ்விதபாதகங் களையும் செய்யச் செய்விக்க மனங்கூசான். ஆகையால் நீ உனது மாதாவழியிலுள்ளவர்களைப் போல, வேடந்தரித்து, தூரமான கிராமங்களில், சஞ்சரிக்க வேண்டும். எனது சுற்றத்தவர்களின் கண்களுக்கு அடிக்கடி யெதிர்ப்படக்கூடிய விடங்களில் காணப் படாது. தூரமான விடங்களிற் சஞ்சரிக்கின், சிலவேளை உன் னைப்பற்றிச் சிந்திக்காது, மறந்தும்விடுவார். எனது காணி பூமி களின் சாசனங்கள், உனதுதாயார் வசமிருக்கின்றன. உரோக்க மான பணங்களும், அவளாட்சியிலே யிருக்கின்றன. உனது பிறப்புப்பதவு, என் பெயரிலேயே பதியப்பட்டிருக்கின்றது. அதிலொரு பிரதி உன்னுடைய தாயாரிடமிருக்கின்றது. எனக் குப்பின் உனக்கு வேண்டிய சாசனம் முதலிய ஆதாரங்க ளனைத்தும், சேமமாய் உன் தாயாரிடமுண்டு. எனக்குப்பின் நீ நடந்து கொள்ள வேண்டிய வகைகளைப் பற்றியும் விபரமா யெழுதி வைத்திருக்கின்றேன். கூடிய சிக்கிரம் இவ்விடம் விட் டுப்போ. இடைக்கிடை ஒருவருமறியாது, இராக்காலங்களில் என்னையும் உனது தாயாரையும் சந்தித்து, பேசவேண்டியவை களையும் பேசியிட்டு, திரும்பவும் போய்சிடு” என்று சொன்னார்.

இக்கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு, மறு கிராமங்களில் வசித்து வரும் நாட்களில் கள்வர்களிற் சிக்கினான். அவனவர் களைக் கள்வர்களென்றாவது, துட்டர்களென்றாவது அறியாது அவர்களோடு அன்னியோன்னியமாய், நடந்து வந்தான். சந்தேகங் கொள்ளாது, அவர்கள் விருப்பத்திற்கிணங்கி, அவர் கள் சொல்வதன்படி செய்து வந்தான். தான் கள்வர்களின் உள்வாளென்றாவது, யாதேனுமோர் விதமான சகாயியென்று வது, ஒருநாளும் நினைக்கவில்லை. கள்வர்கள்சொல்லும் சாட்டுப் போக்குகளை, உண்டையானவைக ளென்று நினைத்திருந்தான். ஆகவே, அறியாது, பாவத்தையும் பழியையும் சுமந்துவந்தான்.

இந்நாட்களிலேயே, நீலகண்டன், திருநெல்வேலியிற் கள் வர்கள் நால்வரைக்கண்டதும், அவர்களது ஏவலின்படி நீர்வேலி சென்று, சந்திரவர்ணருடைய வீட்டைச் சந்தித்ததும். அவன் சந்திரவர்ணருடைய வீட்டிற் போசனஞ் செய்யும்பொழுது, அவருடைய வீட்டுவாயில்களையும், அங்கிருந்த சாமான்களையும் தன்னைப் பார்த்துவருப்படி தனது நண்பர்கள் என்ன நியாயத் தினாற் சொன்னார்களென்றுயோசித்துப்பார்த்தான். பார்க்கவே அவனுக்கு அவர்களிற் சந்தேகம் பிறந்தது. அதைப்பற்றி யோசிக்க யோசிக்க, அவனையறியாது அவன் மனதிர்கிலேச முண்டாயது. இதனாலேயே அவன் சந்திரவர்ணருடைய வீட் டைவிட்டுப் புறப்பட்டபொழுது, ஒருவரோடுஞ் சேராது, தமியனாய், தனக்குள் யோசனை செய்துகொண்டு நடந்தான். வழியில் வருகையில் அன்று தொடக்கம், அவர்களோடு சேர்வ தில்லையென்றும் அவர்கள் தன்னைக்கண்டுபிடிக்கமுடியாதகிழக்கு நாட்டிலுள்ள கிராமங்களிலே சஞ்சரிப்பதே புத்தியென்றும், மனதிற்றிட்டம்பண்ணினான். கட்டைப்பிராயடியில் அவர்களைக் கண்டபின், உடனே புறப்பட்டுத் தன்தாயார் வீடுசென்று, அன்றிரவு அங்கே தங்கினான். அடுத்தநாள் சூரியனுதிக்கமுன் புறப்பட்டு கிழக்கு நாட்டை நோக்கி நடந்தான். இவ்விடங்கே சஞ்சரித்துக்கொண்டு வருங்காலத்தில் விதியால் நடந்துவரும் பொழுது, கோமளாவதியைக் கொண்டு சென்ற வண்டியைக் கண்டதும், அதைத்தடுத்ததும். அதன்மேல் நடந்தவைக ளனைத்தும் உங்களுக்குத் தெரிந்தவைகளே,

களம் அத்தியாயம்.

முன்னத்தியாயத்திற்குற்பட்டிருக்கும்விதமாக, ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய தேசிகர், நீலகண்டனுடைய பிறப்பையும் அவனது பூர்வ சரித்திரத்தையும், ஒன்றும் விடாது சொல்லியபின் கோமளாவதியையும், அவளது தாயையும் நோக்கி, “நீங்கனிப் பொழுது நீலகண்டனுடைய முழுச் சரித்திரத்தையும் கேட்டீர்கள். “ஆய்ந்தோய்ந்து பாராது சாரியம் செய்பவன் தான் சாகவேண்டி வரும்” என்று ஆன்றோர் கூறியவண்ணம் ஒன்றை ஆராய்ந்து பார்த்த பின்பே செய்யவேண்டும். மனதிலெழும் கிளர்ச்சியைக் கொண்டு, உடனே யொன்றையுஞ் செய்யப் படாது. ஆகையால், நீங்கனிவரும் இதைப்பற்றி நன்றாய் யோசித்து அதன்பின், ஒருமுடிபுக்கு வரலாம். இன்றுசாயுங்காலம் வரையும் அதைப்பற்றித் தனித்தும், கலந்தும் யோசித்து அதன்பின், உங்களைண்ணத்தைத் தெரிவித்தால், செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்து வைக்கலாம்” என்று சொல்லியவர்களை யனுப்பினார்.

அன்று சாயுங்காலம், ஆசிரியரும் நீலகண்டனும் உட்கார்ந்திருக்கும்படித்துக்கு, தாயும் மகளும் சென்று, தாய் ஆசிரியரை நோக்கி “ஐயா தாங்கள் கற்பித்த வண்ணம் இருவரும் நன்றாய் யோசித்தோம். எவ்வளவு யோசித்தோமோ அவ்வளவாக எங்கள் தீர்மானமும் உறுதியானது. “குலத்தளவே யாகுமாங்குணம்” என்பது ஆன்றோர் வாக்கியம். இவர் நல்ல குலத்திற் பிறந்திருக்காவிடின், இவ்வளவு குணம் இவருக்கு அபைந்திராது. ஆகையால், அவருடைய குலத்தைப்பற்றிநாங்கள் ஆட்சேபிக்க வேண்டியதில்லை. அன்றியும் கோமளாவதி, இவரை மணஞ் செய்ய எப்பொழுது மனதில் நினைத்தாளோ, அப்பொழுதே இவர் அவளுடைய நாயகரானார். அவரை விட்டுப் பின்னொருவரை மணஞ்செய்ய நினைக்கில், அது கற்புக்குப் பங்கமாகும். ஆனால் நாங்கொரு ஸ்திதியுமில்லாதவர்கள். அன்றன்றும் சீரியம் செய்வதற்கே சங்கடப்படுபவர்கள். அத்துடன் இவர் யாதும் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்னுமின்னுங்கொள்ளவில்லை. ஆகையால் தங்களுடைய சமூகத்தில், இவர்களுக்கு

விவாகஞ் செய்து தம்பதிகளாக்கும் பாக்கியத்தை யான்பெறவில்லை. இனிமேல் நடக்க வேண்டியவைகளைத் தாங்களே யோசித்து, தங்களுக்குத் தகுதியென்று காண்பதைச் செய்து வைக்கும்படி பிரார்த்திக்கின்றேன்.” என்று சொன்னார்.

ஆசிரியர், சற்றுநேரம் யோசித்து, மூவரையும் விளித்துப் பின்வருமாறு பேசினார். “இப்பொழுது நீலகண்டன் கோமளாவதியை மணஞ்செய்வது புத்தியல்ல. என்ன கஷ்டமடைகிலும், என்ன தடை நேரிடிலும், நீலகண்டன் தான் சொன்ன சொல்லைத்தவறி நடக்கமாட்டான். ஆகையால், அவன் கோமளாவதியையே மணஞ் செய்வான். கோமளாவதி தன்னுயிரைவிட நேரிடிலும், தனது கற்புக்குப் பங்கம்வராது, தன்னைக்காக்க வல்லவள். ஆண்டாளை அவளுக்குத் தேவையில்லை. ஆகையால் அவளைப்பற்றிய சிந்தனை ஒருவருக்கும் வேண்டியதில்லை. இன்னும் இரண்டுவருஷக் கழிந்தபின், இருவரும் மணஞ் செய்யலாம். இதற்கிடையில், நீலகண்டன் இதுகாறமிருந்தபடியிராது யாதுஞ் சம்பாதிக்க முயலவேண்டும். அச்சம்பாத்தியத்தால், தன்னைப் போஷிப்பதும்ல்லாமல், நீலகண்டன், கோமளாவதிக்கும் தாய்க்கும் ஊனுடைகளுக்கு முட்டின்று நடக்கக் கூடிய தாய் பொருளுதவி செய்து, எஞ்சியதைச் சேமித்து வைத்திருக்க வேண்டியது. ஆகையால், நீலகண்டன் தாமதஞ் செய்யாது, தன் கருமத்திற் கண்ணுயிருக்க வேண்டும்.

இதைச் சொல்லி முடித்தபின், அடுத்தநாள் ஒருசபதின் மாயிருந்தபடியால், நீலகண்டன் அடுத்ததினமே புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்தான். ஆசிரியரும் அடுத்த நாள் தனது வீட்டுக்குப்புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாயிருந்தார்.

அன்றிரவு போசனம் முடிந்தபின், ஆசிரியரும் நீலகண்டனும் சயனத்துக்குப் போனபின், கோமளாவதியும் அவளுடைய தாயும், பயனத்திற்கு வேண்டிய போசன பதார்த்தங்களை ஆயத்தஞ் செய்தார்கள். நீலகண்டன் வழியிற் சாப்பிடுவதற்குக் கட்டுச்சாதமும் காலையுணவிற்குச் சிற்றுண்டி, முதலியவற்றையும் பாகஞ் செய்தார்கள்.

விடிய ஐந்து நாழிகைக்குமுன், ஆசிரியரும் நீலகண்டனும் நித்திரைவிட்டெழுந்து, நித்தியகர்மங்களை முடித்துப் போசனஞ்செய்துகொண்டு, கடவுளை முன்னிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். சிறிதுதூரம் இருவருங்கூடிச்சென்று, பிரியவேண்டியவிடத்தில் ஒருவரை விட்டொருவர் பிரிந்து, வழிக்கொண்டேகினர்.

கற்றோர்க்குச் சென்றவிடமெல்லாஞ் சிறப்பு.

அதிகாலையிற் புறப்பட்ட நீலகண்டன், தானெங்கு போவதென்றும், எத்தொழில் புரிவதென்றும், மனதிலே திட்டம் பண்ணாது, தன்னை விதியெவ்விதஞ் செலுத்துமோ, அவ்விதம் நடக்க வெண்ணி, மேற்குத்திசையைநோக்கி நடந்தான். நெடுந்தூரஞ் சென்றபின், வெயிலாலும் நடையாலும் களைத்து, வழிப் போக்கர்களுக்காக விதியிற் றேண்டப்பட்டிருந்த வோர்களை றண்டை வந்து, அதற்குக் கிட்டநின்ற ஓர் மாநிலத்தில், உட்கார்ந்து இளைப்பாறினான். சற்றுநேரம் ஆறியபின் நெழுந்து, கைகால் சுத்திசெய்து அம்மாத்தின் கீழிருந்து, தான் கொண்டு சென்ற கட்டுச்சாதத்தைச் சாப்பிட்டபின், நிழலிலே படுத்திருந்தான். சூரியன் மேற்குத் திசையை யடைந்து, தனது வெப்பத்தைக் குறைக்கவும், அவனெழுந்து தான்வந்துசேர்ந்த கிராமத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தான்.

இவன் வந்து தங்கிய கிராமம் மயிலிட்டி. இதன் வடவெல்லையிலுள்ள சமுத்திரத்தினின்றி, காற்றுக் கணகணவென்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. இச்சமுத்திரக்கரையில் சுருத்துறைபென்று சொல்லப்படும் ஓர் சிறு துறையுண்டு. அக்கரையிலகப்படும் சுருவுக்குடிகரான சுருக்கன் உலகத்திலுள்ள எந்தச் சமுத்திரத்திலுங் காணப்படமாட்டா. அச்சுருக்கள் வயிற்றுநோவுக்கு, பிரதானமாகப் பிரசவித்த பெண்களின் வயிற்றுநோவுக்கு, விசேஷித்த வோர் அவுடதமாய் அக்கிராமத்திலும் அயற்கிராமங்களிலும் வசிக்கும் சனங்கள் உபயோகிப்பார்கள், இச்சமுத்திரத்திலேயே, சிலுவை மீன்கள் காணப்படுமென்று, கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவர்கள் சொல்லிக் கொள்வார்கள். கரையோரமாக கிறிஸ்தவர்களே வசித்துவருகின்றார்கள் இக்கிராமம் கடற்கரையிலே யிருப்பதால், சனங்கள் நோயின் நிவசிப்பதற்கு ஓர் நல்லதானம்.

கரைக்கு மிகவுமணித்தாக உயர்ந்தகற்பூமிகளுண்டு. அவைகளின்மேல் பற்றைகளும் செடிகளும், சிறுமரங்களும் மிகச் செழிப்பாய் வளர்ந்து அடர்ந்திருக்கும் மனுஷர் போகக்கூடாத அவ்வளவு நெருக்கமாக, செடிகள் வளர்ந்திருந்தமையால், நரிகள் காட்டுப்பூனை முதலிய கிறுகாட்டு மிருகங்களும், விஷ செந்துக்களும், அவைகளுக்குட் குடிபுகுந்தன. தரையின்கீழ் மனுஷர் குடியிருக்கக் கூடிய அனேக விசாலித்த குகைகளிருந்தன. சட்டத்துக்கு விரோதமான செய்கைகளைச் செய்த துட்டர்களும், கள்வர்களும், அரசினர் தண்டத்துக்குப் பயந்து இக்குகைக்குள் மாசுக்கணக்காய்க் கரந்திருப்பார்கள்.

இங்கே, பயிர்கள் நன்றாய்ச் செழித்துவளரக்கூடியகொழுத்த நிலமுண்டு. பனை, தென்னை, மா, பலா, முதலியவான்பயிர்களும் புகையிலை, வாழை, கத்தரி முதலிய செய்பயிர்களும், எங்குங்காணப்படும். குடிசனங்களுக்குத் தேவையான மேய்ச்சல் நிலங்களும் வயல்களிலங்களும் தோட்ட நிலங்களும் ஏராளமாயுண்டு.

ஆதியில் நரசிங்கதேவனும், அவனது குடிமக்களும் இங்கு வந்து குடியேறினரென்றும், சர்மா, பிள்ளை, முதலிய சாதிப் பெயர்களைப்போல, தேவன் என்பது மறவருடைய சாதிப் பெயராய் இருக்கிறபடியால், நரசிங்கதேவன் மறவனென்றும் சரித்திரங் கூறும்.

நீலகண்டன் அங்குசென்றகாலத்தில், சிங்கநாயகமுதலியார் அங்குவசித்த பிரபுக்களிடொருவர். அவர் மிகுந்த செல்வமுள்ளவர். ஏழைபரதேசிகளையும் விருந்தினரையுமுபசரிப்பதில் அவருக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் அக்கிராமத்திலில்லை. இவர்களை யுபசரிப்பதற்கு, தங்கவிடுவதற்கும், ஏற்ற வீடுகளைக் கட்டு வித்து வைத்திருந்தார். அவருடைய சகாயத்தை வேண்டி, அவரிடஞ் சென்றவர்கள் அச்சகாயத்தைப் பெறுது திருப்பவில்லை. எவரையும் ஏற்ற மரியாதையுடனும், அன்புடனும், நடத்துவார். குலமக்களுக்குரிய குணங்களனைத்தும் அவரிற் பொருந்தியிருந்தன. உடை, நடை முதலியவைகளால், அவர் பிரபலியம் பெற்றவரென்று சொல்லியலாது. ஏழைகளோடும் அவர் மிகவும் தாழ்மையாயும் அன்பாயும் வார்த்தையாடுவர்.

நீலகண்டன் சூரியனஸ்தமிக்கும் நேரத்தில் இவர் வீட்டை யடைந்து அனறிரவை யங்கேகழிக்க வீட்டெசமானிடம் உத் தரவு கேட்டான். அவர் அவனை யன்போடேற்று உபசரித்து உட்காருவதற்கு ஆசனமும் கொடுத்தத் தானும் பக்கத்தி லிருந்துகொண்டு சிறிதுநேரம் வார்த்தையாடினர்.

பின் பிரபு நீலகண்டனையும் அழைத்துக்கொண்டு போச னஞ் செய்யப்போனர். போசனம் முடிந்தவுடன் இருவரும் வெளித் தலைவாயிலிலுள்ள திண்ணைகளிலுட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். கணகண வென்று காற்று வீசிக்கொண் டிருந்தது. இந்நேரத்தில் நீலகண்டன், பொழுது போக்காகச் சில தேவாரங்களையும் திருவாசகங்களையும் பண்ணேடுபாடினான். அதைக்கேட்ட அயலவர்களும் அவ்வீட்டுக்காரரும் அங்கு வந்து சேர்ந்து பாட்டைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். பாடி முடிந்தபின் சகலரும் தத்தம் வீட்டே, பிரபுவும் நீலகண்டனும் பின்பும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது நீலகண்டன் பிரபுனை நோக்கி, “ஐயா, இன்று சாயுங்காலம் நானிக்கிராமத் துக்கு வந்து சூரியனஸ்தமிக்கும் நேரத்தில் தங்கள் வீட்டுக்கு வந்தேன். நான் சுன்னாகத்திற் பிறந்து வளர்ந்து, கல்விகற்றபின் கீழ்த்திசையிலுள்ள கிராமங்களிற்சஞ்சரித்துவந்தேன். இன்னும் சிலவருஷங்கள் அங்கே சஞ்சரிக்க விரும்பியும், யாதுஞ் சம்பா திக்க வேண்டுமென்னும் நோக்கத்தால், இங்கு வந்தேன். இக் கிராமத்திலுள்ள பிள்ளைகளைச்சேர்த்து, அவர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லி அவர்களிடமிருந்து பெறும் வேதனத்தைக் கொண்டு என்னையும் என்பராபரிப்பின் கீழுள்ளவர்களையும் போஷிக்க லாமென்றெண்ணுகின்றேன். அதைச்செய்து வைப்பது தங்கள் கடனாகும். தாங்கள் செய்யுமுதவிக்கு கைமாறுசெய்யஎன்னால் முடியாதெனினும், அந்த நன்றியை எனது மரணபரியந்தம் மறக்கமாட்டேன்” என்றான்.

சுங்கநாயகமுதலியார் இயல்பிலே யிரக்கமுள்ளவர். தன் னைப்போல் மண்ணுயிர் காக்குஞ் சிந்தையுள்ளவர். தன்னையண்டி னவர்களுக்குத் தக்க வுதவி செய்வது அவரது சுபாவம். ஆகை யால் நீலகண்டன் சொல்லியவற்றைக்கேட்டவுடன் சிறிதுநேரம்

யோசனை செய்து, அடுத்தநாள் அவன் விரும்பியதைச் செய்வ தற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளை யாரம்பிக்க வாக்குப்பண்ணினார். அவருடைய தோட்டமொன்றில், விருந்தினரை யுபசரிக்கும் நோக்கமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த கட்டிடத்தில், வித்தியா சாலையை யாரம்பிப்பதேபுத்தியென் றெண்ணினார். நீலகண்டன் தனது தகப்பனருடைய சகோதரி புத்திரன் மணப்புலி, தானக் கிராமத்தில் வசிப்பதைக் கேள்விப்படின, தன்பிதா சொன்ன விதம், தனக்கு மோசஞ் செய்விக்க வழிபார்ப்பா நென்று நினைத்து தனதுவழக்கமான பெயரைமாற்றி, நீலப்பர் என்னும் பெயரை வகித்தான். அப்பெயரோடு அக்கிராமத்திலுள்ள, பிர புக்களையும் ஏனையோரையுஞ் சந்தித்து தன்னெண்ணத்தையும் முதலியார், செய்யப்போகும் சகாயங்களையும் பற்றி ஒவ்வொரு வருக்கும் அறிவித்தான். அவர்களும் ஆலோசனை செய்து அவ் விதஞ்செய்வதற்குத்தங்களுக்கு யாதுந் தடையிலலை யென்றும் வேண்டிய வுதவி செய்வதற்குத் தாங்களெப்பொழுது மாயத்த காரரென்றுஞ் சொன்னார்கள். ஆகவே வித்தியாரம்பத்துக்கு ஓர் சுபதினம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

உள்ளும் புறம்பும் நன்றாய்க் காற்று உலாவக்கூடிய விதி யான வெளிநிலங்கள் நாற்புறமு மில்லாது கற்கும் மாணவர் களுக்குத் தேகத்துக்குச் சூட்டையும் கட்பார்வைக்குப் பழு தையும் கொடுக்கும் சுண்ணாம்புச் சுவர்கள் நான்கு பக்கமுங் கட்டப்பட்டும் சூரிய வெப்பத்தைத் தன்னுளிழுத்து உள்ளே யிருந்து கற்கும் பிள்ளைகளுக்கு அச்சூட்டை யிரவுப்பகலும் விடுக்கும் ஒளிகளால் வேயப்பட்டுமுள்ள இக்காலத்து வித்தியா சாலைகளைப் போலாகாது, மிகவு மகலரிசளமுள்ளதும் இடைக் கிடை நிழல் மரங்கள்நாட்டப்பட்டதும், காற்றுத் தடையின்றி யுலாவக்கூடியது மான ஓர் நிலத்தில், அக்காலத்து வித்தியா சாலைகள் கட்டப்பட்டிருக்கும். கோடைகாலங்களில், பெரும் பாலும், பிள்ளைகள், முண்ணேரமும், பின்னேரமும், மரநிழலில் இருந்தே படிப்பார்கள். அதுவுமன்றி, யக்காலத்தில், சூரிய வெப்பமதிக்கமான பகல் பத்துமணி தொடக்கம், பின்னேரம் இரண்டுமணி வரைக்கும், பிள்ளைகள் கற்பிக்கப்படாது எங்கள்

தேசகால நிலைகளுக்கு இயையக் காலை ஏழு மணி தொடக்கம் பத்துமணி வரைக்கும் மாலை மூன்று மணி தொடக்கம் ஆறு மணி வரைக்கும் கற்பிக்கப்படுவார்கள். மாடிகாலத்தில் இந்தக் காலவரையறை ஒவ்வொரு மணித்தியாலம் முன்பின்னாகும்.

எப்பொழுதும் மழைபெய்த, சூரியனைத்த பின்னும் சூரியன்ஸ்தமிக்க முன்னும் குளிரையுள்ள ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் சிலதேசங்களில் வசிப்பவர்களுக்கு ஏற்றகட்டிடங்களையும் நேரத்தையும், எங்கள் தேசத்துக்கும் ஏற்றதாக நினைப்பது புத்தியாகாது. இவ்வளவு காலமும் தாங்கள் ஐரோப்பியரைப் பின்பற்றியது, தங்கள் மூடத்துவமென, இந்தியாவிலுள்ள மேதாவிகள் கண்டு, இப்பொழுது காடுகளிலும் மலைநிலங்களிலும், வித்தியாசாலங்கள் ஸ்தாபிக்கவும், அவைகளை முன்னேரம் சூரியோதயத் தொடக்கம் பத்துமணி வரைக்கும், பின்னேரம் மூன்றுமணி தொடக்கம் சூரியஸ்தமனம் வரைக்கும் நடத்தவுந் தொடங்கி விட்டனர். நம்மவர்களும் அதைப் பின்பற்றுவார்களாக.

பரீட்சைகளிற் தேறிப் பட்டம்பெற்றின், அது ஆசிரிய இலட்சணமாகுமென நினைக்கும் தற்காலத்து ஆசிரியர்களைப் போலாகாது, ஆசிரியர் நீலப்பர், ஆசிரிய இலட்சணம் முழுதும் அமைந்தவர். தயாளம், பொறுமை, அன்பு முதலிய சற்குணங்களை யுள்ளவர். பொறுமை, உலோபம், கோபம், வஞ்சகம் முதலிய துற்குணங்களவரிடத்துக்காணப்படா. “குரு எவ்விதமானவரோ, சிஷ்யனும் அவ்விதமாவன்” என்னு மான்றோர் வாக்கின்படி, சன்மார்க்கமுள்ள ஆசிரியரிடங் கற்கும் மாணவர்களும் அவரைப் பின்பற்றி சன்மார்க்க முள்ளவர்களாவார்கள். ஆகையால், கல்வி யறிவிற்குறைந்தவராயினும், பொய், களவு, கள், காமம், கொலை முதலிய பஞ்சமாபாதகங்க ளொன்று மில்லாத ஆசிரியர்களேவித்தியாசாலங்களில் ஆசிரியராக்கப்படல் வேண்டும். அவர்களை மாணுக்கர்களுக்கு நல்லறிவை வளர்த்து அவர்களை ஈடேற்றப்பண்ணுவார்கள். கல்வி கற்பதின் நோக்கமின்னதென்று விளங்காது, பணஞ் சம்பாதிப்பதற்கும் பொருளிட்வேதற்கு மாகவே தங்கள் பிள்ளைகளுக்குக்கல்விகற்பிக்கும்

பெற்றார்கள், தங்கள் பிள்ளைகள் கற்றுப் பரீட்சைகளிற் தேறுவதே போதுமானதென் றெண்ணுகின்றார்கள்.

நீலப்பர் ஆசிரியராயிருந்த காலத்தும், அதற்கு முற்காலத்தும், தற்காலம்போல, ஆசிரியர்கள் வேதனம் பெறுவதில்லை. அவரிடத்திற் கற்கும் பிள்ளைகளின்பெற்றார்கள், ஆசிரியர்களுக்குத் தேவையான ஊண், உடை, முதலியவற்றை அவர்களுக்கு உதவி வருவார்கள். ஆசிரியர்களின் வீட்டில் நடக்கும் விவாகம் முதலியன, ஊரவர்களாலே, மிகச்சிறப்பாக நடத்தப்படும். சபைகளில் தலைமையான ஆசனமும், விசேஷமரியாதையும், கொடுக்கப்படும்.

இவ்விதமாக, ஆசிரியர் நீலப்பர், அக்கிராமத்தில், கல்வி கற்பித்துக் கொண்டு வருங்காலத்தில், மாசமொருமுறை, யிருமுறை சராசரக்குப் போய், கோமளாவதியையும் அவருடைய தாயையும் கண்டு, அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருளுதவி செய்து வந்தார். இடைக்கிடை, தனது தாய், தகப்பனையுஞ் சந்தித்து, அவ்விடத்துச் சமாசாரங்களையுமறிந்து கொள்வர்.

நீலப்பர், தான்கற்ற கல்வியைப் பிள்ளைகளுக் கூட்டும் பொழுது, அவர்கள் நற்செய்கையுடையராய் நடக்கும்படிக்கும் சமயாசாரம் சாதியாசாரங்களைக் கைவிடாது, அவைகளின்படி ஒழுகுவதற்கும், தானே யவ்விதம் நடந்து வந்தார். அத்துடன் அவர்களுடைய பெற்றாரும் ஏனையோரும் நன்மையடைவதற்கு ஏதுவான உபநியாசங்களை ஒவ்வொரு சுக்கிரவாரத்திலும், சாயுங்கால வேளையிற் செய்து வந்தார். அதனால் சகலரும் அவரை முன்னையிலு மதிகமாகமதித்து, சன்மானித்து வந்தார்கள். வித்தியாசாலை யாரம்பமான சிலமாசங்களில், அக்கிராமத்திலவருக்கிருந்த மதிப்பும் நடப்பும் வேறொருவருக்குமில்லை.

கஅ-ம் அத்தியாயம்.

சமுதையுக்குபதேசங் காதினுமேறுது.

கோமளாவதியைக் கள்வாய்க் கவர்ந்து சென்ற காளையர்கள், வண்டிக்காரன் அவர்கள் விழுந்து கிடந்த விடத்திற்குப் போனபொழுது, அறிவு தெளிந்து, எழும்பி யிருந்தார்கள்.

பின் நடந்த சம்பவங்களை வண்டிக்காரன் சொல்லக் கேட்டு, வண்டியிலேறிக் கொண்டு, திருப்பித் தத்தம் வீடேகினர். கோமளாவதி தங்களை விட்டுப் பிரிந்ததிற்றுக்கமும், காளையொருவன் அவளை மீட்டதில் அவனிற் கோபங் கொண்டவராயினும் அவளை மீட்டவன் அபாயமான காயமடைந்தானெனக் கேள்வியுற்றுக் கலக்கமடைந்தார்கள்.

அடுத்தநாட் காலையில், சுறுப்பிலும் சாப்பையனும் தங்கள் வீடுகளை விட்டுப் புறப்பட்டு சுப்பனையும் ஆறனையும் காணும் பொருட்டு அவர்கள் கிராமங்களுநோக்கி நடந்தார்கள். அங்கே அவர்களைக் கண்டு, நீலகண்டன் காயப்பட்டு, அபாயநிலையிலிருப்பதைச் சொல்லி, அவர்களுடன் மனப்புலி வீட்டையடைந்து, அவனுடையசரிக்கப்பட்டு, சுற்றுநேரம் சம்பாவித்துக்கொண்டிருந்தபின், நால்வரும் மனப்புலியிடம் தக்க பரிசு பெற்றுத் தத்தம் வீடேகினர். அவர்கள் தாங்கள் விரும்பியவாறு நீலகண்டனிறந்து போகவேண்டுமென்று கடவுளைப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

நீலகண்டன் சொஸ்தமடைந்து, கோமளாவதியின் குடிசையில் வசித்து வருவதைக் கேள்வியுற்று, அவன் வெளியே யுலாவும்பொழுது, அவனுக்கு மறுபடியும் தீமை செய்யக் காத்திருந்தார்கள். ஆனால் அவன் வெளியேயுலாவதுவதைக்காணவில்லை. அவனெங்கு போனானென்பதை யறியவுமில்லை. ஆகையால் வேட்டை நாய்கள் போல, எங்குந் தேடிப் பார்த்தார்கள். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் உளவாட்களை வைத்து, விசாரணை செய்தும் அவனைக் காணமுடியவில்லை. ஈற்றில் மயிலிட்டிக் கிராமத்தில் வசிப்பதாகவறிந்து அவனை யெவ்விதமுங்கொலைசெய்து தொலைக்கவேண்டுமென்று யோசித்து மயிலிட்டியிலுள்ள துஷ்டர்களைச் சேனைகம் பண்ணி அவர்களுடைய சகாயத்தைப் பெற்றார்கள். இதைப்பற்றிய செய்திகளொன்றும் ஆசிரியர் நீலப்பருக்காவது அவருடைய நண்பர்களுக்காவது தெரியாது.

ஆசிரியர் நீலப்பர் சாயுங்காலவேளைகளில் எப்பொழுதும் தேகாப்பியாசத்திற்காகவும் நல்ல காற்றைச் சுவாசிப்பதற்காகவும் கடற்கரையோரமாய்ச் செல்லும் விதிவழியே உலாத்துவார்.

சூரியனஸ்தமிக்கவும் வீட்டுக்குத் திரும்புவார். சுக்கிரவாரந்தோறும் தேவார திருவாசகங்களுடன் பலபல விஷயங்களைப் பற்றியும் உபநியாசஞ் செய்வார். மூடத்தனமாய் யான் சொல்வதைக் கேட்டு அதன்படி நடவுங்களைன்று சொல்லாது, சுருதியுத்தி அனுபவம் மூன்றிற்கும் ஒப்ப உபநியாசஞ் செய்வார். வேண்டிய ஆதாரங்களை சுருதிகளினின்று மெடுத்துக் கூறுவார். சபையிலுள்ளவர்கள் நிகழ்த்தும் ஆட்சேபங்களுக்குத் தக்க விடைகூறி அவர்களைத் திருப்தி செய்வார்.

சுன்னாகத்துச் சுப்பனும் அளவெட்டி ஆறனும் மயிலிட்டிக் கிராமத்திலுள்ள சில துட்டர்களைத் தங்களுடன் சேர்த்தபின் ஆசிரியர் நீலப்பர்தானே நீலகண்டன் என்பானென நன்றாயறிந்தபின்பே அவருக்குத் தீமைசெய்யவேண்டுமெனத் தீர்மானித்து அவர் உபநியாசஞ் செய்யும் ஓர் சுக்கிரவாரம்மாலையில் சபையிலே வந்துட்கார்த்தார்கள். ஏனையோர் உபநியாசத்தைக் கேட்டு அதிற்றங்கன் புலனைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கும் பொழுது இவர்கள் நீலப்பரை நன்றாயுற்றுப் பார்த்து அவரை மட்டுக் கட்டினார்கள்.

அற்றைத்தினம் பொய் கொலை களவுகள் காமம் முதலிய பஞ்சமாபாதகங்களைப் பற்றி உபநியாசம் செய்யப்பட்டது. சுருதிகள் இவைகளைப்பற்றி பென்னசொல்லுகின்றன வென்றும் அவைகள் யுத்தியதுபவங்கட்கொத்திருக்கின்றனவோவென்றும் சுருக்கிக் கூறினர். தேவார திருவாசகங்கள் இடைக்கிடையோதப்பட்டன. கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து அவ்விதமான உபநியாசங்கள் சனங்களுக்கு நன்மை பயக்குமென்றும், ஆசிரியர் அவ்விதஞ் செய்துவருவதைத் தாங்கள் மாண்பரியந்தம் மறக்கமாட்டார்க ளென்றும் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டார்கள். அவர் பாடிய தேவார திருவாசகங்கள் கன்னெஞ்சரையு முருகப்பண்ணி, அவர்களை யவரில் அன்பு வைக்கப்பண்ணிய.

ஆனால் கள்வர்களும், அவர்களுடைய சகாயிகளும் நீலப்பருடைய உபநியாசத்தினாலாவது, அவர் பாடிய தேவார திருவாசகங்களினாலாவது, ஓர்வித நன்மையை மடையவில்லை.

கல் நிலத்தில் விதைக்கப்பட்ட விதைபோல, அவர்களுடைய மனதில் அவைகள் படியவில்லை.

ஆசிரியர் நீலப்பர் நீலகண்டனே யென்று கண்டவுடன், பலபல வெண்ணங்கள் அவர்களுடையமனதிற்குடிகொண்டன. ஆத்திரமும் பொறுமையும் உண்டாயின. “கள்வரோடு கூடிச், கள்வருக்குச் சகாயஞ் செய்து, கள்வனென்று பேரெடுத்த, நீல கண்டனும் ஆசிரியராமே! வெள்ளைப்பள்ளன் கள்ளுக்குடியான் என்பது போல இவனும் பஞ்சமாபாதகங்களைப் பற்றிக் கண்டித்துப் பேசுகின்றனே. ஆகா! நன்றாயிருக்கின்றது. காட்பேய் பூனைக்குஞ் சிவராத்திரியோ? இந்த ஆஷாடபூதி இக்கிராம வாசிகளை யேமாத்தி விட்டானே! வரட்டும்! வரட்டும்! செய்கிறோம் வேலை! இவனுடைய உண்மை நிலையை வெளிப்படுத்தி விடுகிறோம். இன்னுஞ் சிலகாலம் தம்பி வெள்ளி ஹலாத்தில் நிற்கும். பின்னெப்படியிருக்குமென்றுபார். இன்றைக்கேஉன்னை ஏழரைநாட்டான் தொட்டுவிட்டானென்று எண்ணிக்கொள். இதை நன்றாய் நம்பு” எனத் தங்களுக்குட் சொல்லிக்கொண்டு சபையை விட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

அவர்கள் தாங்களிருந்து பேசுவதற்கு வசதியான விடத்தைச் சேர்த்தவுடன் ஒவ்வொருவனும் தன்மனதிலெழுந்ததைச் சொல்லியதுமன்றி அவருக்கு மோசஞ் செய்வதற்கு தனக்குத் தோற்றுமுபாயத்தைச் சொன்னான்.

தொட்டிலிற் பழக்கம் சுடலைமட்டும்.

க-ம் கள்வன். இவனெங்களிலும் பெலத்த கள்வன். ஒருவேடம் போடுவான். வாய்க்காவிட்டால் இன்னொரு வேடம் போடுவான். சிறுவயதாயிருக்கையில் இவனை ஏய்த்து அனேக களவுகள் எடுத்தம்.

அனேகவிடங்களில் இவன்னை உளவில்லாட்டில், நாங்கள் களவெடுத்திருக்க மாட்டம். இவனுக்குப் பங்கு குடுக்கிற தில்லை இவனுக்குச் சம்பளமில்லை. இப்ப இவன் எங்களுக்குச் சகயில்லாத ஆளாய்ப் போனான். சிலவேளை எங்கடைய இரகசியம் இவனுக்குத் தெரியும். எங்களைப் பிடிச்சுக்குடுத்

திடுவன். ஆனபடியால் இவனை உயிரோடை தப்பவிடப் படாது. எத்தனை நாளைக்கெண்டு, வண்ணுந்துறை முயலைப் போலப் பயந்து திரியிறது.

உ-ம் கள்வன். இவனொரு அஞ்சா நஞ்சன். இவனைக்கண்டு பிடிக்க, ஒருவராலும் முடியாது. பார்த்தால் பசுப்போலை. பாஞ்சால் புலிப்போலை. உனக்குத் தெரியுமா? நாங்களடிச்ச பொழுது சுத்திச் சுத்தி எல்லாருக்கும் அடிச்சான். நாய் பட்டபாடு தடிக்கம்புக்கல்லோதெரியுமெண்டபடி, அவன்ரை அடியருசி, எனக்கல்லோ. தெரியும் நிக்க ஏலாமல், விழுந்திட்டம். கடைசியாய் சாப்பையன்கத்தியாலையெறிஞ்சவன்.

ங-ம் கள்வன். அடபேயா, நீமெத்தப்பயந்தனி. அவன் பிலசாலி பெண்டால், எங்களுக்கென்ன. நெக புத்திப்பிழையாய் நடந்ததுக்கு, நாங்க என்ன செய்திருது. நல்லுபேர் கூடினால் ஒருவன் என்ன செய்யிறது. போனவிச்சிலே உயிர் நிலயம் பார்த்து அடிச்சப் போடவேண்டும் உடனெனியுந்திடுவான். சின்னப்பாம்பெண்டாலும் பெருந்தடியாலை அடிச்ச வேணும். அப்பிடி அவனை அடிக்க வேண்டும். பின்னை அவனென்னென்று எழும்புவான்? உவனுக்குப் பயந்து பதுங்குவதிலும் சாண் கொடி பஞ்சமோ? மானமது போனபின்னே, உயிரேன் மசிருக்கோ வெண்டு இராவணன் சொன்னான். அந்த இராட்சதப் பிறப்புக்குக்கூட, அவ்வளவு ரோசம் இருக்கையில்கே எங்களுக்கு ரோசமில்லாவிட்டால், இந்த மீசை என்னதுக்கு? சிறைச்சுப்போட்டுப் பெண்டுகளைப்போலத் திரிஞ்சா லென்ன? நீங்க, ஆம்பிளையளாய் இருந்தால் இவனை ஒருகை பாருங்க.

ச-ம் கள்வன். ஆகா! உன்னை பேச்சு நண்டாயிருக்கு. மெத்த நண்டாயிருக்கு. சொன்னாப்போலை, முடிஞ்சதோ. செய்தல்லோ காட்டவேணும். ஆயிரம் நரி கூடினாலும், ஒரு சிங்கத்துக்கு முன்னேறிக்குமோ? செத்துக்கிடக்கிற பாம்பை எட்டி நிண்டு எட்டிப்பாக்கிற ஆக்களும், கெட்டிக்காரரோ? கெட்டிக்காரன்ரை புழுது எட்டு நாளைக்குத்தான். அப்பிடித்

தான் உன்னை புழுக்கையும் பாப்பம். கொஞ்சம் பொறு. உன்னை வீரம் சுறுக்குத் தெரியும்.

நாங்கள் இவனை எதிர்த்து நிண்டு அடிச்சுக் கொள்ள மாட்டம். எத்தனைபேர் சேர்ந்தாலும், அத்தனை பேரையும் அவன் அடிச்சப் போடுவான். ஆனபடியால் அவனை நஞ்சு போட்டுக் கொல்லவேணும். அப்படியல்லவெண்டால் இந்த முறையும் நீங்க நினைக்கிறபடி செய்து பாருங்க. பிறகுதான் என்னை சொல்லு உங்களுக்கேறும். இப்பவும் நான் உங்களுக்கு மாறல்ல. என்னை எண்ணத்தைச் சொன்னேன்.

இதன்பின்னர் அவர்களுக்குத் துணை செய்யவந்தவர்களும் தங்கள் தங்கள் மனதில் றேற்றியவற்றைச் சொன்னார்கள். சுற்றில் நீலப்பர் மாலைக்காலத்தில் உலாப்போய்த் திரும்பி வரும்பொழுது ஒரு நள்ளிருளான மாலையில் காத்திருந்து அவரை யடித்துக் கொல்வதாகத் தீர்மானஞ் செய்தார்கள். உடனே காரியத்தைச் செய்து முடித்து அதுகூலமடைந்த வர்களைப்போல சந்தோஷப் பட்டார்கள்.

மனமே உனது சந்தோஷம் மின்னல் மின்னி மறைந்தது போல அற்ப நேரத்துக்கே நிலைக்கும். நிலையில்லா விச்சந்தோஷத்தினால் மனிதர்கள் எவ்வளவு அக்களிப்பை யடைகின்றார்கள். மாய்கையின் கூத்தை மனிதர்கள் சதமென்றெண்ணுகின்றார்கள்.

ககூ-ம் அத்தியாயம்.

அவதந்தரம் தனக்கந்தரம்.

கள்வர்கள் நால்வரும் மயிலிட்டிக் கிராமத்திலுள்ள சில துட்டர்களைத் துணைக்கொண்டு, ஆசிரியர் நீலப்பர் உலாவும் கடற்கரை யோரமாயுள்ள வீதியிலே மனித சஞ்சார மில்லாத விடத்தில் வசதியான பற்றைகளுக்குள் அனேக முறைபதுங்கி யிருந்தார்கள். அவருக்குத் தீங்கு செய்யக்கூடிய தருணம் வாய்க்கவில்லை. ஒருநாள் சாயுங்காலவேளை அவர் வழக்கம் போல் உலாவப் போகும்பொழுது, இருவாலிபர்கள் தற்செயலாய்ச் சந்திப்பவர்களைப்போல அவரைச் சந்தித்துநமஸ்காரஞ்

செய்தார்கள். அவரும் நமஸ்காரஞ் செய்து, அவர்கள் ஷேமா ஷேமங்களை விசாரித்துக்கொண்டு போகும்பொழுது, இருவரும் தங்களுடைய சந்தேகங்களை நிவிர்த்தி செய்யும்பொருட்டு, கேட்பவர்கள் போல சிலகேள்விகளைக் கேட்டார்கள். நீலப்பர் அவைகளுக்குத் தக்க விடைகளை திருட்டாந்தங்களோடு கூறி, யவர்களைத் திருப்தி செய்தார். பின்னும் காலதாமதஞ் செய்யும் படி வேறு சில கேள்விகளைக்கேட்டு அவரை அவ்விதியில் தாமதிக்கப் பண்ணினார்கள். ஆசிரியர், விஷயத்திற் கண்ணியிருந்த மையின், நேரம் போனதுத் தெரியாத, முகில்கள் சுறுத்து மழைபெய்ய வாரம்பித்ததையு மறியாது, அவர்களுடன் ரூரிய னஸ்தமித்து இருளடைந்த பின்னும் வார்த்தையாடிக்கொண்டு வீதிவழியே வந்தார். அப்பொழுது ஆனையாட்பார்க்க முடியாத விருட்டாயிருந்தது. மூவரும் ஒர்பற்றைக்கருகே வரும்பொழுது பற்றை சரசாக்க துதிடுதென்ற சத்தத்துடன் ஒங்கிய தடிகளோடு நால்வர் அவருக்கெதிரே யோடிவந்தார்கள். இவர்களைக் கண்டதும் நீலப்பருடன் கூடிச்சென்ற இருவாலிபர்களும் ஓட்டம் பிடித்தார்கள். அவர், தனியனாய் நின்று தடியையே தன்முனைவனாகக் கொண்டு சற்றுமஞ்சாது உரப்பி, அதட்டவே அவர்கள் அத்தொனியால் திகைத்து, ஏக்கக்கொண்டு, அவரைச் சருவாது, சற்றுகேரம் நின்று மனந்தெளிய முன் அவர்கள் தன்னைப் பிற்பக்கத்தில் நின்று சருவா வண்ணம் மிகச் சமீபத்தில் வீதியிலே நின்ற வேர்பூவரச மரத்துக்குத் தன் முதுகைக் காட்டி அவர்களை வெதிர்த்தார். அவர்கள் நால்வரும் மூன்று பக்கமும் அவரை வளைத்துநின்று அடிக்க வாரம்பித்தார்கள். அவர் அவர்களுடைய தடிகளைத் தனது தடியால் விலக்கித் தன்மீது ஓடியும் விழாது, தடுத்து நின்றார். கள்வர்கள் அதிகநேரம் இவ்விதமாகச் சண்டை செய்தும் அவரை யடித்து விழுத்த முடியாது நிற்கும்பொழுது, அவர்களிலொருவன் சற்றுத் தூரத்தினின்று அவர் காணுவண்ணம் அவருடைய உச்சியில் ஓடியடிக்க நினைத்து, தடியை யுயர்த்தி மிக விரமாக ஒங்கியடித்தான். அது அவர் உச்சியிற் பட்டிருந்தால் உடனே விழுந்து உயிர் துறப்பது நிச்சயம். ஆனால் தேவாதின மாய் ழங்கியதடி பூவரசமரத்தின் ஓர் கீளைக்கொம்பிற் பட்டு,

இலக்குத் தப்பி அவருக்குப் பக்கத்திலின்று அவரைச்சுருவிய கள்வனொருவனின் தலையிறுக்கவே, அவன் நிலத்தில் விழுந்து மூர்ச்சையானான். விழுந்தவன் யாவனென்று இருளிறறெரியாது வீராவேசங்கொண்டு எஞ்சிய மூவரும் விழுந்தவனுக்கு மேலும் மேலுமடித்து மிதிக்கத் தொடங்கினார்கள். இத்தருணத்தில் நீலப்பர் மெல்ல நழுவி சமீபத்திலிருந்தபற்றைக்குள் துழைந்து அங்குநடந்தனவற்றை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவர்களுடைய பேச்சினால் அவர்கள் யாவரென்றும் அவர்கள் என்ன நோக்கத்துடன் தன்னைச் சுருவ வந்தவர்களென்றும் அவருக்கு நன்கு புலப்பட்டது.

கள்வர்கள், விழுந்த கள்வனைத் துகள்துகளாய் மிதித்து அவனிறந்து போனெனென்று கண்டு, தங்களுக்குள் தங்களைப் புகழ்ந்து பேசினார்கள். “அடே நீலகண்டா, எங்களுக்குக் காசாய்ப் போய்ச்சது. மனப்புலி தன்பையை யமிழ்க்கவேண்டியதுதானே. நாங்க அவற்றை கட்டலையைச் செய்திட்டம். அவற்றை மாமன்றை சொத்தை, அவருக்குச் சேரவிடாமல் மண்போடப்பார்த்தாய். ஆனபடியால்நீசெத்தாய். சாதகத்தைப் பாத்தியா? உன்றைவிதி உப்பிடியிருக்கையுக்கை நாங்க என்ன செய்வம். பண்டாரப் பயலுக்கு பாக்கியம் வாறதெண்டால், கடவுளுக்குப் பொறுக்குமா? உன்றை ஆத்தை உன்னை இந்த மண்ணுக்கு இரையாகப் பெத்தாள். நீ எங்கடை சொல்லைக்கேட்டால், இவ்வளவு கெதியாய்ச் செத்திருக்கயாட்டாய். உனக்கு அதுக்கடை ஒரு கிறிது வந்திட்டுது. நீ ஒரு பெரியமனுஷனென்றும் நாங்க சின்ன மனுஷரென்றும், நினைச்சாய். இப்ப ஆர் பெரிய மனிசர்? அண்டைக்கு ஏதோ பிரசங்கஞ் செய்தாய் கேடு இப்ப ஆருக்கு வந்ததுபார்.” இவ்வாறு அவர்கள் பேசிக் கொண்டு செத்துக்கிடந்தவனை மிதித்து உதைத்து முடியவும் அவர்களுடைய ஆவேசம் போய்விட்டது. அப்பொழுது தங்களில் மூவர் மாத்திரம் நிற்பதைக் கண்டுமெற்றவனைக்கவியழைத்தார்கள். ஆனைக்காணவில்லை. தகிலடைந்து குனிந்துநின்று செத்தவனுடைய முகத்தை யுற்றுப்பார்த்தார்கள். ஐயோ! மோசம் வந்தது. தங்களிலொருவனையே தாங்களடித்துக்

கொன்றதாக வழிந்தார்கள். பாவம்! என்ன செய்வார்கள்! அழுதார்கள். தங்கள் முகத்திலறைந்து கொண்டு பின்வருமாறு புலம்பினார்கள்.

“ஆ! தெய்வமே! எங்களுக்கே னிப்பிடிவிட்டாய்! அடே! மச்சான்! நீ, இண்டைக்கு விதிசூறிக், இங்கை வந்தியோ? நீ இந்த மண்ணுக்கு இரையாய்ப் போனாய். அதுவும் எங்கடை கையாலையோ, நீ சாகவேணும்? நாங்க என்ன பாவத்தையடா செய்து போட்டம். உன்றை, பெண்டிலுக்கும், பிள்ளையாளுக்கும் என்ன சொல்லப் போறம்? நீ சாகையுக்குள்ளே, எங்களுக்குச் சோலிதேடிவிட்டிட்டாய். இனி உன்னை எப்ப காணப்போறம்? கள்ளன்பை கைப்பெண் எண்டபடி, உன்றை பெண்டிலடை பாடு முடிஞ்சதே! நீலகண்டன்றை நல்லகாலம், உன்னிலையா இடியாய் விழுந்தது?”

என்றிவ்வாறு, நெடுநேரமாகப் பிரலாபித்துப், பின் தாங்கள் அவ்விடம் நில்லாது ஓடிவிடுவதே புத்தியென்று கண்டு, அவனைக் கடற்கரையில் ஒரு குழிதோண்டி, அதிற்புதைத்து விட்டு, முன்பின் பாராது, ஓட்டம் பிடித்தார்கள். நீலப்பருடன் நின்ற இருவரையுமும் தூரத்தே நின்று ஒருவன் விழுவதைக் கண்டு, அவன்நீலப்பரே என்று மனதிறிட்டுப் பண்ணி, அங்கு நின்றாற் றங்களுக்கும் சங்கடம் வருமென்றஞ்சி, ஒன்றுமறியாதார் போலத் தத்தம் வீடேகி ஒருவருக்கும் சொல்லாது போசனம் முடித்து சயனத்துக்குப் போயினர்.

ஆசிரியர் நீலப்பர் கள்வர்கள் மூவரும் அவ்விடத்தைவிட்டுப் போகும்வரைக்கும் பற்றைக்குள்ளேயிருந்து, அவர்கள்போயும் நெடுநேரஞ் சென்றபின் வெளியே வந்து, பாராவது அங்கு நிற்கிறார்களோ வென்று பார்த்து, ஒருவருமில்லையெனக்கண்டு தமது வீடுகோக்கிச் சென்றனர். அவர் நடந்த சம்பவங்களை யொருவருக்குஞ் சொல்லாது, தான் பற்றைக்குள்ளிருக்கும் பொழுது கள்வர்கள் பேசிய பேச்சுக்களால், தன்னை யெவ்விதமும் மனப்புலி கொல்விப்பானெனச் சந்தேகமறக் கண்டு மிக விடையில் அக்கிராமத்தை விட்டுப் போவதே புத்தியெனத் தன்

மனதிற்தீர்மானஞ் செய்தார். ஆகையால் ஒருவருக்கும் காரியத்தை வெளிவிடாது தானவ்விடம் விட்டுப்போவதற்கு வேறு நியாயங்கள் கூறி, புறப்படுவதற்கும் நாளை நியமித்தார்.

அக்கிராமத்திலுள்ளவர்கள், அவரை விட்டுப் பிரிய சற்றேனும் மனமில்லாதவர்களாய், இன்னும் சிலகாலம் அவரையங்கு தங்கும்படி, யிரந்து கேட்டார்கள். அவர்துக்கங்கொண்டாராயினும், அவர்களைத் திருப்தி செய்து, வித்தியாசாலையை நடப்பிப்பதற்கு இன்னொருவரை நியமித்து, அவர்களின் பிரியாவிடையையும், அன்பையும் கொண்டு, நியமித்த நாளிற் புறப்பட்டார்.

எஞ்சிய கள்வர்கள் மூவரும் வழியிலொருவரோ டொருவர் பேசாதும், இடையிற்றங்காதும், இளைப்பாறாதும், ஓட்டமும் நடையுமாகத் தத்தம் விடுபோய்ச்சேர்ந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஊனுக்குப் பிரியமில்லாமற் போனது. உறக்கமே வரவில்லை. துக்கமொருபுறமும், பயமொரு புறமுமாய், அவர்களுடைய மனதை வருத்தின. அவர்கள் இதுவரையிற் களவுதொழிலொன்றுக்கே, குற்றவாளிகளாயிருந்தார்கள். இப்பொழுது, கொலைக்குற்றமும், அவர்களைத் தொடர்ந்தது. அன்றியும், அவர்கள் முன் நீலகண்டனுக்கு மாத்திரம் பயந்து திரிந்தார்கள். இப்பொழுது மயிலிட்டியிலுள்ள, சில துட்டர்களுக்கும் பயப்படவேண்டி யிருக்கின்றது. வரவரச் சாட்சிக்காரர் கூடிக் கொண்டே வருவதை நினைக்க நினைக்க, அவர்கள் மனம் புண்ணையது. அரசினரிடமகப்படிசன், தாங்கள் நிச்சயமாய்ச் சிறைச் சாலைக்கு அனுப்பப் படுவார்களென்று கண்டும், இனிமேலாவது தீத்தொழில்களை விடுத்து, யோக்கியர்களாக வேண்டுமெனச் சிந்தியாது, தங்களுக்குத் தடையாயுள்ளவர்களெனத் தாங்கள் சந்தேகிப்பவர்களைக் கொலைசெய்து, இவ்வுலக வாழ்வின் இந்நிலைக்குவதே புத்தியென்று நினைத்தார்கள்.

மனப்புவி, இச்சம்பவங்களைக் கேள்விப்பட்டு, தான் நினைத்தவாறு, ஒன்றும் நடைபெறவில்லையெனக் கண்டு, எல்லாம் கடவுள் செயலால், நடப்பதன்றி, எங்கள் முயற்சியால் ஒன்றுமாகாதென மனதிற்தொள்ளாது, எவ்விதமும் மாமனார்

புவிமன்ன முதலியாரின் சொத்துக்களை யபகரிக்க வேண்டுமென மனதிற்திட்டம் பண்ணினான். ஆகையால் கள்வர்களைக் கைவிடாது, இன்னும் அவர்களாலானதை யவர்கள் செய்வதற்கு தூண்டி விட்டுக் கைகூசாது, மனங்கூசாது, பணத்தை யவர்களுக்குக் கொடுத்தான். அத்துடன் அவன் நீலகண்டனுக்குக் காணி பூமிகளும் பணம் பண்டங்களும் சேராவண்ணம் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று பலருடனும் யோசனைசெய்தான்.

உO-ம் அத்தியாயம்.

பலநாளையிற் கள்வன் ஒருநாளேக்ககப்படுவான்.

புவிமன்ன முதலியாருக்கு வயதுஞ் செல்லச் செல்ல, நோயுங் குடிகொண்டது. அவர் விரைவில் காலகதியை யடைந்து க்ளொரென்று எண்ணி, அவரது உறவினரும், நட்பினரும், அவரை யணுகி அவருடைய சொத்துகள் அவரது மருகர் மனப் புலிக்குச் சேரும்படி, அவரோர் சாசனம் எழுதிவைப்பதுபுத்தியாகுமென்று அவருக்குச் சொன்னார்கள். அவர் காலதாமதஞ் செய்ததுமன்றி, அதைப்பற்றிப் பேசமனமில்லாது, மௌனஞ் சாதித்தார். ஆனபடியால் அவர்கள் அவரிற் சந்தேகங்கொண்டு பலவாறு யோசிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

“இவர், தனது சொத்துகள், தனக்குப் பிறந்த நீலகண்டனுக்குச் சேரும்படி சாசனஞ் செய்திருக்கின்றாரோ? அன்றி, அவனுக்குச் சேரக்கூடிய வழிகளைத் தேடியிருக்கின்றாரோ? அவ்விதமாயின், இவர் தானே யவன் பிதாவெனச் சம்மதங் கொடுத்து கையெழுத்துவைத்திருக்கின்றாரோ? இவைகளொன்றும் நமக்குப் புலப்படவில்லை. இவருடைய மாதிரிகளைப் பார்க்கும்பொழுது, எல்லாம் கள்ளமாய்த் தோற்றுகின்றன. எல்லாக்காரியங்களுக்கும் நீலகண்டனே யிடறுகட்டையா யிருக்கின்றான். இந்த வைப்பாட்டி மகன், இந்த இழிகுலத்திற் பிறந்தவன், இவருடைய ஆஸ்திகளுக்கு உரிமைக்காரனாக, இங்கு வந்து வசிப்பானேல், நாங்கள் குடியெழும்புவது புத்தியாகும். அவனெங்களுக்கு உறவினனாய் சமாமானவாய், இங்கு வசிக்

கில்லங்கள் மரியாதையோய்விடும். மானம்போய்விடும். நடப்புப் போய்விடும். மதிப்புப் போய்விடும். எங்கள் வம்சத்தவருக்கும் என்னை வேளாளருக்கும் வசையாகும். இவனொரு தூரத்தவனல்ல. ஒருவருக்குத் தெரியாதவனல்ல. அயலிலுள்ளவன். பக்கத்தில் வசிக்கும் பண்டாரிகள் அனைவரும் எங்களுக்குப் பந்துக்களாய்விடுவர். அவர்கள் உறவு கொண்டாடுவார்கள். நாளைக்குப் பெண்ணுங் கேட்பார்கள். பணம் பந்தியிலே குலங்குப்பையிலே யென்றல்லவோ வரப்போகின்றது. கடவுளே! நாங்களிதற்கென்ன செய்வோம்? முதலியார் குடிப்பழி செய்தாரே! குலத்துக்கினம் கோடரிக் காம்பென்ற விதமாக, இவரெங்கள் குலத்துக்கு ஈனந்தேடுகின்றாரே! என்றாலும் எத்தால் வாழலாம், ஒத்தால் வாழலாம், என்றபடி, நாங்களனைவரும் ஒற்றுமையுள்ளவர்களாயிருந்தால், முதலியாரென் செய்வர்? களவெடுத்தும், கன்னக்கோல் வைத்தும், கொலை செய்தும், இதற்கொரு வழிபார்க்கத்தான் வேண்டும்.” என, முதலியாருடைய உற்றோரும் மற்றோரும் யோசித்தார்கள். சுண்ணாம்பெண்ணும் கிராமத்திலுள்ள, தக்க மனுஷரென்றெண்ணப்படும் அனைவரும், மனப்புலி பட்சமானார்கள். “காகமானது ஒரு கோடி கூடினு மொரு கல்லின்முன்னெதிர் நிற்குமோ” வென ஆன்றோர் கூறியபடி, ஊரவர்களனைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து, செய்யும் பாவச்செயல்களைத்தாம், நீலகண்டன் பூர்வ சென்மத்திற் செய்த ஒரு புண்ணியத்திற்கு முன்னிற்குமோ? நிற்கா.

இவ்விதமாக யோசனை செய்த பின்னர், சுண்ணாத்திலே பிரபுக்களென் றெண்ணப்படுபவர்களிற் சிலரும் மனப்புலியும் அபற்கிராமமாகிய கந்தரோடையில் வசிக்கும் சிங்கமாப்பாணரென்னும் ஒரு நொத்தாரிசுவைத் தங்கள்வசப்படுத்தி அவரைக் கொண்டு ஓர் பொய்ச்சாசனத்தைப் படைப்பித்தார்கள். இதை முடித்ததும், யாதோ காரியமானதென்றெண்ணி, அவர்களடங்காச் சந்தோஷமடைந்தார்கள்.

இருந்தும், நாட்கள் செல்லச் செல்ல, சிங்கமாப்பாணருக்கும் மனப்புலிக்கும் அதிகச் சம்பந்தப்பட்ட என்யோருக்கும் துக்கமும் அதிகரித்துக் கொண்டு வந்தது. அவர்களனைவரும்

அடிக்கடி கூடி பின்வருமாறு யோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். “முதலியார் நீலகண்டன் பேருக்கு யாதஞ் சாசனஞ் செய்து வைத்திருக்கின்றாரோ வென்று அறிய முடியவில்லை. அவ்விதம் அவர் செய்து வைத்திருந்தால், அவரிற்றந்தவுடன் நீலகண்டன் உரிமைக்காரனாகுவான். எங்கள் சாசனம் பொய்ச்சாசனமாகும். ஆகவே, அரசர் தண்டத்துக்கு மாளாவோம். நாங்க ளரசர் தண்டத்துக்கு தப்புகில் நீலகண்டன் சாகவேண்டும். அன்றேல், எங்களுடைய சாசனம் நியாயஸ்தலத்தில், ருசுப் படுத்தப்பட்டு, உண்மையான சாசனமாக ஒப்பேறும் வரைக்கும், நீலகண்டன் இலங்கையை விட்டகற்றப் படல் வேண்டும். வந்தபின்யோசிப்பதிலும், வரமுன் யோசிப்பதே, விவேகிகளின் செய்கை. ஆகையால், அதற்கேற்ற வழிகளை யுடனே தேட வேண்டும். அதற்குத் தகுந்த ஆசாமிகளைப் பிடிக்க வேண்டும்.” என மனப்புலியும், சிங்கமாப்பாணரும், அப்படிப்பட்ட வேலைகளைச் செய்யக் கூடிய ஆசாமிகளைத் தேடினார்கள். அந்தவிதமான ஆசாமிகளில்லாது ஊர் பஞ்சப்படவில்லை.

இஃதிங்ஙனம் நிகழ், மயிலீட்டியினின்றும் புறப்பட்ட ஆசிரியர் நீலப்பர், அதிக தூரம் நடந்தபின், களைத்து, ஓர் மர நிழலிலிருந்து கொண்டு பின்வருமாறு தனக்குள் யோசிப்பதும் அவைசளுக்குச் சமாதானங் கூறித், தன்மனதைச் சாந்தப்படுத்துவதுமாயிருந்தார்:—

“மயிலீட்டி வாசிகள், தங்களாற் கூடியமட்டும், எனக்குச் செய்யக்கூடிய கடமைகளைச் செய்தது மன்றி, என்னைத் தங்கவரி லொருவனாக மதித்த மிகவன்பு பரராட்டி வந்தார்கள். யானும் அவர்கள் மேலண்புகொண்டு, என்னுள் செய்யக்கூடிய உபகாரங்களைச் செய்து வந்தேன். ஆனால், விதி மாறியிருந்து, எங்களைப் பிரித்து விட்டது. உலகத்துக்கு உபகாரஞ் செய்பவர்கள், நன்மை செய்பவர்கள், சஷ்டப்பட்டுத் தரித்திரப்பட்டு, உண்ணச் சோற்றுக்கும், உடுக்கத துணிக்கும், இருக்க விட்டுக்குப், படுக்கப் பாய்க்கும் வழியின்றி, உலைத்து திரிகின்றார்கள். அபகாரஞ்செய்து தீமை புரிபவர்கள், லௌகிக வாழ்வில் விர்த்தியடைந்து, சகலசம்பத்துக்களோடும் வாழ்கின்றார்கள். இதைக்

கண்டு நாங்கள் கடவுளையும், அவருடைய செயல்களையும் தூஷித்து நிந்திக்கின்றோம். “செய்தவினையிருக்கத் தெய்வத்தை நொந்தக்கா லெய்தவருமோ னிருவினையம்” என்னும் ஆன்றோர் வாக்கின்படி, கடவுளை நோவதால் என்ன பிரயோசனம்?

ஆகையால், மனமே நீ விசனப்படாது, அவைகளை யனுபவித்து, வினைகளைத் தொலைத்துவிடு. அப்படிச் செய்யின், இனி மேலெடுக்குஞ் சென்மங்களிலாவது, நன்மையை யடையலாம். அனேக ஞானிகளும், மகான்களும், தங்கள் பிரார்த்த வினை வசத்தால் தங்களுக்குவரும்நன்மை தீமைகளை, மனங்கோணுது விசனப்படாது, மிகவுஞ்சந்தோஷமாய் அனுபவிக்கின்றார்களே. சிலர் பஞ்சமாபாதகங்களைச் செய்து, பொருள் சம்பாதித்து நன்றாய் யுண்டுடுத்து, சுகதேகிகளாய், உல்லாசமாய்த் திரிவதைக்கண்டு, மனமே நீயேன் விசனப்படுகின்றாய்? அவர்கள் பூர்வசென்மங்களிற் செய்த புண்ணிய மேலீட்டினால், சுகத்தை யனுபவிக்கின்றார்களென்று நிச்சயங்கொள். அவர்கள் சம்பாதித்தவைகளை, யவர்களனுபவிப்பது நீதியும் தர்மமும்ல்லவா? அதில் நீபொறுமை கொள்வதின லடையும் பயன்றன்யாது? நீமுற்சென்மங்களி லொன்றையு மீட்டிவையாது, இப்பொழுது எவ்விதம் புசிக்கலாமென்று எண்ணுகின்றனை? உன்மதியிருந்த வாறென்னை? நீயுன் மூடத்துவத்தால்இந்நிலைக்குவந்துவிட்டாய். ஆகையால், கடவுளை நோகாது அவர்மேற் பழி சுமத்தாது, உன்னையே நொந்துகொள்.”

உக-ம் அத்தியாயம்.

வேலிக்கிட்ட முள்ளே, காலுக்குத் தைத்தது.

ஆசிரியர் நீலப்பர் இவ்வாறு மாரிழைவிருந்து சிந்தித்துத் தன் மனதைச் சார்தப் படுத்தியபின், சந்தோஷத்துடன் பின்னும் மேற்குத்திசையை நோக்கி நடந்தார். கடற்கரையோர மாயுள்ள வீதியால், நெடுந்தூரம் நடந்த, மாதகலென்னுங் கிராமத்தில் ஒருநாட்டங்கினார். அடுத்தகான் போசனஞ்செய்து கொண்டு, கடற்கரையோரமாய்த் தென்மேற்குத் திசையை நோக்கி நடந்து, காரைநகருக்கு எதிர்க்கரையை யடைந்தார்.

அணித்தாயுள்ள கிராமங்களில் வசிக்கின், தனது பகைவர்கள் தாலிருக்கு மிடத்தை யறிந்து, மேலும் தீமை செய்ய வகை தேடுவார்களென்று நினைத்து, மீன்பிடி வள்ளத்திலேறி, காரை தீவுக்கலரையை யடைந்து, அது நான்குபுறமுங் கடலாற் சூழப் பட்டும் மறுகிராமவாசிகள் இலகுவாக போக்குவரவு செய்யக் கூடிய வீதிகள் திறக்கப்படாமலு மிருந்தபடியால், தனது பகை வர்கள் தன்னைக்கண்டு கொள்ள மாட்டார்களென் றெண்ணி, அவ்வூரில் வசிக்க மனங்கொண்டார். ஆகையால் அவர் தனக்கு வசதியான விடுதி வீடொன்றை யமர்த்தி, அதற்கு மிகவணித் தாய் வசித்த ஓர் பிராமண வீட்டில் போசனத்துக்கும் ஒழுங்கு செய்தார்.

நான்கு பக்கமுங் கடல்சூழப்பட்டிருந்தமையால், காரை தீவு முழுவதும் சணகண வென்று கடற்காற்று எப்பொழுதும் வீசிக்கொண்டிருக்கும். சணங்கள் ஆரோக்கியமுள்ளவர்களாய் வசிப்பதற்குத் தகுந்த விடம். தொற்று நோய்கள் காட்டுக் காய்ச்சல் முதலியன அவ்வூரில் காணப்படா. நீர்வளம் நில வளம் குறைந்ததாயினும், அங்கே அனேக கழனிகளுண்டு. பனை, தெங்கு, முதலியன நன்றாய்ச் செழித்து வளரும்.

பூர்வத்தில் காரைக்காட்டிலிருந்து வந்த சணங்கள் அங்கு குடியேறி, அதற்குக் காரைநகரெனப் பெயரிட்டார்களெனச் சரித்திரங் கூறும். அங்குள்ளவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சகல கிராமவாசிகளிலும், மிகவிடாமுயற்சியுள்ளவர்கள். சோம்பற்குணத்தை ஸ்திரி புருஷர்களிற் காண்பதரிது. “திரைகட லோடியுற் திரவியந்தேடு” என்னும் ஓளவையார் வாக்கைத்தலை மேற்கொண்டு அன்னிய நாடுகளுக்கும் அன்னிய கிராமங் களுக்கும் போய்ப் பணஞ் சம்பாதிப்பதற்குப் பின்னிற்க மாட்டார்கள். இலங்கையினெப்பகுதியிலும் பலபல தொழில்களையும் செய்து, பணஞ் சம்பாதிப்பார்கள். “தெய்வத்தாலாகா தெனினும் முயற்சிதன் மெய்வருந்தக் கூலிதரும்” என்னுமிரு வள்ளுவர் வாக்கின்படி, சஷ்டப்பட்டுப் பொருள் சம்பாதித்து தங்களுரை நன்னிலைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள்.

ஆசிரியர் நீலப்பர், அங்கு சென்ற காலத்தில், இருமரபுந் தாய் இருளப்ப முதலியா ரென்னும் நாமம் பூண்ட ஓர் பிரபு அங்குவசித்துவந்தார். அவர் காரைக்காட்டிலிருந்துவந்து குடிபேறியகாரைக்காட்டுவேளாளர்மரபிற்குச் சேர்ந்தவர். தம்மரபிற்குரிய ஒழுக்கம், நடை யுள்ளவர். பொறை, அன்பு, தயாளம் முதலிய நற்குணங்களமைந்தவர். சாதியாசாரஞ் சமயாசாரங்களைக் கைவிடாது, அவைகளின்படி யொழுபுவர். எவ்ளா லுஞ் சன்மானிக்கப்படுபவர். அவருக்கு அனேக கழனி்களும் அவைகளுக்குத் தேவையான ஆடுமாடுகளுமுண்டு. அவருக் கொப்பான கமக்காரன் உந்தலூரில் அக்காலத்திலில்லை. அவருக்கு வாய்த்த மனைவியும் அவரைப்போல நற்குணம் அமைந்தவள். “இல்லாளாகத்திருக்க வில்லாத தொன்றில்லை” யென்றார் திருவள்ளுவ நாயனாரும். புண்ணியவானுக்கே பெண்வாய்க்கும் என்பதை இவரிற் கானலாம். பெண்வாய்க்காவியின் அப்பெண்ணிருக்கும் வீடு புலியிருக்கும் வீட்டை யொக்கும். பெண்வாயாத புருஷனுக்குப் புசுடூமில்லைப் புண்ணியமுமில்லை.

இப்படிப்பட்ட மகாப்பிரபு வீட்டுக்கு ஆசிரியர் நீலப்பர் சென்று தனக்குரிய நீலகண்டனென்னும் பெயரை வகித்து, “நான் யாழ், வீணை முதலியவற்றை வாசிப்பதிலும், தேவார திருவாசகங்களைப் பண்ணுந் பாடுவதிலும், வல்லவன். அவைகளை இந்நகரிலுள்ள பிள்ளைகளுக்குப் பயிற்றிவைக்க விரும்புகின்றேன். தாங்கள் தயைசெய்து உதவிபுரிந்தால், அதைச் செய்து முடிக்கக் கூடும்” என்று சொன்னார்.

பிரபு, நீலகண்டனுடைய கேள்விக்கிசைந்து, அவ்வுரிலுள்ள வாலிபர்களில், இஷ்டமானவர்களைச் சேர்த்து, ஒரு சுபமு கூர்த்தத்தில், சங்கீதம் பழக்க, வாரம்பித்தார். சிலநாட்களுக்கிடையில், அனேக பிள்ளைகள் வந்து, சேர்ந்து விட்டார்கள். பெற்றோரும் ஏனையோரும், தங்கள்வேலைகளைச் செய்துமுடித்த பின், அங்கு வந்து கூடுவார்கள்.

வீதிகளாலும், பாதைகளாலுஞ் செல்லும் வழிப்போக்கர்கள் காதிற் கேட்டவுடன், பிள்ளைகள் பயிலுமிடத்துக்கு வந்து பாட்டுகளைக் கேட்டு மன்னம்பண்ணுவார்கள். இவ்விதம்நடந்து

வருஞ் சிலமாதங்களுக்குள் கூத்துப்பாட்டு சிற்றின்பப் பாட்டுகளைப் பாடிக்கொண்டு, வீதிகளாற் போக்குவரவு செய்தவர்கள் தேவார திருவாசகங்களைப் பாடிக்கொண்டு போகத் தொடங்கினர். மற்சம், மாமிசம் புசித்தவர்கள் அவைகளைப் புசியாது விட்டனர். விபூதி, உருத்திராட்சம் முதலிய சைவசின்னங்களை யணிந்து ஆலயதரிசனஞ் செய்யத் தொடங்கினர். சக்கிரவரங்களில், கோயில்களிலும், வீடுகளிலும், பஜனை வைக்கத்தொடங்கினர். சுருக்கிச் சொல்லுகின், ஊர் முழுவதும் திருத்த மடைந்தது. நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய ஒருவரால் ஊருக்கு இவ்வளவு நன்மைவருமாயின் அவருடையசக்தியைச் சொல்லவும்வேண்டுமா? பணமாவது, வீரமாவது, நடப்பாவது இவ்வித நன்மையைச் செய்யுமா? சற்குணமும்சன்மார்க்கமுமே சகலரையும் ஒற்றுமையுள்ளவராக்கி, அவர்களை நல்வழியில் விடும். வித்துவான் நீலகண்டன், இவ்விதமாக இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்குச் செய்துவரின், காரைநகர் முழுவதும் நாகரிக மடைந்து, சமயபக்தியுள்ளவராய், நற்குண நற்செய்கையுடைய ராய், வந்துவிடுவார்கள். ஆனால்சன்செய்யலையாவரறியவல்லவர்?

நீலகண்டன், பிராமணவீட்டிற் போசனஞ் செய்து வருங் காலத்தில், எஞ்சிய கள்வர்கள் மூவரும் அவர் மயிலிட்டிக்கிராமத்தைவிட்டுப்பறப்பட்டுவிட்டாரெனக்கேள்வியுற்று, அவரைத் தேடித்திரிந்து அவர் போசனஞ் செய்யுமிடத்தைக் கண்டுபிடித்தார்கள். அவரை யடித்துக் கொல்ல முடியாதெனக் கண்டு, நஞ்சூட்டியாவது கொல்லுதல் வேண்டுமெனத் தீர்மானஞ் செய்து, மண்புலியிடம் தேவையான பணத்தைப் பெற்று, நஞ்சைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு, காரைநகரிலுள்ள பிராமண வீட்டை யடைந்தார்கள். அங்கே பிராமணனும் நீலகண்டனுமில்லாத வேளையில், பிராமணனுடைய மனைவியைச் சந்தித்து பணத்தாலும் இனிய வார்த்தைகளாலும், அவளைத் தங்கள் வசப்படுத்தினார்கள். அவள் பிராமணனை அவர்களெண்ணத்துக்கு இயையப் பண்ணினாள். பின் கள்வர்கள் மூவரும் பிராமணனையும் அவன் மனைவியையும் கண்டு பின்வருமாறு சொன்னார்கள். “உங்களிட்டைச்சாப்பிடுகிறவன், எங்கடை பேடியன்,

அவன் வீட்டை வாறுனில்லை. ஊருக்கூர் திரிகிறதாதான், அவன்ரை வேலை. எப்படியாகுதல் அவனை வீட்டைவரப்பண்ண வேணும். நாங்களும்தான் எங்களாலானமட்டும்தெண்டிச்சம். ஒண்டுக்கும் இடங்கொடுக்கிறனில்லை. ஆனபடியால் ஏதேன் வசிய மருந்து போட்டாகுதல், அவனை வசைக்க வேணும். நீங்க, நினைச்சால்தான் அது ஆகும். நீங்க அதைச் செய்து வைச்சால் உங்களுக்கும் உங்களை பிள்ளை குட்டிக்கும் புண்ணிய முண்டு. நீங்க வேறென்னவோ வெண்டு பயப்படவேண்டாம். எங்களை பிள்ளைக்கு, நாங்க மோசஞ் செய்வமா? அதுவுமில்லாமல் சாயிக்கும் அம்மாவுக்கும் இரண்டகஞ் செய்வமா? நீங்க ஒண்டுக்கும் பயப்படவேண்டாம். நாங்க இருக்கையுக்கை உங்களுக்கு என்னபயம்? இவனோட அலைக்களிஞ்சு திரிஞ்சு காலு மலுத்துப் போச்சு. இவனை வீட்டை கொண்டுபோய், இனி ஒருகட்டையிலே கட்டி வைக்கவேண்டும். அப்பதான் இவன் அடங்கி நடப்பன். பிள்ளைஓடான். உங்களுக்கும்தான் ஒருகுமரைக்கரைசேத்த புண்ணியங் கிடைக்கும்.” என்று சொன்னார்கள். இவர்களை முன்பின்னறியா திருந்தார், பிராமணனும் அவன் மனைவியும் அவர்களுடைய பேச்சினால் எடுபட்டு, அவர்கள் வசமானார்கள். கன்வர்கள் மருந்தை யவர்களிட மொப்புவித்து காரியஞ் செயமானதென்று கண்டு, மூவரில் ஒருவனைக் காரியமாகும்வரைக்கும் அங்கு தங்கி, காரியமானபின், வீட்டுக்குத் திரும்பும்படி கற்பித்து, இருவரும் அவ்விடம் விட்டுப்போனார்கள்.

பிராமணனும் அவன் மனைவியும் அவர்களை முழுவதும் நம்பி, அவர்கள் கொடுத்த மருந்தைத் தருணம் வாய்க்கும் பொழுது சாதத்திற் போட்டு நீலகண்டனுக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டுக் காத்திருந்தார்கள். அத்தினம்வந்தது. நீலகண்டன் அன்றுகாலை, காலைப்போசன மருந்தியபின், வழக்கம்போல் முதலியார் வீட்டுக்குப் போயிருந்து அவருடன் வார்த்தையாடினார். அன்று மத்தியானம் வழக்கம்போல, மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு அவர் பிராமண வீட்டுக்குப் போகவில்லை. பிராமணனும் மனைவியும் நெடுநேரங் காத்திருந்தும் வராமையால்

வந்தவுடன் பரிமாரும்படி, சாதங் சறிகளைப்படைத்து, அதில் மருந்தையும் மறைத்து வைத்து தாங்கள் போசனஞ் செய்தார்கள். அதன்பின்னும் அவரங்கு போகவில்லை. பிராமணன் ஏதோ கருமத்தை முன்னிட்டு வெளியே போகவேண்டி யிருந்தபடியால், நீலகண்டனுடைய போசனத்தைப் பவுத்திரப்படுத்தி வைத்துவிட்டு வெளியே போனான். அவன் மனைவியும் இராச்சமயலுக்குத் தேவையான காய்கறி முதலியவற்றைப் பறிக்கும் பொருட்டுக் கொல்லைக்குப் போனான்.

இஃதிங்நனமாக, அன்று காலை நீலகண்டன், முதலியாரோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது முதலியாருக்குநட்பான அயற்கிராமத்திலுள்ள ஓர் பிரபு, அவருக்கு ஓர் ஓலையையும் வண்டியையும் அனுப்பி யிருந்தார். ஓலையைப் பிரித்து வாசித்த பொழுது அது பின்வருமாறு வரையப்பட்டிருந்தது. “ஐயா இன்று உச்சிக்காலம் எங்களாலயத்தில் ஓர் விசேஷபூசைநடைபெறும். பக்தர்கள் உங்களுடைய வித்துவான் இங்கு வந்து அத்தருணம் தேவார திருவாசகங்களை யோதித் தங்கனையானந்திக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகின்றார்கள். அவருக்கு வேண்டிய வசதிகள் இங்கு செய்யப்படும். இத்துடன் அனுப்பப்படும் வண்டியில் வித்துவானவர்களை அனுப்பி வைக்கும் நன்றியை மறக்க மாட்டோம்.”

ஓலையை வாசித்தபின், முதலியார் நீலகண்டனிடங் கொடுத்தார். அவர் வாசித்ததும், அவரது அதிஷ்டவசத்தாலோ, அன்றித் தெய்வகதியாலோ, அவர், போகவுடன்பட்டு, முதலியாரிடத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு வண்டியிலேறிச் சென்றார். ஆலயத்தில், பூசை, பஜனை முதலியன முடிந்தபின், பிரபு நீலகண்டனை, பிராமண வீட்டிற் போசனஞ் செய்வித்து, தனது வீட்டுக்கழைத்துச் சென்று சாயுங்காலம் வரைக்கும் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்தார். நீலகண்டன் முதலியார் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தபொழுது, சூரியனுமஸ்தமித்தான். அந்நேரம் அக்கிராமத்தில் ஒரு பெரிய ஆரவாரமிருந்தது. அவருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஒருவராலும் ஒன்றுஞ் சொல்லிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆகையால் அவர் அரசினர் வைத்திய

சாலைக்குப்போய் விசாரணை செய்து, சகலசெய்திகளையு மறிந்து உண்மையை விளங்கியபின், “அவனன்றியோர னுவுமசையாது” என்று தனக்குட் சொல்லிக்கொண்டார்.

பிராமணத்தி கொல்லையில் நிற்கும்பொழுது, அங்கு தங்கி நின்ற கள்வன் அக்கிராமத்தைச் சுற்றிப்பார்த்து, களைப்புற்று, பசியால் வாடி, பிராமண வீட்டுக்குப் போய்த்தனக்குப் பசியாற்றும்படி அவளிடங் கேட்டான். அவள் கொல்லையிலிருந்து உடனே வாழுடியாது, இளம்பராயமுள்ள தனது மகளை யழைத்து அவனுக்குச் சாதங்கறி படைத்துக் கொடுக்கும்படி சொல்லி எவ்வினள்.

அச்சிறு பெண், புதிதாய்ச் சாதங்கறி படைப்பதிலும் முன்னரே படைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த சாதத்தைப்பரிமாறு வதுபுத்தியென வெண்ணி, நீலகண்டனுக்காகப் படைத்துவைக் கப்பட்டிருந்த சாதத்தைத் தூக்கிவந்து கள்வனிடங் கொடுத்தாள். அவன் கடும்கொண்டவனாகையாலும், அவனுக்கு விதிகிட்டினமையாலும், ஒன்றையும் பாராதும், யோசியாதும், அள்ளி யள்ளிப் புசித்தபின், வாய், கை, கால் சுத்திசெய்து கொண்டு நின்றபொழுது, அவன் தேகம்முழுவதும்நடுங்கியது. கண்களிருளடைந்தன. தலை சுழன்றது. கை, கால் பின்னிய. நிற்கமுடியாது அடியற்ற மரம்போல் விழுந்தான். விழுந்த சத்தத்தைக் கேட்டுக் கொல்லையில் நின்ற பிராமணத்தி அவன ருகே யோடிவந்து, கூக்குரல் செய்தாள். அயலவர்கள் அவ னிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவன் நிலை மிகவும் ஆபத்தான தென்று கண்டு, அங்கு நின்றவர்கள் அவனை யரசினர் வைத்திய சாலைக்குக் கொண்டு போயினர். அங்கே வேண்டிய சிகிற்சைகள் செய்யப்பட்டும், கள்வன் கண்திறக்காது, உயிர் துறந்தான். உடனே சமூசயங் கொண்டு, பிராமணத்தியை அரசாங்கவதி காரிகள் சிறைப்படுத்தினர்.

அதன்பின் அரசாங்க வைத்தியர் பிணத்தைக் கீறிச் சோ தனைசெய்து பார்த்தபொழுது, இறந்த கள்வனுடைய வயிற்றில் சாதத்துடன் நஞ்சு கலந்திருந்ததைக் கண்டு, பிராமணனையும் தேடிப்பிடித்துக் கைது செய்தனர். கள்வன் தான் வைத்த கண்ணியிற் றானே யசப்பட்டான்.

நீலகண்டனும் அவருடைய நண்பர்களும், கடவுளுடைய திருவருளைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள். இதற்குச் சில நாட்களின்பின், நீலகண்டன் முகலையாரிடத்தும் ஊரவர்களிடத்தும் விடைபெற்றுக்கொண்டு தனது கிராமத்துக்குச்சென்று அங்கு தனது தாயாருக்கு நடந்த சம்பவங்களைச் சொல்லி, அவளிடம் ஆசீர்வாதம் பெற்றுச் சரசாலைக்குப் போனார்.

உஉ-ம் அத்தியாயம்.

பயந்தவனுக்குப் பார்க்குமிடமெல்லாம் பசாசு.

கோமளாவதியைக் கல்யாணஞ் செய்யக் காத்திருந்த வாலி பர்கள், தங்கள் நண்பர்களிலிருவரைந்த அபகீர்த்தியையும் அவமானத்தையும் அபஜெயத்தையும் நோக்காது, எவ்விதமும் அவனை விவாகஞ் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்து, அக்குடும் பத்துக்குத் தீமை செய்யத் தொடங்கினார்கள். அவர்களிடமிருந்த சட்டி பெட்டிகளைத் திருடுவித்தார்கள். அவர்கள்மிக ஏழைகளாயிருந்தும் ஒன்றுக்குமஞ்சாது, கடவுள் தங்களைக் கைவிடார், என்னும் திடசித்தமுள்ளவர்களாய் அக்குடிசையி லிருந்து சீவித்து வந்தார்கள். அவர்களுடைய திடத்தைக்கண்டு வாலிபர்கள் சிலர் சேர்ந்து, அவர்களுடைய குடிசையைத் திக் கிரையாக்கின், அவர்கள் குடியிருக்க வீட்டுக்கு வழியின்றி, தங்களைத் தஞ்சமென்று தங்களுடைய எண்ணப்படிஇயைவார் களென்று நினைத்து, ஓரிரவு குடிசைக்கு நெருப்பு வைக்கும் நோக்கமாக, குடிசைக்கு மிகவணித்தாக நின்று தங்களுக்குள் மிகவிரகசியமாய்ப் பேசினார்கள். நீலகண்டன் அன்றிரவு அக் குடிசைக்குள் இருக்கின்றாரென்று அவர்களறியார்கள்.

குடிசைக்குள்ளிருந்த நீலகண்டன், அங்குவந்து கூடிய வாலிபர்கள் யாதோ தீமைசெய்ய வந்திருக்க வேண்டுமெனச் சந்தேகங் கொண்டு, அந்நேரம் தானவர்களையடித்துத் தூரத்தக் கூடுமாயினும் தான் போயினபின், அவர்கள் மீளவும் தீமை செய்யக் கூடும், ஆகையால் அவர்கள் அக்குடிசைக்குக் கிட்ட ஒருகாலமும் வராமற் பண்ணுவதே புத்தி யென்று நினைத்து, அதற்கேற்ற தந்தரோபாயமொன்று செய்தார். தன்னைக்கொல் வதற்குத் தேடித்திரியும் சத்துருக்களை ஏமாற்ற, அவர் பலபல

வேடங்கனையும் போடுவது வழக்கம். அதிலொன்று பைசாசு வேடம். அவர் குடிசைக்குள்ளிருந்து, ஓர் அனுமார் வேடம் பூண்டு, குடிசைக்குப் பிற்புறத்தால் வெளியேபோய், ஒர்பற்றை மறைவில் நின்று, அவர்பூண்ட அனுமார் வேடத்துக்கியை, ஒருமிகவு முரத்த தொனியைப் போட்டார். அக்கிராமத்தில் அவ்வித தொனியை, ஒருவரும் அன்று வரைக்குங் கேட்ட தில்லை. கிராமவாசிகளனைவரும் தத்தம் வீடுகளுக்குள்ளிருந்தும் காதுகள் செவிடுபடக்கூடிய இத்தொனியைக் கேட்டதும், பயந்து நடுங்கினார்கள். பலவாறு போசித்தும் அது என்ன மிருகத்தின் தொனியென்றும், அங்கு அத்தொனியுண்டாவ தற்கு நியாயமின்னதென்றும், விளங்காது அதுபிசாசின்சத்தமே பென்று நிச்சயித்தார்கள்.

அங்கு நின்ற காளையர்கள், தங்கள் காதிற்பட்டவுடன், படபடவென்று நடுங்கினார்கள். ஏக்கத்தாற்புலனெடுங்கினார்கள். என்ன செய்வதென்று தெரியாது அசைவற்ற மாம்போல் நின்றார்கள். நின்றவிடத்தை விட்டோடுவதற்கு மனம் நினைத்தும் கால்களிடங் கொடுக்கவில்லை. இவ்விதமவர்கள் நிற்கும்பொழுது நீலகண்டன் மறுபடியும் ஒருதரம் தொனிபோட்டு, நாலுகால்க ளுள்ள மிருகத்தைப்போலப் பாய்ந்து, பாய்ந்து ஓடினார். பாயும் பொழுதெல்லாம் இடைக்கிடை தொனி செய்வார். அவர் சில தூரம் பாய்ந்து சென்று, பின் இவ்வாலிபர்கள் நிற்குமிடத்திற்கு மிகவணித்தாக ஓடிவந்து, அவர்களை நிமிர்ந்து பார்த்து, ஒரு தொனி செய்தார். அவர்களுக்கு அரையுயிர் போய்விட்டது. நிற்கமுடியாது, ஓடத்தலைப்பட்டார்கள். இவரும் அவர்களுக்குப் பின்பிற் சிறிது தூரம் பாய்ந்து பாய்ந்து ஓடினார். அவர்கள் தங்களைப் பசாசு தூரத்தி வருகின்றதென நினைத்துத் திரும்பிப் பாராது ஒரே ஓட்டமாய் ஓடினார்கள் நீலகண்டனும் குடிசைப் பக்கமாயோடிப் பிற்பக்கத்தால் குடிசைக்குள் துழைந்தார். ஓடினவர்கள் அவரைப் பசாசென்று பூரணமாய் நம்பி, ஒரு மைல் தூரம் வரைக்கும் தரியாது ஓடிப் பின் தத்தம் வீடுசேர் தனர்.

வாலிபர்கள் கையிட்ட காரியம் வாய்க்கவில்லை. “அன்று விட்டேன் கொண்டலடி” யென்று ஓர் நரிசொன்னவிதமாக,

அந்தக் குடிசைக்குக் கிட்டப் போகவும் பயப்பட்டார்கள். அன்றிரவோடு, அக்குடும்பத்துக்கு நல்லகாலம் பிறந்துவிட்டது.

அடுத்த நாட்காலையில், எங்கு பார்த்தாலும் இந்தக்கதை தான். ஒவ்வொரு வாயிலிலும், ஒவ்வொரு சந்தியிலும் ஆண்கள் பெண்கள் கூடிநின்று, இதே கதையாய்ப் பேசிக்கொண்டு நின்றார்கள். சகலரும் அத்தொனி பிசாசின்சத்தமென்றே நிச்சயஞ் செய்தார்கள். இவர்களிவ்வாறாகப் பேசிக்கொண்டு நிற்கும் பொழுது, முதலாளி அவர்களுக்கு முன் கூடிநின்ற வாலி பர்களிற் சிலரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் மற்றவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் பசாசின் சத்தத்தை மாத்திரம் கேட்டீர்கள். நாங்கள் கேட்டது மாத்திரமல்ல, எங்கள் கண்கூடாக நேரே பார்த்தோம். அதுமட்டோ! அது எங்களைத் தூரத்திக்கு கொண்டும் வந்தது. நாங்களோடின ஓட்டம், எங்கள் கால்களுக்குத்தான் தெரியும். நாங்கள் மிகவுமருந்தப்பாய்த் தப்பிவிடுபோய்ச்சேர்ந் தோம் என்றார்கள். இத்துடன் சற்றுவது சந்தேகமின்றி, சகல ரும் அது பசாசுதானென்று முடிவு செய்தார்கள்.

இன்னுஞ் சற்று நேரஞ் சென்று, கோமளாவதியின் தாய் யாதோ கருமத்தை முன்னிட்டு வெளியே போனாள். அவளைக் கண்டவர்கள் விசாரணை செய்தார்கள். அவள் அனைவரையும் பயப்படுத்தி வைப்பதற்கு இதுதான் தருணமென்று நினைத்து, பின்வருமாறு சொன்னாள்:—

“சில மாதங்களாக, நாங்கள் வசிக்கும் குடிசைக்குக்கிட்ட ஏதோ ஒவெதும், உலாவுவதாயும் எங்கள் காதுகளுக்குக் கேட் டுக்கொண்டு வந்தது. நாங்கள் பசாசென்று பயந்து, வெளிக் கிட்டுப் பார்ப்பதில்லை. அந்திசத்திகளிலும், உச்சிவேளைகளிலும் நாங்கள் கண்டபடி யுலாவுவது கிடையாது. பொழுதும்பட கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு உள்ளேயே யிருப்பது வழக்கம். வண்ணன் துறைமுயல்போல, எப்பொழுதும் பயத்தோடேயே நித்திரை கொள்ளுகின்றோம். எத்தனை நாளைக்கிவ்விதமிருப்பது? அந்தக் குடிசையை விட்டு வேறெங்காவது போய் வசிக்கலா மென்னில், குமர்ப்பிள்ளையையுங் கூட்டிக் கொண்டு எங்கேயா வது போகலாமா? ஆகையால் நடக்கிறது நடக்கட்டும் என்று

அதற்குள் ளிருக்கின்றோம். நேற்றிரவு யாரோ சிலர், நாங்கள் கதவு பூட்டியபின் பேசினதைக் கேட்டோம். பேயென்று நினைத்து பேசாது படுத்திருந்தோம். அங்கு நின்றவர்களைக் கண்டோ, அன்றி வேறுநியாயம் பற்றியோ, எப்பொழுதும் சும்மா ஓடியுலாவித் திரிந்த பேய், (கோபம் கொண்டாக்கும்) சத்தம் போட்டது. நாங்கள் செத்தோமென்று நினைத்து தீபத் தையும் அவித்துவிட்டு, விழித்துக் கொண்டிருந்தோம். எங்க ளுடைய வாழ்வு போதும். எங்களுக்குக் கடவுளை யன்றி, வேறு யாருந் துணையில்லை.” அதைக் கேள்விப்பட்டதும் அக் கிராமத்திலும், அயற்கிராமங்களிலு முள்ளவர்கள், அது பேய் தானென்று முழுவதும் நம்பினார்கள்.

அடுத்தநாள் நீலகண்டன், தானவர்களை விட்டுப் பிரிந்த பின் தர்னிருந்த விடங்களில் நிகழ்ந்தன வற்றையெல்லாம், ஒன்றும் விடாது மிகவிபரமாய் கோமளாவதிக்கும் அவளுடைய தாய்க்கும் சொல்லித் தான் யாழ்ப்பாணத்திலிருப்பின், மணப் புலியும் அவனுடைய ஏவலின்படி செய்யும் கள்வர்களும் தன் னைக்கொல்வது நிச்சயமாயிருப்பதால், தான் பிரதேசம் போ வதே புத்தியென்றும், அதையவர்கள் ஒருவருக்கும் வெளியிடக் கூடாதென்றுங் கூறினார். அவர் தூரதேசங்களுக்குப் போவது அவர்களுக்கு விருப்பமில்லாதிருந்தும் அவருடைய உயிருக்கு மோசம்வராதபடி அவரைக் காக்கும் பொருட்டு அவர்களுடன் பட்டார்கள்.

அக்காலத்திலே இலங்கையிலுள்ள பிறவிடங்களுக்குப் போகக்கூடிய வசதிகளொன்றும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. போக்கு வரவுக்கேற்றபாதைகளாவது, வீதிகளாவது கிடையா. பயணஞ் செய்பவர்கள் கால்நடையிலே செல்ல வேண்டும். வழியிலே தங்குவதற்காவது போசனஞ் செய்வதற்காவது வீதிகளில் விடுதி வீடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கவில்லை. துஷ்டமிருக்கக் கஞ்சரிக்கும் காடுகளுக்கிடாக தனியே போகப் பயந்து பிரயா ணிகள் சிலர் சேர்ந்துபோவார்கள். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பண் டங்களை வண்டியிலேற்றி இலங்கையின் பலபல விடங்களுக்கும் கொண்டுசென்று விற்பனை செய்து, அவ்விடங்களிலுள்ள பண்

டங்களை விலைக்கு வாங்கி யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கொண்டு வந்து விற்பனை செய்யும்வியாபாரிகள் வண்டிகளிற் போவதுவழக்கம். அவர்கள் நாளொன்றுக்கு பத்துமைல் பதினைந்து மைல் வரையிற் பிரயாணஞ் செய்வார்கள். வழிகளில் சமையல் பண்ணி போசனஞ் செய்து வீதிகளிலே புறங்குவார்கள். பிறவிடங்க ளுக்குப் போகின்றவர்கள் பொதுவாக அவர்களுடன் கூடி, அவர்களையே துணைக்கொண்டு போவார்கள். அவ்வியாபாரி களும் பலர் சேர்ந்துபலவண்டிகளோடு போவார்கள். ஆகையால் பிரயாணிகள் அவ்வியாபார வண்டிக்காரருடன் ஒழுங்குபண்ணி யவர்கள் புறப்படுமொழுது தாங்களும் புறப்படுவார்கள்.

நீலகண்டன், அதுராசபுரம் போகவெண்ணி, டீவண்டிய ஊண், உடைகளையுங் கொண்டு, இவ்விதமான வண்டிக்கார ருடன் சேர்ந்து போனார். அவரங்கு போய்ச்சேர, எட்டுநாள் வரையிற் சென்றது. வழியிலே யுள்ள காடுகளையும் அவ்விட முண்டாகும் மரங்களையும், சஞ்சரிக்கும் புலி, கரடி, முதலிய காட்டு மிருகங்களையும் அவர்காணக்கூடியதாயிருந்தது. அதுவு மன்றி, அக்காலத்துள்ள இலங்கையின் உள்நாடுகளையும் அங்கு வசிக்கும் சனங்களையும் அவர்களுடைய உடை, நடை பாவனை களையும் ஏனையவற்றையுங் கண்டு அனேக காரியங்களை யவரறி யக்கூடியதாயிருந்தது.

உட-ம் அத்தியாயம்.

சாரைதின்னுமுருக்குப்போனல், நடுமுறிநமக்கென்னவேண்டும்.

அதுரதனாற் கட்டப்பட்டமையின் அதுரதபுரமென்று பெயர்பெற்றுக் காலாதிதத்தில் அதுராசபுரமென வழைக்கப் பட்ட இந்நகர், அனேக தூறுண்டுகளாக, சிங்களவரசரின் இராசதானியாயிருந்தது. நீர்வளம், நிலவளம் ஒருங்கே யமை யப்பெற்றது. கழனிகளுக்கும் தோட்டங்களுக்கும் நீர்பாய்ச்சும் அனேக குளங்கள் இங்கு காணப்படும். பலவகைப்பட்டகனி களும் காய்களும் தரும் மரங்கள் நன்றாய்ச் செழித்து வளரும். சிங்களவரசு மிகவுன்னதநிலையிலிருந்த காலத்தில் நெல் முதலிய தானியங்கள் இருபோகம் விளைவிக்கப்பட்டு, பிரதேசங்களுக்.

கனுப்பப்பட்டன வென்று சரித்திரங் கூறும். அக்காலத்துச் சனங்களுக்குக் காட்டுக் காய்ச்சல் என்ற பெயரே தெரியாது. பட்டினத்திலிருந்து அனேக மைல் தூரத்துக்கு நான்கு பக்கமும் நாடுகளும் கிராமங்களும் குக்கிராமங்களும் காணப்பட்டன. அவைகள் தற்காலத்தில் காடுகளாயின. இவ்வுண்மையை காடுகளிற் காணப்படும் அழிந்த கட்டிடங்கள் விளக்கும்.

அதராசபுரத்திலே, புத்தர்கள் பூசிக்கும் ஓர் வெள்ளரசு நிற்கின்றது. அங்கு மிங்கும் புத்தவாலயங்கள் காணப்படும். அவைகளிலனேகம் தற்காலம் கிலமடைந்தும், அவைகள் முன்னிருந்த உச்சிலையைப்பற்றிச் சாட்சி பகர்கின்றன. இலங்கையைத் தரிசிக்கும் அன்னிய பிரயாணிகள் அதராசபுரத்தைத் தரிசிக்காவியின், இலங்கை சிங்களவரசின் கீழிருந்த உன்னத நிலையையும் அதின் பூர்வத்தையும் நன்றாயறிய மாட்டார்கள். அதராசபுரம் ஓர் சிங்கள நாடு. தமிழ்க்குடிகள் மிகச்சில. தமிழர் உத்தியோகநோக்கமாகவும் வியாபார நோக்கமாகவுமே, யங்குசென்று குடியேறி யிருக்கின்றனர்.

நிலகண்டன், தான் பட்டினத்தில் வசிக்கின், அதைத்தரிசிக்கும் தமிழ்ப் பிரயாணிகளும், அங்கு குடியேறியிருக்கும் தமிழ்மக்களும், தன்னை யின்னொரெனவறிந்து, வேட்டைநாய்கள் போலத் தன்னைத் தேடித்திரியும் தனது சத்தராதிக்கட்டுத் தன்னைக் காட்டிக்கொடுத்து விடுவார்களென வெண்ணி, பட்டினத்துக்கு மிகவணித்தாயுள்ள ஓர் கிராமத்தில் வசித்துவந்தார். அங்கே தனக்கு நிலக்கபண்டா வெணப் பெயரை வசித்து, கண்டிச்சிங்களவரைப் போல, உடை, நடை, பாவனைகளையும், வைத்திருந்தார். அங்கே வசித்த சிங்களவர்கள் அவரோர் கண்டிச் சிங்களவரென்றே எண்ணியிருந்தார்கள். அவர் சிங்களவரைப்போல மயிரை முடிந்து, தலையிற் சீப்பை வைத்து, அவர் களைப்போல உடைதரித்துக்கொண்டு போகும்பொழுது, கண்டவர்கள் அவர் ஒரு சிங்களவரென்றே சொல்வார்கள். வேடதாரியென்று ஒருகாலமும் சொல்லமாட்டார்கள். அவர் சிங்களப் பாஷையைக் கற்காதிருந்தும், சிலநாட்களுக்கிடையில் அதை நன்றாய்ப் பேசப் பழகிக் கொண்டார். ஆங்கில பாஷையை

சம்பாஷனை செய்யக்கூடிய அளவுக்குப் படித்திருந்த படியால் அன்னிய சாதியாரோடு தமிழ்ப்பாஷையை உபயோகியாது, ஆங்கிலத்தையே உபயோகித்து வந்தார். அவரங்கு சென்ற காலந்தொடக்கம் சோம்புத்தனமாயிராது ஊரைச்சுற்றி யுலாவுவார். ஆகையால், பட்டினத்திலும் கிராமங்களிலு மந்நாட்களிலிருந்த வீதிகள், கிளைவீதிகள் பாதைகள் முதலியன எங்கு செல்கின்றன வென்று, நன்றாயறிந்தார்.

நிலக்கபண்டா, அதராசபுரத்துக்குப் போய், ஓர் கிராமத்தில் வசித்து வரும் நாட்களில், தன் நாட்களை வீணாகக் கழிப்பதால் ஒருபிரயோசனமு மில்லையென்று கண்டு, தான் வசித்த கிராமத்தில் வசித்த சில வாலிபரைச் சேர்த்து, அவர்களுக்கு வாட்பயிற்சி, சிலம்பம் முதலியவைகளைக் கற்பித்து வந்தார். அதனால் அவரங்கேமுட்டுப்பாடின்றிவசித்ததுமல்லாமல், கோமளாவதிக்கும் அவளுடைய தாய்க்கும் பணமனுப்பக் கூடியதாயிருந்தது. வித்தையிருந்தால் வேதனம்வரும் என்பது இதனாலே விளங்குகின்றது.

அவர் கிராமத்தில் வசித்து வந்தாலும், சாயுங்கால வேளைகளில் பட்டினத்திற்குச் சென்று, அவ்வீதிகளால் உலாவித்திரும்புவார். தமிழர் ஒருவரோடும் சினேகம் பண்ணவுமில்லை, பேசிக்கொள்ளவுமில்லை. யாவராவது பேச நேரிடின் ஆங்கிலத்தில் அவர்களுடன் சம்பாஷிப்பார். ஆகையால் அவரை ஒரு சிங்களவனென்றே யெண்ணியிருந்தார்கள்.

தேசஞ்சாரஞ் செய்ததினால், அவருக்கு அறிவு விரித்தியானது. அன்றியும் முன்னொரு போதும், அவரறியாத அனேக காரியங்களைக் கற்றுக் கொண்டார். அவைகள் அவருடைய பிற்சீவியத்துக்கு மிகவு முபயோகமா யிருந்தன. அவர் தன்னதுபவங்களையும் தன்மனதற் பட்டவைகளையும், தனது ஆசிரியர் சுப்பிரமணியதேசிகருக்கு ஓர் நீண்ட கடிதமெழுதித் தெரிவித்தார். அது பின்வருமாறு:—

“அடியான் நிலகண்டன் திரிகரணசத்தியுடன், தங்களுடைய பாதங்களைப் பூசித்து எழுதுஞ் செய்தியாவது, தங்கள்

திருவருளால் அடியேன் சேமமாயிருக்கின்றேன். சகல வல்லமையுமுள்ள அந்தப் பரம்பொருள், தங்களைச் சேமமாய் வைத்திருக்கும்படி அல்லும் பகலும் பிரார்த்தித்து வருகின்றேன்.

அடியேன், தாங்களடி யானுக்குப் போதித்து வைத்த வுண்மைகளை அதுபவத்தினாலும் கண்காட்சியினாலும், நன்றியறியக் கூடிய தருணத்தை, தேசசஞ்சாரம் இப்பொழுது கொடுத்திருக்கின்றது. ஐரோப்பியர், தங்கள் பிள்ளைகளை வித்தியாசாலிகளிற் கற்பிக்கப்படும் கல்வியோடு விடாது, அன்னிய தேசசஞ்சாரஞ் செய்துவரும்படி யனுப்புகின்றார்கள். அதனாலேயே ஐரோப்பியர் நம்மவர்களிலும், விவேகங்களாயும் எத்தேசங்களிலும் காலங்கழிக்கக் கூடியவர்களாய் மிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் ஏட்டுச்சுரைக்காய் கறிக்குதவாது என்பதுபோல, புத்தகப்படிப்பு, அதுபவமின்றி, அறிவை வளர்க்காது எனக் கண்டு, பிள்ளைகள் பலதேசங்களுக்கும் போய், அவ்வுத் தேசத்தவர்களுடன் சஞ்சரிக்கின், அதுபவத்தில் அனேகவுண்மைகளைக் கற்றுக் கொள்வார்களென வெண்ணி, அவர்களைப் பிரதேசங்களுக்கு அனுப்பு கின்றார்கள். இதைநோக்கியே நம்முன்னோர் அரிசிப்பொரியோடு திருவாரூர் என்பதற்கிணங்க, யாவரும் யாத்திரை செய்யவேண்டுமென்றும், அதனாலே யாத்திரிகர் அதிக பயனையடைவார்களென்றுங்கூறியிருக்கின்றனர்போலும். இதைச் சனங்களின் மனதில் நன்றாய் வற்புறுத்தும்பொருட்டு, யாத்திரை செய்வதைச் சமயவிதிகளிலொன்றாய் வைத்திருக்கின்றார்கள்.

தேசசஞ்சாரஞ் செய்வதால், மனுஷர்கள் அடையக்கூடிய பயன்களை என்னுடைய மனதிற்பட்டவண்ணம் இங்கு வரைகின்றேன். பணச்செருக் குள்ளவர்களும், வித்தியா கர்வம் படைத்தவர்களும் மற்றைபதற்பெருமை பிடித்தவர்களும், தங்களிலும் பன்மடங்கு கூடிய செல்வர்களையும், வித்தியார்த்திகளையும் மற்றையோர்களையும் கண்டு, தாங்களெண்ணியிருந்த வெண்ணமெல்லார் தவறானவைகளெனத் தெரிந்து, தங்கள் மொட்டிகத்தைப்பற்றி நினைத்து வெட்கமடைந்து, துக்கப்பட்டு, தாங்கள்முன்னிருந்த குணங்களை யொருங்கே யொழித்து

நற்குண நற்சீலர்களாய், பரோபகாரிகளாய், உற்றருக்கும் மற்றோருக்கும் பிரயோசனமுள்ளவர்களாய்ச், சீவிக்கத் தொடங்குவார்கள். அன்னிய தேசங்களைத்தரிசியாதவர்கள், கிணற்றுத்தவளைக்கு நாட்டுவளப்ப மெப்படித் தெரியும், என்பது போல, அற்ப சொத்தை வைத்துக்கொண்டு தாம்பெருஞ்செல்வரென நினைத்து, தம்மவரையும் பிறரையு மதியாது, அவர்களைத் தமதானைக்குட்படுத்தி, ஆளநினைப்பார்கள். அவ்விதமே அற்பகல்வியைக் கற்று, சில வித்தியா பட்டம் பெற்றவர்கள், ஊர்க்குருவி தன்னைப் பருந்தென வெண்ணியது போல, தங்களைப் போலக் கற்றவர்கள் இப்பூமியினெப்பாகத்திலும் காண்பதரிதென நினைத்து, இறுமாப்புக் கொண்டு, தங்கள் தலையை நிமிர்த்திக்கொண்டு திரிவார்கள். அப்படிப் பட்டவர்கள் தேசசஞ்சாரஞ் செய்தால், திருத்தமடைந்து, தங்களுடைய கல்வி செல்வத்தால், மற்றவர்கள் பிரயோசன மடையக் கூடியதாய், நடப்பார்கள்.

இன்னும் அன்னிய தேசங்களுக்குச் சென்று சிலகாலம் அங்குசஞ்சரிப்பவர்கள், அவர்களுடையநடை, யுடைகளிலும், பழக்க வழக்கங்களிலும் நன்மையானவைகளைத் தங்கள் தேசத்தாருக்குப் பயிற்றுவார்கள். அது மாத்திரமா, அத்தேசங்களிற் செய்யப்படும் நூதன தைத்தொழில்களையும் பயிரிடும் விதங்களில் நூதனமானவைகளையும், கற்று அவைகளைத் தம்மவர்களுக்குக் கற்பிப்பார்கள். அந்நாடுகளிலுள்ளதாயும், தம்நாடுகளிலில்லாததாயு முள்ள கொடி, செடி, பயிர், மரம் முதலியவைகளைத் தங்கள் நாடுகளுக்குக் கொண்டுவந்து, அவைகளை யுண்டுபண்ணுவார்கள். அதுவுமன்றி, பல பல சாதியாரும், ஒருவரோடொருவர் கொண்டாடுவதால், ஒருவரையொருவர் நன்றியறிந்து, குணகுணங்களை விளங்கி, நண்புபூண்டு அன்னியோன்னியமாய் நடக்கத் தொடங்குவார்கள். தொடங்கவே வியாபாரம் கொடுக்கல் வாங்கல், போக்குவரவு முதலியன நடக்கும். அதனால், ஊர்கள் திருத்தமடைந்து நண்ணிலைக்குவரும்.

ஆகையால், நம்மூர்த்தனவந்தர்கள், தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு வைத்தியம் சட்டம் முதலியவைகளைக் கற்பித்து, அவர்களை

வைத்தியர்களாகவும், நியாயவாதிகளாகவுமாக்காது, அன்னிய தேசங்களுக்குனுப்பி, அங்கேயுள்ள நூதனமான கைத்தொழில் களையும், மற்றையவைகளையும் கற்பித்து, அவர்கள் மூலமாக எங்கள் தேசத்தவர்களுக்கு அவைகளைப் போதிப்பிப்பது தேச நன்மையும் தேசோபகாரமுமாகும். அது நம்முர்த்தனவந்தரின் கடமை. அதைவிடுத்து, யாதும் தொழில் செய்யப் போதிய பணயில்லாத தரித்திரர்களுக்கும் அவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கு முரிய உத்தியோகங்களை அவர்களிடமிருந்தபகரித்து, அவர்களைக்கெடுப்பது மன்றித், தாங்களும் மேனிலை யடையாது கெட்டுப் போகின்றார்கள். இலங்கையிலே யுள்ள இவ்வளவு கற்கக் கூடியதாயிருந்தால், எங்கள் மனதினால் திட்டம்பண்ணக்கூடாத எவ்வளவோ அருமையான தொழில்கள் நடக்கும, அன்னிய தேசங்களிற் சஞ்சரித்தால் நான் எவ்வளவு கற்க முடியுமென்று வியப்பும் விருப்பு முறுகின்றேன்.”

உச-ம் அத்தியாயம்.

தன்னைப்புகழாத கம்மாள்ளனில்லை.

நிலக்கபண்டா, அதுராசபுரத்தைச் சார்ந்த கிராமத்தில் வசித்து வரும் நாட்களில், வழக்கம்போல, பட்டினத்திற்குச் சென்று, அங்கே யுலாவும்பொழுது, ஒருநாள், அரைப்போல வீதியாலே யுலாப்போன ஒரு பிரபுவைச் சந்தித்தார். அவர் ஒரு சீனப்பிரபு. பெரிய தனவந்தர். விக்ஷோம் என்னும் நாமமுள்ளவர். உலகத்திலுள்ள பலபல தேசங்களையும் தரிசித்தவர். ஐரோப்பாவிலுள்ள தேசங்களைத் தரிசித்தபின், தன்னுடைய சென்னையுருக்குத் திரும்பி வந்தபொழுது, புத்தசமயம் பிரபல்லியமுற்றிருக்கும் இலங்கையையும் தரிசிக்க வெண்ணிக் கொழும்பு நகரிலிறங்கி, சில நாட்கள் அங்கு தங்கினர். அதன்பின், கண்டிநகர்சென்று, அங்கும் சில நாட்கள் தங்கி, புத்தாலயங்கள் அனேகமுள்ளதும், சிங்களவரசின் தலைநகராய் விளங்கியதும், புராதனபட்டினமாயிருந்ததுமாகிய அதுராசபுரத்துக்கு வந்து அங்குள்ள விடுதிச்சாலையில், தங்கினார். அவர் ஒவ்வொரு நாளும் காலையிலேயே அதுராசபுரத்தையும், அதன் அடிச்

சேரிகளையும் சுற்றிப்பார்த்து ஆங்காங்கேகிலமடைந்துகிடக்கும் விகாரைகளையும் சந்நியாசி மடங்களையும் அக்காலத் தரசினர் கட்டிடங்களையும் மற்றும் விசேஷமான பூர்வ சிற்ப வேலைகளையும் பார்வையிட்டு வந்தார். அவர் ஒருநாட் சாயுங்காலம் ஒரு வீதியாற்சென்றபொழுது நிலக்கபண்டாவைக்கண்டு, வார்த்தையாடத் தொடங்கினர். நிலக்கபண்டாவை, நடையாலும், உடையாலும் ஓர் சிங்களப்பிரபு வென நினைத்து, ஆங்கில பாஷையில் அவர் தனது சம்பாஷணையை பாரம்பித்தார். அவர்களுடைய சம்பாஷணை தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு சுருக்கமாகப் பின்னாற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

சீனப்பிரபு. ஐயா, இங்கு குடியிருப்பவர்கள் யாவர்? எச்சாதி யினர்?

நிலக்கபண்டா. அனேகர் சிங்களவர். சிலர், தமிழர். ஏனையோர் சோனகரும் மலாயரும்.

சீன. இவர்கள் பூர்வத் தொட்டுள்ளவர்களா? அன்றி இடையில் வந்து குடியேறியவர்களா?

நில. சிங்களவர், பூர்வக் குடிகள். ஏனையோர் பிழைப்பு கோக்கி, இங்குவந்து குடியேறியவர்கள்.

சீன. இந்நகர் இவ்வளவாகக் கிலப்பட்டதின் நியாயமென்ன? 1

நில. ஐரோப்பியர் வியாபார நோக்கமாக, இலங்கைக்கு வந்து காலாதிதத்தில், அதைத் தங்களாகக்குள்ளாக்கினர். அவர்கள் தங்களுடைய போக்குவரவுக்கு கடற்கரையே உபயோகமுள்ளதெனக் கண்டு, கொழும்பை நகராக்கி, அதைத் தலை நகராக்கினர். ஆகவே வியாபாரம் கைத்தொழில் முதலியன அங்கே விர்த்தியாயின. ஆனபடியால், இலங்கையிலுள்ள பலபல பட்டினவாசிகளும், கொழும்பு நகருக்குச்செல்லவும், அங்கு குடியேறவும்வேண்டி வந்தது. அதுராசபுரமாகிய இந்நகரில் வசித்தவியாபாரிகளும் ஏனையோரும் தத்தம் தொழில்களைமுன்னிட்டுக்கொழும்பு நகருக்குப்போயினர். காலாதிதத்தில் தங்களுடைய காணிபூமிகளையும் வீடுவாயில்களையும்கைவிட்டு தங்களுடைய சுருமங்களிலேயே கண்ணாயிருந்தார்கள். ஆகவே கழனிகளிலும் தோட்டங்களிலும் மரங்கள் வளர்ந்து

அவைகளைக் காடாக்கின. வீடுகளும் வாயில்களும் பராபரிப் பாரின்றிப் பாழாயின. அதுமட்டோ, பெரும் பணஞ் செலவிட்டுக் கட்டப்பட்ட தேவாலயங்களும் விகாரைகளும் தேடுவாரின்றிக் கிடப்பட்டன. சிங்களவரசரின் மண்டபங்களும் மாளிகைகளும் விசித்திரமான சிற்ப வேலைகளும் அழிந்து ஒழிந்து போயின.

இவ்விதமாக இருவரும் பேசிக்கொண்டு வரும்பொழுது, வீதியிலே ஒருபெரிய அலங்காரமான மாளிகை அவர்களுடைய கண்களுக்குத் தோற்றியது. மாளிகைக்கு முன்வீதியினிரு மருங்கும் நிழல் மரங்கள் நாட்டப்பட்டிருந்தன. வீதிக்கும் வீட்டுக்கு மிடையேயுள்ள வீட்டு முற்பக்கத்தில் பலவிதமான, பூச்செடிகளும், கொடிகளும், மரங்களும் நிரைநிரையாய் நடப்பட்டிருந்தன. பூச்செடிகள் வளரும் சட்டிகள் வீட்டின்முழுவாரத்தில் சமதூரத்திற் ரெங்குகிடப்பட்டிருந்தன. வீதியிலிருந்து வீட்டுக்குப் போவதற்கு இருவாயில்களமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகள் அரைவிருத்தமான ஓர்பாதையாற் றெடுக்கப்பட்டிருந்தன. வீட்டின் ஒருபக்கத்தில் மாட்டு வண்டிகள் குதிரை வண்டிகள் நிற்கும் சாலைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. வீட்டுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் வண்டிமாடுகள், வண்டிக்குதிரைகள் கட்டப்படுவதற்கு பந்திகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகளுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் பாற்பசுக்கள் கட்டப்படும் ஓர்சாலை கட்டப்பட்டிருந்தது. பார்ப்பவர்கள் அதை இராச மாளிகை யென்றெண்ணுவார்கள்.

இந்த மாளிகைக்கெதிரே யிருவரும் வந்தபொழுது பூர் தோட்டத்துக்குக் காலைமாலை தண்ணீர் பாய்ச்சப்படுவதால், குளிர்த நறுமணமுள்ள காற்று வீசியது. அவர்களுடைய தேகங் குளிர்த்தது. கமகமவென்று நறுமணம் வீசியதால், அவர்களுடைய மனதிற்கு ஓர்சுகமும் சாந்தமும் தோன்றியது. ஆகையால் இருவரும் சற்றுநேரம் வீட்டுக்கெதிரே வீதியில் நின்றார்கள்.

அங்கு நின்று மாளிகையை யுற்று நோக்கி அதன் சிறப்பையும் விசித்திரமான வேலைகளையும் விவரித்தார்கள். பூர்தோட்

டத்தின் அமைப்பையும், செடிகள் கொடிகள் நடப்பட்டிருக்கும் ஒழுங்கையும், புகழ்ந்தார்கள். வண்டிகளையும் குதிரைகளையும், அவைகளை வைத்திருக்கும் சுத்தத்தையும் பார்த்துச் சந்தோஷித்தார்கள். இவ்விதமாக இருவரும் அமைணி நேரம் வரையும் நின்று பார்த்தபின், முன்போல, நடந்து போனார்கள்.

சீன. இம்மாளிகையில் வசிக்கும் சீமான் யாவர்? இவருக்கு என்ன ஸ்திதியுண்டு?

நீல. இவரொரு சிங்களப்பிரபு. தாங்கள் நினைக்கிற அளவு ஸ்திதியுள்ளவரல்ல.

சீன. தயைசெய்து, அவருக்கிருக்கும் பூஸ்திதியைப்பற்றி யறிவிக்கின், உமக்குக் கடமைப்பட்டவனாயிருப்பேன்.

நீல. இவருக்கு ஒரு கழனியும், மூன்று வளவுகளும் இருக்கின்றன.

சீன. அப்படிப்பட்ட ஸ்திதி குறைந்தவர், இம்மாளிகையில் வசிக்க எவ்விதம் நேர்ந்தது? இம்மாளிகை இவருக்கு எவ்விதங்கிடைத்தது? இதைப் பராபரிக்க எவ்விதமாய்ப் பொருளீட்டுகின்றார்?

நீல. இவர் இந்நகரிலேயே பிறந்தவர். இவருடைய மூதாதைகளும் இவ்வூரவர்களே. இவருடைய பெற்றார் அவ்வளவு ஸ்திதியுள்ளவர்களல்ல. இவருடையமுதுசொமாக இவ்வளவு இவருடைய பெற்றார்களால் விடப்பட்டது. அக்காலத்தில் இவ்வளவில் ஓர் குடிசை கட்டப்பட்டிருந்தது. இவருடைய பெற்றாற்புத்தசமயிகள். இவர் இளவயதிலேயே யிருக்கும் பொழுது, கிறிஸ்த மிஷன் ஆங்கிலபாடசாலையிற் கல்விகற்ற காலத்தில், கிறிஸ்த மதப் பிரவேசஞ் செய்து, கிறிஸ்தவ ராயினார். கஞ்சிக்குப் பயறு போட்டதுபோல, அற்ப ஆங்கிலங்கற்றபின், இவ்வூர்க் கச்சேரியில், அரசினரின் கீழ் இரு பதிறைசால் வேதனத்தில், ஓர் வேலையிலமர்ந்தார். இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கிடையில், லிகிதர் வேலைக்காக, அரசினராலேற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பரீட்சையிற்செத்தியடைந்து,

கொழும்புக் கச்சேரிக்கு மாற்றப்பட்டார். அங்கிருந்து, பலபல ஐர்களுக்கும் மாற்றப்பட்டு, ஈற்றில் தனது சென்ன தேசமாகிய இவ்வூரிலுள்ள கச்சேரியில் தலைமை ல்கிதராக, ரியமனம் பெற்று, இங்குவந்திருக்கின்றனர். இவருக்கு இப் பொழுது நூற்றைம்பது இறைசால் சம்பளம். இதைக் கொண்டே, இவர் வேண்டிய செலவுகளைச் செய்து வருகின்றார்.

இவர் அரசினரின் சீழ், தனதுகடமைகளை யொழுங்காய்ச் செய்து வந்தமையால் அரசினர் சிலவருஷங்களுக்கு முன், இவருக்கு முதலியார்ப் பட்டமளித்தனர். இந்த நகரத்திலே இவருக்கு நிகரான குணமுள்ளவர்களும், யோக்கியமுள்ளவர்களும் இல்லை. இவர் ஓர்பிரபு. ஊரிலேநடப்புள்ளவர். இவரை யொருவராவது பெயர் சொல்லி யழைப்பதில்லை. முதலியாரென்றே சொல்லுவார்கள். இங்கு வசிக்கும் சிங்களவர்களில் இவரே முதன்மை பெற்றவர்.

இவரிங்கு வந்து இரண்டு வருஷங்களுக்கிடையில், தனது வளவில் ஓர் வீடுகட்ட வாரம்பித்தனர். இவருடைய நண்பர்களினுதவியாலும், இவருடைய தேட்டத்தாலும், இம்மாளிகையைக் கட்டி முடித்து, வேண்டிய சாமான்களையுஞ் சம்பாதித்து, அதைச் சிறப்பித்தார். இவருக்கு ஐந்து ஆண்பிள்ளைகளும், நான்கு பெண்பிள்ளைகளுமுண்டு. ஆண்பிள்ளைகளில் மூவர் கல்விகற்று, ஒருவர் நியாயவாதியாயும், இன்னொருவர் வைத்தியராயும், மற்றவர் ஒருத்தியோகத்தராயு மிருக்கின்றனர். இரண்டு பிள்ளைகள் கல்விகற்று வருகின்றார்கள். பெண்பிள்ளைகளில் இருவர் நன்றாய்க் கற்பிக்கப்பட்டு தக்க சிதனமும் நகையுங்கொடுபட்டு, விவாகமாயினர். இருபிள்ளைகளின்னும் படித்து வருகின்றார்கள்.

சீன. இவருடைய மனைவிவழியால், இவருக்கு யாதுஞ் சொத்துக்கிடத்ததா?

நீல. ஒன்றுமே கிடையாது. இவருக்குப் பெண்கொடுத்த மாமனார், பதினைந்திறைசால் சம்பளம் பெற்ற ஒரு உபதேசியார். அவர் தன் குடும்பத்தைப் பாதுகாத்து வந்ததே பெருங்காரியம்.

நீலக்கபண்டா இதைச்சொல்லி முடித்ததும், சீனப்பிரபு, ஹா, ஹா, வென்று சிரித்தார். அவர் யாது காரணம்பற்றிச் சிரித்தாரென்று விளங்காது, நீலக்கபண்டா, மலைத்து விழித்தார். சற்று நேரம் ஒன்றும் பேசாது, மௌனஞ் சாதித்தார். ஈற்றில் மனத்திடங்கொண்டு, பேசவாரம்பித்தார்.

நீல. ஐயா, தாங்கள் என்னத்திற்காகச் சிரித்தீர்களென்று எனக்குப்புலப்படவில்லை. யான் சொல்லி வந்தவைகளில் தங்களுக்கு யாதுஞ் சந்தேகமிருந்தால், கூச்சப்படாது வெளிவிடுங்கள். அதனால் யாதுங் குற்றம் வராது.

பூச்சப்பொன் உரைக்கு நிறைக்கு நிற்காது.

சீன. நீர் சொன்னவைகளை, யுற்றநோக்கின், அவைகள் ஒன்றிற்கொன்று மாறுபட்டனவைகளா யிருக்கின்றன. அதை நினைக்க, நினைக்கச் சிரிப்பாயிருக்கின்றதே. நீர் இங்கு முதலியாரைப்பற்றிக் கூறியதே, உங்கள் சாகியத்தார், அவரைப்பற்றி வைத்திருக்கும் அபிப்பிராயமுமென விளங்கக் கிடக்கின்றது. அங்ஙனமாயின், அவர்கள்மூடர்களென்று சொல்ல எவரும் பின்னிற்க மாட்டார்கள். ஒன்றை யோசியாது பேசுவது மூடத்துவம். ஆழ்ந்த சிந்தையும் கூர்ந்த புத்தியுமுள்ளவர்கள், தீர்க்காலோசனை செய்யாது, ஒன்றையும் பேசமாட்டார்கள். பூச்சப்பொன்னை இயல்பான பொன்னென்று மதிக்கலாமா? உரைக்கு நிறைக்கு நின்றாலல்லவோ அது இயல்பான பொன். அன்றேல், அது செயற்கைப் பொன். பூச்சப்பொன், தோற்றத்தளவில்பொன்னேயன்றி, உண்மையளவிற்குப் பொன்னல்ல. அங்ஙனமே ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் தோற்றத்தைப் பார்க்காது அதைச் சோதனை செய்யவேண்டும்.

பூர்வத்தில் உங்கள் முன்னோர், நாகரிகம் படைத்து உன்னதநிலையிலிருந்தவர்கள். அவர்களுடைய சந்ததியாராகிய நீங்கள், இந்நிலைக்கு வந்ததை நினைக்கும் பொழுது, விசனத்துக்கிடமாயிருக்கின்றது. அனேக நூறுண்டுகளாக அன்னியருக் கடிமைப்பட்டு, உங்களுடைய மானம், மரியாதை, உரோசம், வெட்கம் முதலிய ஆண்மக்களின் குணங்களை

யிழந்து விட்டார்கள். இப்பொழுது உங்களுக்கு எளிய குணங்கள் இயற்கையாய் விட்டன.

ஷிங்ஷொங் என்னும் சீனப்பிரபு, இவ்விதமாகப் பேசின பொழுது, நீலக்கபண்டா, முன்னிலும்பன்மடங்குதினைத்து, பேசவும்நாவெழுது, வெட்கமுற்று முகம்வெளுத்து யாதோ தீமைசெய்தவன் போல விழித்துக் கொண்டு நின்றார். சீனப் பிரபு அவரை நிமிர்ந்து பார்த்து, என்ன சொல்லுவாரென்று காத்துக்கொண்டிருந்த பொழுது, நீலக்கபண்டா சற்று யோசித்துப் பின் பேசத் தொடங்கினார்.

நீல. தாங்கள் பேசுவதொன்றும் எனக்குப் புலப்படவில்லை. பேசிக்கொண்டு வந்த கதையை விட்டு வேறுயாதோ தாங்கள் பேசுவதாகத் தோற்றுக்கின்றது. தயைசெய்து எனக்கு விளங்கத்தக்கதாக, சொல்லும்படி கோருகின்றேன்.

சீன. நானிங்கு கூறுவது, பொதுவாக உங்கள் சாகியத்தாரைப் பற்றியும், உத்தியோகத்தாரைப் பற்றியுமே. ஆனால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திற் பேசும்பொழுது, முன் எங்கள் பேச்சில் சம்பந்தப்பட்ட உத்தியோகத்தார் நாமப்பொழுது பேசுவது, தன்னைப்பற்றியும், தனக்குத் தொடர்பான விஷயங்களைப் பற்றியுமென்று நினைப்பது தகுதியில்லை. அன்னிய தேசத்த வனாகிய எனக்கு அவரில் வெறுப்பாவது, விருப்பாவதுகிடையாது. அவரை யெனக்கு முன்பின் தெரியாது. ஆகையால் அவரைப் புகழ்ந்தாவது, இகழ்ந்தாவது பேச, எனக்கோர் ஆவசியமமுமில்லை. அன்றியும் ஒருவரை யிகழ்வது ஆண்மக்களுக்கழகல்ல. பெரியோர்கள் அதில்ஒருகாலமும் சம்பந்தப்படார்கள்.

ஆனால், நாமிங்கு கூறுவது, உங்கள் சாகியத்தார், தங்கள் குற்றங்களையறிந்து தங்களைத் திருத்திக்கொள்ளவும், தங்களைச் சந்திக்கும் அன்னிய சாதியினர், தங்களைப்பற்றி என்ன கூறுகின்றார்களென்று அறிந்து கொள்ளவும், தாங்களினிமேல் அவ்விதமான அபிப்பிராயங்கட்கு இடங்கொடாது நடக்கவுமே. அவ்விதம் நான் கூறும்பொழுது, நான்விளங்கி

யிருப்பதில், யாதும் தவறுகளுண்டாயின் அவைகளை மன்னிக்கும்படி மிகவுமன்றாட்டமாய், உங்கள் சாகியத்தாரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். குற்றங்களைப்பிரகடப்படுத்தும் நோக்கமாயல்ல, பின் அவைகளை வெளிப்படுத்துவதால் அவர்கள் திருத்தமடைவார்களென்னும் நோக்கமாகவே, நானவைகளை வெளியிடுகின்றேனென்று உங்கள் சாகியத்தார் பூரணமாய் நம்பிக் கொள்வார்களாக.

நீல. தாங்கள் ஒரு அன்னிய தேசத்தவர். ஒருவரில் விருப்பும், இன்னொருவரில் வெறுப்பும் தங்களுக்கிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. தங்களுடைய அபிப்பிராயம்பாரபட்சமற்றது. ஊருக்கு நன்மை பயக்கு மென்பதற்கையமில்லை அதை நம் மவர்கள் பேதமாய் விளங்க மாட்டார்கள். தாங்கள் வெளியிடும் அபிப்பிராயத்திற்காக நம்மவர்களும் பிற்சந்ததியாரும் தங்களுக்கு மிகக் கடமைபுண்டவர்களா யிருப்பார்கள்.

சீன. ஆ! அப்படியா! அப்படியானால் எனது முழு அபிப்பிராயத்தையுஞ் சொல்வதற்குத் தடையில்லை. என்மனதிற்குற்றும் விதமாக எனது அபிப்பிராயத்தைக் கூறுவேன். அவைகள் சரியானவைகளோ, பிழையானவைகளோவென்று அறிவது உங்கள் கடமை. ஆனால் கெட்ட நோக்கத்துடன், அவைகளை வெளியிடுகின்றேன் என்பதைக் கனவிலும் வைத்திருக்க வேண்டாமென, மிக மன்றாட்டமாய்க் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

நீல. எனக்காகவும் எனது சாகியத்தாருக்காகவும், தங்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கின்றேன். நானும் எனது சாகியத்தாரும் தங்கள் நன்மையை பொருகாலமும் மறக்கமாட்டோம்.

சீன. பிரபுத்துவம் மேலானகுணங்களை யுடைத்தா யிருத்தலாகும். அக்குணங்களை யுடையவர்களே, பிரபுக்கள் என்றழைக்கப்படுவர். தாழ்மை, தயாளம், இரக்கம், பொறுமை, இன் சொல், அன்பு, சொற்றவறுமை, நன்றிமறவாமை, நம்பிக்கைத் துரோசஞ் செய்யாமை, அழுக்காறின்மை, கோபமின்மை, முதலிய நற்குணங்கள் பொருந்தியவர்களே பிரபுக்கள்,

பிரபுத்துவம் செல்வர்களிலும் காணப்படும். தரித்திரர்களிலும் காணப்படும். அது மானிகைகளிலும் வசிக்கும். சிறு குடில்களிலும் வசிக்கும். உயர்குலத்தினரோடு மூலாவும். இழிகுலத்தினரோடுமூலாவும். சிவிகையின்மீது இவர்த்துஞ் செல்லும். சிவிகையைச்சுமந்துஞ் செல்லும். சிங்காசனத்தின் மீதுமிருக்கும். சிங்காசனத்தின் கீழுமிருக்கும். நன்றயுண்டுத்துத் திரிபவர்களோடும் திரியும். கூழுக்கும் வழியின்றிப் பிச்சைக்குத் திரிபவர்களோடுந்திரியும் அதற்குச்சாதியில்லை, சமயமில்லை, சொந்தத்தேசமில்லை. அதுபேதம்பாராட்டாது, தன்னை விரும்பி ஆதரிப்பவர்களோடு, சேர்ந்து கொள்ளும். அவ்விதமான குணமுள்ளபிரபுத்துவத்தை, எவர்கள் மீதுஞ் சமமாய்ச் சுமத்துவது தகாது. பணத்தையும் சாதியையும் சமயத்தையும், நடப்பையும், உத்தியோகத்தையும், அதற்கு வாகனமாக்குதல் தவறு. உங்கள் சாகியத்தார், பிரபுத்துவத்தை யெவ்விதம் நடத்து கின்றார்களென்று, தங்களுக்குட் சிந்தித்துப் பார்ப்பார்களாக.

இவ்வாறாக விக்ஷெங் பேசிக்கொண்டு வருகையில் சூரிய னஸ்தமித்தது. இருவரும் பிரிந்து தத்தம் வீடுகளுக்கே கினர். போகும்பொழுது, சீனப்பிரபு, நீலக்கபண்டாவை விளித்து, அடுத்தநாட் சாயுங்காலம் தாங்களன்று சந்தித்த விடத்திற் சந்திப்பதாகச் சொன்னார்.

நீலக்கபண்டா, சீனப்பிரபுவின் புத்தியையும், துட்பமான அறிவையும் தனக்குள் வியந்து, அவர் சொல்லியவற்றை ஒவ்வொன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தார். தானதுவரையில் பிரபுத்துவத்தைப் பற்றித் தவறான எண்ணத்தையும் கொள் கையையும்வைத்திருந்ததாகநினைத்துத்துக்கப்பட்டார். அவர் கூறியவைகள் முழுதும் ஆழ்ந்த கருத்துள்ளவைகளென்றும் எவருக்கு மொத்த முடிபுகளென்றுங் கண்டார்.

உரு-ம் அத்தியாயம்.

கிண்டக் கிண்டக் கீரையும் மயிரும்.

அடுத்த நாட்சாயுங்காலம், நீலக்கபண்டா, வழக்கத்திலும் சற்றுமுன்பாகப் புறப்பட்டிச் சந்திக்க வேண்டிய விடத்தில் தங்கி, சீனப்பிரபு, ஆழ்ந்த அறிவுள்ளவராகையால் அவரிடந்

தான் கற்கக் கூடியவைகளைக் கேட்டுக் கற்பது புத்தியாகுமென நினைத்துக் காத்துக்கொண்டு நின்றார். அவரைக் கண்டதும் அவருக்கு மிக்க மரியாதை செய்து, நமஸ்காரம் பண்ணி, அவருடன் கூடி, முதனாட் சென்ற வீதியை விட்டு இன்னொரு வீதியால் உலாத்தினார். அப்பொழுது, நீலக்கபண்டாசீனப்பிரபுவை நோக்கி,

நீல. ஐயா, தாங்கள் நேற்றுச் சாயுங்காலம் பிரபுத்துவத்தைப் பற்றி பேசும்பொழுது, மிகவாழ்ந்த கருத்தோடு பேசினீர்கள். சிலவுதாரணங்களைக் காட்டி, அதை விளக்கினீர், அது யாவருக்கும் பயன்படுமென்றெண்ணுகின்றேன்.

சீன. எங்கள் தேசத்திலுள்ள சரித்திரங்களில் உதாரணங்களை யெடுத்துக்கூறின், அது உமக்காவது உங்கள் சாகியத்தாருக் காவது நன்றாய் விளங்காது. ஆகையால்உங்கள் முதாதையர் வசித்த வடவந்தியாவில் நடந்த ஓர் சரித்திரத்தினின்றும் ஓர் உதாரணத்தை யெடுத்துக் கூறுகின்றேன். சனகமகாரா சாவென ஒருருவெடுத்துப் பல்லக்கின் மீதுநுந்ததும், அப் பிரபுத்துவமே. சடபரதரெனப் பெயர் வகித்து, அப்பல்லக் கைச் சுமந்ததும் அப்பிரபுத்துவமே. இவ்விதமே ஏனைய வற்றிற்கும் உதாரணங்களைக் கண்டுகொள்ளும். சுருக்கிச் சொல்லுகின், ஞானமுதித்தவர்கட்கே பிரபுத்துவம் வரும்.

நீல. இப்பொழுது தாங்கள் சொல்லிய வுண்மை, நன்றாய் விளங்குகின்றது. தயவு செய்து, தங்களப்பிராயத்தைத் தொடர்ந்து சொல்லுங்கள்.

சீன. சிற்றரசர்களாயும், மந்திரிபிரதானிகளாயும், சேனாபதிக ளாயும், தங்களைண்ணப்படி, அரசை நடத்துபவர்களே, யுத்தியோகத்தர்களாவர். அவர்கள் இன்னது செய்யவேண்டு மென்றும், அவர்களால் இன்னது செய்யப்படாதென்றும், கட்டுப்படுத்தும் ஓர் விதியுமின்றித் தங்களுடைய புத்தி விவேகங்களின்படி, அரசரின் ஆணையைச் செலுத்துவார்கள். நாகபாம்பைப் பாம்பென்றழைப்பதுபோல, நாக்கிளிப் பூச்சி யையும் பாம்பென்றழைப்பவருளரா? அஃதே போல், சிற்ற

ரசர்முதலாயினோரை உத்தியோகத்தரென்றழைப்பதுபோல, அவர்கள் இடம் பணிகளைச் செய்யும் வேலைக்காரரை உத்தியோகத்தரென்றழைப்பது தகுமா? இந்த ஏவலாளருக்கும் இலங்கையிலுள்ள தேயிலைத்தோட்டம் கோப்பித்தோட்டம் முதலிய தோட்டங்களிலுள்ள வேலைக்காரருக்கும் யானும் பேதமிருக்கின்றதா? உயர்வு, தாழ்வு இருக்கின்றனவா? சட்டை, தொப்பி போடுவதில் பேதமிருக்கின்றதெனில், அதுவேடமென வுணர்வாராக. இந்த ஏவல் வேலைகளுக்கு ஏழைகளும், எழுத வாசிக்க மாத்திரம் கற்றவருமே உரியர். தனவந்தரின் பிள்ளைகளும், நன்றாய்க் கற்றவர்களும், இவ்வித அடிமை வேலைகளைப் பெறவிரும்புவது வெட்கமான காரியமாகும்.

தனவந்தர்கள் தங்களுக்கும் தங்கள் தேசத்தவர்களுக்கும் நன்மை பயக்கக்கூடிய தொழில்களிற கையிட்டு, அவைகளை விரித்திசெய்யவேண்டும். பயிர்ச்செய்கையை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும். நன்றாய்க்கற்றவர்கள், சாத்திரங்களை ஆராய்ச்சி செய்து அவைகளாலடையும் அறிவுகளைச் சாதாரண சனங்களுக்குப் புகட்ட வேண்டும். அன்னிய தேசங்களுக்குச் சென்று அத்தேசங்களிற் காணப்படும் நூதன கைத்தொழில் களையும் நூதன வழிகளையும் கற்று தங்கள் தேசத்தவர்களுக்குப் பயிற்றவேண்டும். தங்கள் தேசங்களிலுண்டிபடக்கூடிய அன்னிய தேசத்துப்பயிர்நூண்டுகளைத் தங்கள் தேசத்துக்குக் கொண்டுவுந்து அவைகளை யுண்டாக்க வேண்டும். தங்கள் தேசத்துக்கும் அன்னிய தேசங்களுக்குமிடையே நேசப்பான்மையை யுண்டாக்கி, வியாபாரம் முதலியவற்றால் ஓர் தொடர்பைக் கொண்டுவர வேண்டும் அங்ஙனஞ் செய்யவர்களே சனங்களின் மதிப்புக்கு உரியர். அதை விடுத்து வீட்டைச் சுற்றிக் கொக்கரித்துத் திரியும் அடைக்கோழிகள் போல், தங்கள் செனனதேசத்திலிருந்து கொண்டு தாங்கள் பெரிய மனுஷர்களென்று பிதற்றித் திரியும் இந்த வெட்கங்கெட்ட தனவந்தரையும், கற்றோரையும், நாம்போற்றுவதாற் பயனென்? வெள்ளியிட்ட காலுக்கு வெறுங்காலடிமையோ வென்று சாதாரணபெண்கள் சொல்வதையும் அறியீர்களோ?

செல்வர்களுக்குத்தரித்திரர் அடிமைபூண்டவர்களா? கற்பூரஞ் சுமக்கும் கழுதைக்கு, மற்றைய கழுதைகள் தாழ்ந்தனவா? பயன்படாத கல்வியைக் கற்றவர்களிலும், கற்காதவர்கள் குறைந்தவர்களா? உமது சாதியினர், இவைகளை நன்றாய் யோசித்துப் பார்ப்பார்களாக. உங்களுடைய தேசத்தவர்கள் பொருளைக் காத்துவைத்திருக்கும்பூதங்களைப்போல, தங்கள் பொருளைக் காத்து வைத்திருக்கும் தனவந்தர்களால் அடையும் நன்மைதானென்ன? புஸ்தகங்களைச் சுமக்கும் தாங்கிகளைப்போல, தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாத கல்வியறிவுள்ள கற்றோர்கள் தேசத்திலிருந்தென்ன? இறந்தென்ன? இவ்விதமான தனவந்தருக்கும், கற்றோருக்கும் உங்கள் தேசத்தவர்கள், காரியங்களை யுள்ளபடி யுணரின், ஓர் பாடம் படிப்பிக்க முடியும். எங்ஙனமெனில், அவர்களை மதியாது கனம் பண்ணுத, தங்களிற் குறைந்தவர்களென அவர்களை யொதுக்கி விடின், அது நல்ல பாடமாயிருக்கும். அங்ஙனஞ் செய்யின், செல்வர்களும், கற்றோர்களும், திருத்தமடைந்து நூடுவிரும்பும் நன்முயற்சிகளிற கையிடுவார்கள்.

முன்னேரின் சம்பாத்தியமில்லாத வேலைக்காரர் செல்வர்களாய் வரும் வழியாதுமுண்டா? அவர்களின் சம்பளத்தின் ஓர் பகுதியை மிச்சம்பிடித்து, அதைச் சேகரிப்பதால், செல்வர்களாகக் கூடுமெனின், அது நன்றாய் ஆராயாதவர்களின் வெறுஞ் சொல்லாகும். அவர்களுடைய வரவு செலவுகளைக் கணக்கிடின, செலவு மேம்படுவதாய்க் காண்கின்றோம். அவ்விதம் மேம்படும் செலவு பணத்தை, அவர்கள் எவ்விதஞ் சம்பாதிக்கின்றார்கள்? தர்மவழியாலோ? அதர்ம வழியாலோ? அதர்மவழியாலென்னில், அது யோக்கியரின் குணமா? அயோக்கியரின் குணமா? அவ்விதமான அயோக்கியமாய் அதர்மமாய், வீட்டுச்செலவைச்சம்பாதிக்கக்கேரீரும்பொழுது, வீடுகள் கட்டவும், வண்டிகள் வைக்கவும், காணிகள் வாங்கவும், பணம் எங்ஙனம் வரும்? இதையுணராது, உங்கள் சாகியத்தார், ஒருவரைச் செல்வரென்றுச், யோக்கியரென்

றும், பிரபுவென்றுப், சொல்வது யதார்த்தமல்லவே. நாடக மாத்திரையே. நடித்தல் ஒருசாதியைக்கீழ்நிலைக்குக் கொண்டு வரும்.

நீல. ஐயா, உங்கள் சாகியத்தார், நாங்கள் உத்தியோகத்தார்க ளென்று கூறும், இவ்வேலையாட்களை எவ்விதம் நடத்துகின் றார்கள்?

சீன. அவர்கள் தங்கள் சுயதேசத்தில் எவ்விதம் நடந்து கொள் ளுகின்றார்களென்று சொல்வதிலும், உங்களைப்போல், அன் னியவரசுக்குக்கீழ்ப் பிரசைசளாயிருந்து, அவர்கள் எவ்விதம் நடக்கின்றார்களென்று சொல்வது உபயோகமாயிருக்கும். அது உங்களுக்கும் ஒரு பாடமாயிருக்கும். எங்கள் சாதியா நிற்சிலர், தொடுவாய் இராட்சியத்திலும், ஐக்கியமலாய் நாடு களிலும் குடியேறி, அங்கே நிலைபதிகளா யிருக்கின்றார்கள்.

அவர்கள் பெரும்பாலும் அரசரின்கீழ், எவற்பணிகளைப் பெற விரும்பார்கள். அவ்விதம் விரும்புஞ் சிலரும் தாங்கள் யாதுஞ் தொழில் செய்வதற்கு, வேண்டியபணத்தைச் சம்பா தித்தவுடன் வேலையை விட்டுவிடுகின்றார்கள். இதனால் அவர் களுடைய மனதில், என்ன குடி கொண்டிருக்கின்ற தென் பதை, நீங்களே யாராய்ந்து பார்க்கலாம். எங்கள் சாதியினர் எப்பொழுதும் தங்கள் சுயாதீனத்துக்குப் பங்கம் வரக்கூடிய ஒரு தொழிலுக்கும் ஏற்படார். அது அவர்களுக்கு இயற் கையாய் விட்டது. மேலும் பிரசைசளாயிருந்துந் தத்தந் தொழில்களைச் செய்பவர்கள், தங்களுக்கு அரசினரிடம் யாதுங் கருமமிருக்கின், உங்களைப் போலப், பதுங்கிக் கொண்டு சின்று, வேலைக்காரர் உங்களை யெப்பொழுது அழைப்பார்களென்று காத்திருக்க மாட்டார்கள். தங்கள் கருமங்களுக்குச் சம்பந்தப்பட்டவர்களிடம் நேரே சென்று, கருமத்தைப் பார்ப்பார்கள். தாங்கள் போனவுடன் அவ் வேலைக்காரர், எழுந்து, ஆசனங் கொடுத்து, தங்களைக்கனம் பண்ணவேண்டு மென்றும், அவர்களதைச் செய்யாதுவிடின், மரியாதையற்றவர்களென்றும் எண்ணுகின்றார்கள். தங்களைக் தனஞ் செய்பாதவர்களுக்குப் புத்தி புசட்டும் நோக்கமாக,

உயர்ந்த ஆசனங்களிலும், ஆசனங்கிடையா திருக்கும் பட்சத் தில் மேசைகளிலும், ஏறியுட்கார்ந்து கொள்ளுகின்றார்கள். எங்கள் சாதியாரின் கொள்கை யென்னவெனில், இவ்வேலைக் காரர் பிரசைசளாகிய தங்களுடைய வேலைகளைச் செய்வ தற்கு, அமர்த்தப்பட்ட வேலைக்காரரென்பதும், அவர்கள் தங்களிலும் பதனியிற் குறைந்தவர்க ளென்பதுமாம்.

எங்கள் சாதியார், குறைந்த நிலைமையிலுள்ளவர்களை யடிமையாக்கி, மிருகங்களைப்போல நடத்தமாட்டார்கள். செல் வன்விட்டிற் சமையல்வேலைக்கிருக்கும்சீனன், போசனம் பாகம் பண்ணப்பட்டு, படைக்கப்படும்தொழுது, பந்தியில் தனக்கும் படைத்து, எசமானுடனும், அவருடைய பிள்ளைகளுடனும் சமபந்தியாக வுட்கார்ந்து போசனஞ் செய்கின்றான். இதனால், வேலையளவில், எசமானும் வேலைக்காரனுமேயன்றி, மற்றையவை களில், இருவரும் சமமானவர்களென்று தெரியவில்லையா? உலகத்தில் எந்தச் சமயத்தில், உயர்வு, தாழ்வு சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. கடவுளுடைய சந்நிதியில் எல்லாச் சீவர்களும் சமமானவர்களே. அன்றேல், மோட்ச நரகங்களிலும் உயர்வு, தாழ்வு வேண்டி வருமே. உயர்ந்த சாதியினர்க்கு, உயர்ந்த மோட்சமும், தாழ்ந்த சாதியினர்க்குத் தாழ்ந்த மோட்சமு மென இருவகைகளேற்படுமே. அவ்விதமே இருவகை நரகங் களுமேற்பட வேண்டிவரும்.

நாங்களனுசரிக்கும் சமயத்துக்கு விரோதமாய் நடந்து கொண்டும், கடவுளுக்கு விரோதமாய் நடந்து கொண்டும், நாங்கள் சமய பக்தியுள்ளவர்கள், கடவுட்பக்தி யுள்ளவர்க ளென்று சொல்வது யதார்த்தமாகுமா? பொய்யும் புரட்டு மல்லவா? மேற் சொல்லப்பட்ட சமயபக்தி, கடவுட்பக்தி, ஒரு வருடைய ஆத்மலாபத்தைக் குறித்தனவே. ஆத்மலாபத்துக்கு அதாவது தன்னுடைய நயத்துக்கு மாறாக, நடப்பவர்கள் தம்மை வஞ்சிப்பவர்களாம். தம்மை வஞ்சிப்பவர்கள் பிறரை வஞ்சிப்பது, நூதனமல்ல. காலத்துக்கும்இடத்துக்கும் வசதிப் பட்டவைகளைச் செய்பவர்கள் லோகரயுதரே யன்றி, வேறோர் வகைமதத்தருமல்ல.

இவ்விதமாகச் சொல்லிக்கொண்டு வருகையில் சூரியனஸ்த மித்தது. ஆகவே, ஒருவருக்கொருவர் நமஸ்காரஞ் செய்துவிட்டு இருவரும் பிரிந்தார்கள். நீலக்கபண்டா, அன்று அனேக வுண்மைகளைச் சீனப்பிரபுவிடம் கற்றுக்கொண்டார்.

உக-ம் அத்தியாயம்

கோடியும் பேதையுங் கொண்டது விடா.

எஞ்சிய கள்வர்களாகிய சுப்பனும், ஆறனும், காரைதீவிற் கொலைவழக்கிற் றுங்களும் சிக்கிக்கொள்ள வேண்டி வருமோ வென வெண்ணி, எங்கிப் பயந்து தங்கள் வீடுகளை விட்டுப் புறப்பட்டு, ஓரிடத்தாவது தங்கமனமேவப்பாது, கிராமங்கள் தோறும் திரிந்தார்கள். ஒருநாள் ஒரு கிராமத்தில் நின்றால் இன்னொருநாள் இன்னொரு கிராமத்தில் நிற்பார்கள். இவ்விதமாக, சரியான ஊனுழுநாட்கமுமின்றி, ஆறுமாதங்கழித்தார்கள். அதுவரைக்கும் களவுசெய்யு மெண்ணமாவது, நீலகண்டனைக் கொலைசெய்யு மெண்ணமாவது அவர்களுடைய மனதிலுதிக்க வில்லை.

கொலைவழக்கு, யாழ்ப்பாணத்தில், மகாவுன்னத நிபாயஸ்தலத்தில், சிரேட்ட நீதிபதியவர்களால் விசாரணை செய்யப் பட்டது. பிராமணனும் மனைவியும், நீதிபதியவர்களுக்கு, நடந்த சம்பவங்களை யொன்று மொழியாது, உள்ளபடியே அறிக்கை பிட்டார்கள். அதுபின்வருமாறு:—“மூவர் எங்களிடம் வந்தார்கள். அவர்களை யின்னரென வெங்களுக்குத் தெரியாது. அவர்கள் நீலகண்டன் தங்களுடைய சொந்தக்காரனென்றும் வீட்டுக்குப் போகாது கிராமங்கள்தோறும் திரிகின்றனென்றும் அவனை யெவ்விதமும் வசியம்பண்ணி வீட்டுக்கழைத்துப் போகவேண்டுமென்றும், பேச்சினால் அவனை வசியம்பண்ண வியலாதென்றும் வசிய மருந்திட்டே அவனை வசியம்பண்ண வேண்டுமென்றும், சொல்லி, ஒருமருந்தை எங்கள் கையிற் கொடுத்தார்கள். நாங்கள் அதைப்பெற்று, அவருடைய சாதத்திற் போட்டுக் கொடுக்க, மறுத்ததைக் கண்டு, நாங்கள் செய்யும் உதவிக்காக, நூற்றைசால் தருகின்றோமென மருந்துடன் நூற்றைசாலையும் கொடுத்தார்கள். பணத்தைக் கண்டதும் எங்கள் மனமவர்கள்

வசப்பட்டு, மருந்தையும் பணத்தையும் வாங்கினோம். அவர்கள் ஒருவனை எங்கள் வீட்டில் நிற்கவிட்டு, இருவரும் போய்விட்டார்கள். வசதியான ஒருநாள் அம்மருந்தைச்சாதத்திற் போட்டு நீலகண்டனுக்கெனப் புறம்பாய்ச் சாதங்கறி படைத்து வைத்தோம். அவர்விதிவசத்தால் அதையுண்ணு உயிர்பிழைத்தார். அங்கு தங்கிநின்ற மூவரிலொருவன், எங்களுடைய பெண் குழந்தையிடம், படைத்துச் சேமித்துவைக்கப்பட்ட சாதத்தை வாங்கியுண்டு, உயிர் துறந்தான். அவன் உயிர் துறக்கும் வரைக்கும் அம்மருந்து நஞ்சென நாங்களறியவில்லை. நீலகண்டனைக் கொலைசெய்த பாவத்திற்காகவும், எங்களை யேய்த்து வஞ்சித்த பாவத்திற்காகவும் கடவுட் டண்டனையாக அவர்களிலொருவனிறந்தான். தெரியாமற் செய்த குற்றமாகையால் எங்களை மன்னித்து இரட்சிக்க வேண்டும்.”

இவ்வாறாக, அவர்கள் உண்மையைச் சொன்னதாலும், தங்கள் குற்றத்தை ஒத்துக்கொண்டதாலும், சாட்சிக்காரரைக் கூப்பிட்டு விசாரியாது நீதிபதியவர்கள் பின்வருந் தீர்ப்புச் செய்தார்:—

“நீங்களோர் பிராமணக் குடும்பம். கோவிற பூசகர். ஆகையால் உங்களில் மேலான குணங்கள் காணப்படவேண்டும். இருந்தும், புலையர்களும் செய்யக் கூசும் கொலைத்தொழிலில் நீங்கள் சம்பந்தப்பட்டது மிகுந்த விசனத்துக்கிடமா யிருக்கின்றது.

நீங்கள் சொல்லியவைகளை நான் முழுவதும் நம்புகின்றேன். நீங்கள் தெரியாது குற்றஞ் செய்து விட்டீர்களென்பதை யொப்புக்கொள்ளுகின்றேன். ஆனால் தெரியாமற் செய்த குற்றத்துக்குத் தண்டனை யில்லையென்பதுதவறு. நீங்கள் அறியாதையினால் உங்கள் தேகத்துக்கு ஒவ்வாத ஒருணவை யுண்ணின், உங்கள் தேகம் உடனே உங்களுக்குத் தண்டனையைக் கொடுக்கின்றது. தெரியாமல் நெருப்பைத் தொட்டால் அது சுடாமல் விடுவதை யெங்கேயாவது கண்டீர்களா? தெரியாமற் குதித்தால் குதித்தவனை நீர் ஆழ்த்திக் கொல்லாமல் விடுகின்றதா? ஆகையால் தெரியாமற் செய்த குற்றத்துக்குத் தண்டனையுண்டு.

மேலும் இக்குற்றத்தைச் செய்ய எவ்வ துஷ்டர் மூவரையும் நீங்களறியாமென்று சொல்லி விட்டீர்கள். ஆகையால் அவர்களைத் தண்டனை செய்ய முடியாது. ஆனால் அவர்களில் ஒருவன் கடவுட்டண்டத்துக்காளாகினான். மற்றைய இருவரும் கடவுட்டண்டத்துக்கு ஆளாவர் என்பதுதிண்ணம். அரசனன்றறுப்பான் தெய்வம் நின்றறுக்கும் என்பது பொய்யல்ல.

நீங்கள் தெரியாமற் செய்த குற்றத்தை மன்னித்து உங்களை விடுதலை செய்யின், அனேகர் வேனுமென்று குற்றங்களைச் செய்தபின், தாங்கள் தெரியாமற் செய்துவிட்டோமென்று சொல்லி தண்டனைக்குள்ளாகாது, தப்புவதற்கு வழிதேடுவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ஓர் எச்சரிக்கையாக, நீங்கள் கொலைக்குற்றவாளிகளாயிருப்பினும், கொலைத் தண்டனையைக் கொடாது, அற்ப தண்டனையைக் கொடுக்கின்றேன். நீங்கள் ஐந்துவருஷம் கடுஞ்சிறை யிருக்கவேண்டும்.”

இத்தீர்ப்போடு, கள்வர்களின் பயம் பஞ்சாய்ப் பறந்தது. உடனே நீலகண்டனுடையநினைவு அவர்களுக்குவந்தது. அவனை யெவ்வதும் தேடிப்பிடித்துக் கொல்ல வேண்டுமெனத் தீர்மானஞ்செய்து ஆவேசங் கொண்டவர்கள் போல, ஊரூராய்த் தேடிப்பார்த்தார்கள். உளவாட்களை வைத்தார்கள். ஒன்றும் பலிக்காதபடியால் அவர் அன்னியதேசஞ் சென்றிருக்கவேண்டுமென அனுமானித்தார்கள்.

இலிதிங்னமாக, மனப்புலியும் சிங்கமாப்பாணரும் அவர்களுக்கு ஒலையனுப்பி, அவர்களைத் தங்களிடங் கூப்பிடுவித்து, “நீலகண்டனை இனி விரைவிற்கு கொல்லவேண்டும். காரைதீவில் நீங்கள் செய்த வேலை மிகவும் புத்திசாதுரியமானது. ஆனால், எங்கள்திஷ்டவீனத்தால், நீங்கள் அனுகூலப்படவில்லை. காலம் எப்பொழுதும் ஒருவிதமாயிருக்க மாட்டாது. எங்களுக்கு எப்பொழுதும் கெட்டகாலமாயிருக்காது. நல்லகாலமும்வரும். ஆகையால் நீங்கள் மனஞ்சோராது ஒன்றுக்குமஞ்சாது உங்களுடைய வேலையைத் தீவிரமாய்ச் செய்யுங்கள். கடவுள் அருள் செய்வார். பணத்தைப்பற்றி யோசிக்காது செலவுக்கு வேண்டிய

பணத்தை நாங்களைப்பொழுதுங் கொடுக்க ஆயத்தகாரராயிருக்கின்றோம்.” என்று சொல்லி முந்தாற்றைசால் கொண்ட ஓர் பணப்பையை அவர்களிடங் கொடுத்தார்கள். சுப்பனும் ஆறனும் வலிய வருகிற சிதேவியை காலாலே உதைக்கலாமா, வெனத் தங்கள் மனதிலெண்ணி, மிகவுஞ் சந்தோஷமாகப் பணத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு போனார்கள். தத்தம் வீடு சென்று தங்களுக்குரியதிஷ்டம் பிறந்ததென்றெண்ணி வெளியூருக்குப் போவதற்கு ஓர் சுபதினத்தை நிர்ணயிக்கும்படி, தங்கள் புரோகிதரிடம் சென்றார்கள். புரோகிதருக்குச் சோதிடந்தெரியாது. ஓர் பஞ்சாங்கத்தை யெடுத்து அதில் நிர்ணயிக் கப்பட்ட நாளை அவர்களுக்குச் சுபநாளாக நியமித்தார். அந்த நாள் இருவருக்கும் சூலத்தலைநாள். சோதிட சாத்திரத்தின்படி சூலத்தலை நாட்களிற புறப்படுபவர்கள், மீண்டு விடுவந்து சேர மாட்டார்கள். விதி அவ்விதமானநாளே அவர்களுக்குச் சேர்த்து விட்டது.

குறித்த நாளில், குறித்த முகூர்த்தத்திற் புறப்பட்டு இருவரும் ஒவ்வொரு கிராமங்களுக்கும் போய் அங்கே சிலதினங்கள் தங்கி, நீலகண்டனைத் தேடிப்பார்த்தார்கள். ஒரு கிராமத்திலாவது அவரைப்பற்றிச் சொல்வாரில்லை. அனேக நாட்கள் கழிந்தபின், அநாரசுபுரம் வந்து பட்டினத்தைச் சுற்றித் தேடிப் பார்த்தும் விசாரணை செய்தும் ஒன்றுமறிய முடியவில்லை. சுற்றில் நீலகண்டன் அவ்வூரிலில்லையென முடிவெடுத்து அடுத்தநாள் அயலூருக்குப் போவதாகத் திட்டம்பண்ணிக் கொண்டு ஓர் விதியால் நடந்து சென்றார்கள். அப்பொழுது தோற்றத்தில் நீலகண்டனைப் போன்ற ஓரான் வருவதைக்கண்டு ஐயங்கொண்டு அவரை யறியாது ஓர் மரமறைவில் இருவருமிருந்து அவர் கிட்டவந்த பொழுது நன்றுயற்றுப் பார்த்தார்கள். ஆ! அவர்தான்! அடையாளங் கண்டு கொண்டார்கள். ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். மனப்புலியிடம் பெருந்தொகைப் பணத்தைப் பெறுவதற்கு இனி யாதாந் தடையிலில்லையென்று மனக்கோட்டை கட்டினார்கள். அன்றிரவு திருப்தியாய்ப் போசனஞ்செய்து கவலையற்ற நித்திரை செய்தார்கள். பூனைக்குக்

கொண்டாட்டம், எலிக்குத் திண்டாட்டம் என்றபடி அவர்க ளுக்கு அது ஓர் கொண்டாட்டமாயிருந்தது, நீலகண்டனதை யறிந்தால் அது அவருக்குத் திண்டாட்டமாயே யிருக்கும்.

அடுத்தநாள் சுப்பனும் ஆறனும் சில்துஷ்டச் சிங்களவாஸி பருடன் கூடி, குடித்து வெறித்துக் கொண்டாடத் தொடங்கி னார்கள். சிலதினங்களுக்கிடையில், அவர்களுடன் சினேகஞ் செய்து, அவர்களுக்கு இரகசியத்தைச் சொல்லி அவர்களுடைய சகாயத்தை வேண்டினார்கள். இவ்விருவருடைய கேள்விக்கு அவர்களுமுடன்பட்டு, கத்தியிலால் ஒரே வெட்டாய் வெட்டி நீலகண்டனைக் கொல்வதே தகுதியென நினைத்து, குடிசனம் நெருக்கமில்லாத ஓரிடத்திற் பதுங்கி யிருந்தார்கள். அவர்கள் காத்திருந்தவிடம், வீதியினின்று காட்டுகூடாகச் செல்லும் ஓர் ஓரடிப்பாதைக்கு மிகவணித்தானது. இவ்விதமாக அவர்கள் காத்திருக்கும் நாட்களில் ஒருநாள் நீலகண்டன் அவ்விதியால் உலாத்தச் சென்றார். சற்றுத்தூரத்தே சிலர் ஆயுததாரிகளாய் நிற்பதைக் கண்டு, சந்தேகங் கொண்டு, ஓரடிப்பாதையாற் திரும்பினார். துஷ்டர்கள் அதைக்கண்டதும் அவரைத்தூரத்திப் போனார்கள். அவர் முன்னும் துஷ்டர்கள் பின்னுமாய் ஓடிப் போகும்பொழுது, அவருக்கும் அவர்களுக்குமிடையே மிகச் சொற்பதூரமே யிருக்கின்றதென்று நீலகண்டன் கண்டு எல்லா மீசன் செயலென நினைத்து முன்னிலும் விரைவாக வோடினார். அவ்வேளையில் நீலகண்டனுக்கும் துஷ்டருக்குமிடையே ஒரு அலியன் யானை தோற்றியது. நீலகண்டன் பின்னுக்குத் திரும் பிப்பாராது ஓடினமையால், யானைபாதைக்கு வந்ததைக்காணாது ஒரேயோட்டமாய் அதிக தூரத்துக்கு ஓடினார். தூரத்திச்சென் றவர்களில் சிங்கள வாலிபர், அனுபவத்தைக் கேள்விப்பட்டிருந் தமையால், யானையைக் கண்டவுடன் காட்டினுள் நுழைந்து தூரத்தேயுள்ள மரங்களிலேறினார்கள். சுப்பனும் ஆறனும் என்ன செய்வதெனத் தெரியாது திகைத்து நிற்க யானை சுப்பனைத் தன் துதிக்கையாற் பிடித்து ஓர் மரத்திற் சிதறவடித் துக்கொன்றது. அதைக்கண்டு பயந்து நிலத்தில்விழுந்த ஆறனை மிதித்துக் கொன்றது. அதன்பின் யானை அவ்விடம் விட்டுப் போயினது. மரத்திலேறியிருந்த சிங்கள வாலிபர்கள் யானை

யவ்விடம் விட்டுப் போனபின் மெல்ல ளிறங்கி நடந்த சம்பவங் களை ஒருவருக்குஞ்சொல்லாது தத்தம்வீடுகளுக்குப்போனார்கள்.

கள்வர்கள், ஊரின்றித், தேசமின்றி, வீடின்றி, தனியராய் ஓர் காட்டில் மிகப்பரிதாபமான மரணத்தை யடைந்தார்கள். இந்தச் சாணுடம்பை வளர்ப்பதற்கு அவர்கள் செய்த பாதகங் களின் பேறு இதுதான். அரசன் அன்றறுப்பன், தெய்வம் நின்றறுக்கும் என்னும் பழமொழி நிறைவேறியது. இதை நோக்காது சிலர் துன்மர்க்கர்களுக்கும் துஷ்டர்களுக்கும் உடனுக்குடன் தண்டனை வராததைக் குறித்து, கடவுளை நோக்கினார்கள். இது அவர்களுடைய அறியாமை.

நீலகண்டன் அதிதூரம் ஓடி, தன்னைத் தூரத்தி வந்தவர்கள் நின்று விட்டார்களெனக் கண்டு, சற்று நேரம் இளைப்பாறிப் பின் அவ்விவரடிப் பாதையால் நடந்து சென்று, அனுராசபுரத் தினின்று கண்டிக்குப் போகும் வீதியை யடைந்தார். வழிப் போக்கர்கள், வீதியாற் போவதும் வருவதமாயிருந்தார்கள்; தன்னைக் கொல்லத் தூரத்தி வந்த சக்துராதிகளின் கதியை யறிந்திருந்தால், மறுபடியும் அதுராசபுரத்துக்குத் திரும்பிப் போயிருப்பார். தெரியாதபடியால் அதுராசபுரம் போகின், மறுபடியும் தன்னைக் கொல்லவகை தேவொருவர்களை நினைத்து, வழிப்போக்கர்களுடன் கூடி, கண்டி மார்க்கமாகச் சென்றார்.

இராப்பத்துமணியானதுப், கூடிச்சென்ற ஓர் வழிப்போக் கரின் வீட்டுக்குப் போய் அன்றிரவை அங்குகழித்து, அடுத்த நாட்காலையிற் புறப்பட்டு, கண்டியை நோக்கி நடந்தார். நாலா வதுநாள், கண்டிநகரை யடைந்து, அங்கிருந்த தமிழரு டைய சகாயத்தால் ஒரு வீடுதி வீட்டில் வசித்து வந்தார். அப் பொழுது ஒரு புதினப்பத்திரிகையில் பின்வருமாறு எழுதி யிருப்பதை வாசித்தறிந்தார். “பரிதாபமரணம். அனுராசபுரத் துக்கு மிகவுமணித்தாயுள்ள, காட்டில் ஓர் ஓரடிப்பாதையில், இருதமிழர்கள் கொல்லப்பட்டிக் கிடந்தார்கள். ஒருவன்மரத் திலடிபட்டுக் கொல்லப்பட்டான். மற்றவன் யானையால் மிதி பட்டுக்கொல்லப்பட்டான். இருவரும் ஆயுததாரிகளாயிருந்

தார்கள். இவர்களிறந்து கிடந்தஇடத்துக்குமுன்னே, ஒருவன் ஓடிய காற்சுவடுகள் காணப்பட்டன. பின்னே சிலருடையகாற் சுவடுகள் காணப்பட்டன. யானையைக் கண்டவுடன் ஒருவன் முன்னேயோடி உயிர்தப்பி விட்டானென்றும், இருவரும் கொல்லப்படும்பொழுது மற்றவர்கள் பின்னேயோடித் தப்பிவிட்டார்கள் என்றும் அனுமானிக்கக் கூடியதாயிருக்கின்றது. இறந்தவர்கள் அனுராசபுரத்திலுள்ளவர்களல்ல. பிணத்தைக் கண்டவர்களிற் சிலர், இறந்த விருவரும் அனுராசபுரத்தில் இரண்டு வாரங்களாகக் காணப்பட்டார்கள் என்றும், அவர்கள் யாவரென்று தங்களுக்குவிளங்காதென்றும், சொன்னார்கள்.” இதை வாசித்ததும், நீலகண்டனுக்கு எல்லாச் சமாசாரமும் நன்றாய் விளங்கியது. தெய்வானுகூலத்தாற் றான் கொல்லப்பட்டாது, தப்பினென்றும், நினைத்துக் கடவுளுக்கு ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார். அதன்பின் கண்டி நகரின் சிலகாலங் சழிக்கவெண்ணி அங்கு தங்கினார்.

உஎ-ம் அத்தியாயம்.

பொக்குவாய்ச்சி பொரிமாலை மெச்சினான்.

யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திற்கு மிகவுமணித்தாக, பாணன் குளத்தடி யென்றழைக்கப்படும், ஓர் அடிச்சேரியுண்டு. அங்கே தூமகேது வென்னும்பெயரையுடைய ஒருவன்வசித்துவந்தான். அவனது மூதாதையர், காரைக்காலிலிருந்து காரைதிவுக்கு வந்து குடியேறியவர்கள். அவர்கள் தையல்வேலை செய்துவந்த படியால், பாணரென்று சொல்லப்பட்டார்கள்.

இவர்களிற் சிலர், பிழைப்பு நோக்கிப் பட்டினத்திற்கு வந்து பாணன் குளத்தடியிற்குடியேறினார்கள். இவர்கள் அங்கு குடியேறியமையால் பாணன்குளம் என்னும் பெயர் வந்தது போலும். தூமகேதுவும் அவனுடைய பிதாவும், தங்களுடைய மூதாதையர் செய்து வந்த தொழிலைட்டு, வியாபாரஞ் செய்து வந்தாலும் ஊரவர்கள் அவர்களைப் பாணரென்றே அழைப்பார்கள்.

தூமகேது, எழுதவாசிக்கக்கூடிய ஆங்கிலங் கற்றுக்கொண்டான். பெற்றார் மிகத் தரித்திரராயிருந்தும், இளமை தொடக்

கம் தோற்றத்தளவில். புனிதமான நடையுள்ளவனாயிருந்தான். சூரியனுதிக்கவும், ஸ்நானஞ் செய்து திரிபுண்டரமாய் விபூதி பூசிக்கொள்வான். காண்பவர்கள் அவனெழுங்காக அனுட்டானம் செபம் முதலியவற்றைச் செய்பவனென்று எண்ணுவார்கள். அவனுக்குப்பஞ்சாட்சரமே இன்னதென்றுதெரியாது. அவன் தனக்கு மிக வுவந்தவனும் நம்பிக்கையுள்ளவனுமாகிய ஐயனுக்கு தான் செய்யும் தியானத்தையும், செபத்தையும் பற்றிச்சொன்னான். அவன் மனதிற்செய்துவந்தசெபம் பின்னாற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவன் பணத்தையே பதியாகநினைத்து தியானஞ் செய்பவன். அதனால், அவன் காலாதிதத்தில், பணமென்னும் பசாசு ரூபமானான்.

தூமகேதுவுக்கு இவ்வுபதேச மொழிகளை யுபதேசித்தவர் யாவரென்று தெரியாது.

பணமின்றி யொன்றும் பாரினி லில்லை
பணமொன் றுண்டேல் பார்முழு தாளலாம்
பணத்தினும் பெரியது பாரினி லில்லை
குலமும் நலமுங் கூடி வந்திடும்
புத்தியும் சித்தியும் புதிதாய் வந்திடும்
நல்லார் பொல்லார் நாளும் நயப்பர்
வித்தை வந்திடும் விவேகம் வந்திடும்
சுற்ற மித்திரர் சூழவந் திருப்பர்
நீள் நிழல்போல நீங்கா திருப்பர்
புண்ணியஞ் சேரும் புகழ்வந் தடுக்கும்
கற்றவர் மற்றவர் காத்துமே நிற்பர்
வழைபர தேசிகள் ஏத்தியே நிற்பர்
புலவர்கள் கூடியே போற்றிப் பாடுவர்
நாடகக்காரர் நடித்துக் காட்டுவர்
பாட்டு வாணர் பாடியே காட்டுவர்
கூற்றவன் றுனுங் குறுக நினையான்
உலக வாழ்வுக் குவந்தது பணமே
கன்னமிட்டும் களவுதான் செய்தும்
பஞ்சமா பாதகம் பரிவுடன் செய்தும்

பொய்யை மெய்யெனப் புரட்டிப் பேசியும்
பெண்டி ரென்றும் பிள்ளைக ளென்றும்
உற்றாரென்றும் உறவினரென்றும்
சற்றமிரக்கச் சார்புதானின்றி
உணவு விட்டும் உறக்கம் விட்டும்
தேவையப் பொருளைத் திண்முமே நீதான்
உண்டு தள்ளாதே யுடுத்துத் தள்ளாதே
தானங் கொடாதே தர்மஞ் செய்யாதே
இருப்புப் பெட்டியி லிட்டும் பூட்டிவை.

இதைக் காலமலை செபம்பண்ணுவதுமன்றி, சதாமனனம் பண்ணிக் கொண்டு, திரிவான். “பொருடனைப் போற்றிவாழ்” என ஓளவையார் சொல்லியிருக்கின்றபடி, பொருளையாராவது காக்காவிடின், அது ஒருவனிடத்து நிலையாது. சொல்லாமற் பேசாமற் போய்விடும். ஆகையால், நாங்கள் பணத்தைச் செல வழியாது பலத்திரமாய் வைத்திருக்க வேண்டும். குறுணிகுறுணியாய்ச் சேர்த்தால், மலையளவு குவியலாக்கலாம். சிறு துள்ளி பெருவெள்ளமல்லவோ? துட்டுத் துக்காணியாய்ச் சேர்த்தல்லவோ பணக்காரராக வேண்டும். பணமில்லாதவனைப் பிணமென்று சொல்வது உலகவழக்கமல்லவோ? உள்ளேபோக விடமில்லாது, நன்றாய்ச் சேம்படுத்தி யிருக்கும் நெய்ப்பாண் டத்தைச் சுற்றி, எறும்புகள் திரிவது போல, சயாத பணக் காரருக்குப் பின், அனேகர் திரிவதை நீங்கள் காணவில்லையா?” வெனத் தன்னை யண்டினவர்களுக்குப் புத்திபுகட்டுவான்.

அவனுக்குப் பிதாவழியாலாவது, மாதாவழியாலாவது, ஒன்றும் விடப்படவில்லை. இவன் உருவத்தில், உருக்கிவார்த்த இருப்பு விக்ஃரகம் போன்றவன். உருண்ட கண்ணன், விரிந்த சொண்டன். அங்காத்தவாயன். மொட்டைத்தலைபன். சனங் களுக்குள் பகைமுட்டு மியல்பினனாதலால், சனங்கள் அவனுக் குக்குண்டகனென்னும் பட்டப் பெயரைச் சூட்டினார்கள். அவனுடைய நுனிநாக்கில் அமிர்தமும் அடிநாக்கில் நஞ்சு மிருக்கும். பேசும்பொழுது எவரையும் மயக்கத்தக்க வசிகர முள்ளவன். அதனால் அனேகர் அவனை நம்பி மோசம்போனார்

கள். அண்டினவர்களை, ஒட்டுக்கப்பண்ணும் புண்ணியவான். அவனுக்கென ஓர் தொழிலுமில்லை. இருந்தும் எவ்வகைத்தொழி லிலுங் கையிடுவன். வியாச்சியத்தை விலைக்கு வாங்குவான்.

நியாயஸ்தலங்களில் காகம்போல் அங்குமிங்கும் பறந்து திரிந்து வியாச்சியத்துக்கு வருபவர்களிடம் பணம்பறிப்பான். வாதிக்கையாவது பிரதிவாதிக்கையாவது, தம்வசப்படுத்தி, அவர் களை சமாதானமாய்ப் போகவிடான். உத்தியோகத்தார்கள், நியாயதூர்த்தார்கள், வைத்தியர்கள், முதலியோரின் தலைவாயில் களிலும், விருந்தைகளிலும் தூங்கிக்கொண்டு நின்று, தங்கரு மத்தை முன்னிட்டு வருபவர்களிடம் யாதும் பணம்பறிக்க வழி பார்ப்பான். அடிக்கடி தனவந்தர் வீடுகளுக்குச் சென்று அவர் கள் கற்பிக்கும் குற்றேவல்களைச் செய்து, அவர்களைச் சந்தோ ஷிப்பன். வாய்க்குந் தரித்திரமோவென்று சொல்லி, ஆட்களைப் புகழ்ந்து அவர்களிடம் அகப்பட்டதைப் பெறுவன். நாளொன் றுக்கு நாளென்று ரூபாய்க்குக் குறையாமல், சம்பாதித்துக் கொண்டன்றி, தன்வீட்டுக்குப் போகான். பட்டினத்தில் வசிக் கும் தனவந்தர்கள் நியாயவாதிகள், வைத்தியர்கள் முதலி யோரைத் தனக்கு நண்பர்களென்று சொல்லிக்கொண்டு திரி வான்.

ஐயன் என்னும் பெயருள்ள வோர்திமிலன், அவன்வீட்டுக் கெதிரே, ஓர் நெறு கடையை வைத்திருந்தான். அவனுடைய கடையிற் பகட்டுச் சாமான்களையென்றி, நல்ல சாமான்களென் றுங்கிடையாது. ஐயன் ஓர் மூடன். பிடித்ததைச் சாதிப்பவன். தூமகேதுவின் வாக்குகள், ஐயனுக்கு உபதேச மொழிகள். அவனுடைய செய்கைகளை, ஐயன் எப்பொழுதும் மெச்சுவன். அவன் தன் நண்பன் தூமகேதுவைப்போல கோள்கள் சொல்லி வயிறு வளர்ப்பதால், சனங்கள் அவனைக் கோளகனென்ற மைப்பர்.

ஐயனுடைய மூதாதையர் மீன்பிடித்து விற்றுச் சிவனஞ் செய்தவர்கள். அவனுடைய தகப்பன், மூதாதையருடைய தொழிலை விட்டு, சிறுவியாபாரஞ் செய்து வந்தான். அவனிறக்

கவும் ஐயன் அந்தச் சடையை நடத்தி வந்தான். அதிகம்பணஞ் சம்பாதிக்க முடியாவிடினும், அன்றன்றோ வயிறு வளர்க்கக் கூடியவனாயிருந்தான்.

தூமகேது, பிறவித்தரித்திரனாயினும் பிரயாசப்பட்டு, பணஞ்சம்பாதித்து, தென்னந் தோப்புகள் நெல்லினையிலங்கள் வீடுகள் முதலியனவற்றை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டான். பசித்து வருபவர்களைத் திரும்பிப் பாரானாயினும், தன்னிடத் துக்கு யாதுஞ் சகாயந்தேடிவருபவர்களை, அவர்களிடம் பணம் பறிக்கும் நோக்கமாக, உபசரித்து நடத்துவான். அவனுடைய அயலவர்கள், “இவன் உண்ணாது உடுக்காது பசித்தவர்களின் முகம்பாராது இவ்விதம் அனியாயமாய்ப் பொருள் சம்பாதிக்கின்றானே. இவனுடைய பணம் நிற்குமா? இவனுடைய பிள்ளைகள் இவனுடைய சம்பாத்தியத்தை இவனுடைய சீவிய காலத்திலேயே, குடிக்கும், கூத்திக்கும் கொடுத்து விட்டு, குடிக்கக் கஞ்சிக்கும் வழியில்லாமல், தெருவுக்குத் தெரு தூங்கப்போகின்றார்கள். “தக்கார் தகவிரரென்பர் அவரவரெச்சத்தாற் பெறப்படும்” என்று திருவள்ளுவ நாயனார் சொன்னது பொய்போ? இவனுடைய மனம் அப்பொழுது படுப்பாட்டை நாங்கள் காண்போம்.” என்று தங்களுக்குட் பேசிக்கொள்வார்கள்.

தூமகேதுவுக்கு, ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணுமாக இரு பிள்ளைகளிருந்தார்கள். தனது பெண்ணை, நல்லகுடிப்பிறப்பும் உயர்ந்த சாதியுமுள்ள ஒருவரனைத் தேடி விவாகஞ் செய்ய வெண்ணி, வராகமுதலியார் வம்சத்தவனாகிய, வண்ணைச்சாளியனுடைய மகனுக்கு அதிக ஸ்திரிதனத்தைக் (சீதனம்) கொடுத்து விவாகஞ் செய்து வைத்தான். தூமகேதுவின் மகன் கிராமப் பகுதியில் வசித்த ஓர் பெரு வேளாளன் மகளை விவாகஞ் செய்தான்.

தூமகேது வயது சென்றும், தக்க செல்வனாய் வந்தும், நல்ல குடிசுலத்திற் பிள்ளைகளை விவாகஞ் செய்து வைத்தும், அவனுடைய பிறவிக்குணம் மாறவில்லை. அவன் மிகவும் எளிய குணமுள்ள, ஐயனைத் தனது இரகசிய மந்திரியாயும், முன்னே

டியாயும் வைத்துக்கொண்டு, அகப்படுபவர்களிடம், இயன்ற வரையிற் பணம்பறித்து, தனது பிள்ளைகளுக்குப் பணஞ் சேகரிப்பதிலேயே கண்ணியிருந்தான். தொட்டிலிற் பழக்கம் சுடலைவரைக்கும் என்னும் முதுமொழிப்படி, ஆர்குடியைக் கெடுத்தும் அவன் பணம் சம்பாதிப்பதிலேயே அல்லும் பகலும் மெண்ணமுள்ளவனாயிருந்தான்.

தூமகேதுவையும் ஐயனையும் போன்ற பாதகர்களைப்பற்றி அக்காலத்துள்ள ஓர் பத்திரிகையில் சனோபகாரியெனக் கைச் சாத்திட்டு ஓர் நிருபர் எழுதியிருந்த கடிதத்தை யிங்கெடுத்துக் கூறின் நம் முன்னேரின் குணகுணங்களை நன்றாயறியக் கூடும். அது பின் வருமாறு:— ஆன்மாவென்ப தொன்றுண்டு; அதை சுடேற்றவே நாமிவ்வுலகத்துக்கு வந்தோம், எனச் சற்று மனதி லெண்ணாது சனங்களை யேய்க்கும்நோக்கமாக, சிவசின்னமாகிய விபூதியைத்திரிபுண்டரமாய்த்தரித்துக்கொண்டு எப்பொழுதும் கோவிலுக்குப் போகின்றவர்கள் நம்முடிலனைகருண்டு. அவர்கள் தங்களைச் சிவபக்தர்கள்; பாதசஞ் செய்ய வுடன்படார்; நம்பிக் கைத்தரோகஞ் செய்யார்; எனச் சனங்கள் மதித்து தங்களில் நம்பிக்கை வைக்கும்படி, வேடம் போடுபவர்களேயன்றி உண்மையாக சமயவிதிப்படி, அனுட்டானம் செபம் முதலியவற்றை ஒழுங்காய்ச் செய்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கடவுளை வணங்குபவர்களல்ல. அவர்கள் பகற்காலங்களில் ஒருவேடமும் இராக்காலங்களில் இன்னொரு வேடமும் போட்டுக் கொள்வார்கள். பஞ்சமாபாதகர்களாகிய இவ்வேடதாரிகளை, தாங்கள் உயர்ந்த சாதியினரென்றும் யோக்கியரென்றும் சொல்லும் உயர்ந்த சாதியினர், சாதியினின்றும் சபையினின்றும் பந்தியினின்றும் விலக்காது, சமமாய் வைத்துக் கொண்டாடுவது, அவர்களுக்கு அழகாகுமா? தர்மமாகுமா? நீதியாகுமா? அவ விதஞ்செய்பவர்கள், சாதிமாண்களா, சன்மார்க்கர்களா வெனத் தங்களிற் சிந்தித்துப் பார்ப்பார்களாக. துஷ்டர்கள் பேராயிரமுடையானின் பேராயிருப்பினும், இருமரபுத்துய்ய இளந்தலைவசிக்க மாப்பாண முதலியாரின் பொளத்திராயிருப்பினும் குணம் நடைகளிற் கூடாதவர்களா யிருந்தால், அவர்களைச்

சாதியினரென்றும், சமயப்புரட்டரென்றும், எங்கள் பந்தி முதலியவைகளினின்று ஒதுக்கி வைக்க வேண்டும்.

குலத்தளவேயாகுமாங் குணம் என்னும் ஆன்றோர்வாக்கின் படி உயர்குலத்திற் பிறந்தவனுக்கு மேலான குணங்களிருக்க வேண்டும். இன்றேல் அவன் அக்குலத்திற் பிறந்தவனல்லன். ஒருமரத்தை யதனுடைய கனியினாலறியலாம். நல்ல கனிகளைக் கொடாத மரத்தைச் சாதிமரமென்று சொல்லலாமா? மணமில்லாத மரத்தைச் சந்தனமரமென்று சொல்லலாமா? அதுபோலவே குணமில்லாதவனைக் நல்ல குலத்தவனென்று சொல்லலாமா?

கெட்டவர்களோடு சகவாசஞ் செய்து, அவர்களைச் சன்மானஞ் செய்வதால், தாங்கள் ஊருக்கு எவ்வளவு கேட்டை விளைக்கின்றார்களென்று சனங்கள் விளங்கவில்லை. பிரதானமாக தங்களுக்கே கேட்டைச் செய்கின்றார்கள். இவ்விதமான செய்கைகளைக் கண்டு, பிள்ளைகள் துஷ்டர்களாய்த் துன்மார்க்கர்களாயிருப்பதால், தங்களுக்கு அவமானம், அலுமரியாதைவரா தெனறினைத்து, துஷ்டப்பழக்கங்களைப்பழகி, துஷ்டச்செய்கைகளைச் செய்கின்றார்கள். பெற்றார் அவர்களை யழைத்து அவ்விதஞ் செய்வது தகாதெனக் கூறும்பொழுது, அவர்கள் “அவ்விதஞ் செய்வதால் என்ன குற்றம்; எங்களையாராவது மதிக்கார்களா; தங்கள் வீடுவாயில்களில் அடுக்காது துரத்துவார்களா; நிந்திப்பார்களா; அவ்விதம் யாரையுஞ் செய்வதை நாங்கள் காணவில்லையே. சிலகாலங்களில் துன்மார்க்கர்களுக்கும் துஷ்டர்களுக்கும் ஏனையோரிலும் மிக்கநடப்பு நடக்கின்றதே” யென்றுசொல்வதை நாங்கள் காணுகின்றோம். ஆகையால் பெற்றார்கள் தங்கள் அருமையான பிள்ளைகளை நோக்கியாவது, பாதகர்களை அடுக்காது விடுதல் புண்ணியமாகும். அவர்களைச் சாதியினர்களென்றும் சமயப் புரட்டர்களென்றும் பகிரங்கப் படுத்தி, அவர்களோடு சகவாசஞ் செய்யாதும் அவர்களுடைய குடும்பங்களில் சம்பந்தஞ் செய்யாதும் விடவேண்டியது முறையாகும்.

அவ்விதஞ் செய்து வருவரால் துஷ்டர்கள் துன்மார்க்கள் தாங்களே வலியத்திருந்துவதுமன்றி, பிள்ளைகளும் கெட்ட

பழக்கங்களைப் பழகாது கெட்ட செய்கைகளைச் செய்யாது, நல்ல பிள்ளைகளாய் எவர்களுக்கும் உபயோகமுள்ளவர்களாய், வளர்வார்கள்.

உஅ-ம் அத்தியாயம்.

எலி பணிகாரப்பெட்டியென்றுபாம்புப்பெட்டிக்குட்குதித்தது.

புவிமன்ன முதலியாரின் மருகர் முறையாயுள்ள மனப்புலி இயல்பிலே பணவாஞ்சை யுள்ளவன். அவனுடைய பெற்றோரால் அவனுக்குப் போதுமான சொத்துக்கள் விடப்பட்டிருந்தும், தனது மாமனார் சந்ததியின்றி யிறக்குங் காலத்தில், அவருடைய சொத்துக்கள் முழுவதும் தனக்கே வந்து சேருமென்றும், அப்பொழுது தானே அக்கிராமத்திலும், அயற்கிராமங்களிலுமுள்ள எவர்களிலு மிக்க செல்வனாயிருப்பா னென்றும் எண்ணி, அதற்கிடையூறுக, ஒன்றும் வராவண்ணம் செய்ய வேண்டிய உபாயங்களைத்தையும், செய்தான். ஆனால் முதலியாருக்குப் பிறந்த நீலகண்டன், உயிருடனிருக்கும்வரைக்கும் அவைகளை யொருவருமாட்சேபியாது ஆளுதல்கஷ்டமாயிருக்குமென்று நினைத்து, கள்ளர்களைத் துணைக்கொண்டு, அவனைக் கொல்லுவிக்க பணஞ்செலவழித்துப் பலவிதமான பிரயத்தனங்களையுஞ் செய்துவந்தான். அத்துடன் சிங்கமாப்பாணரைக் கொண்டு ஓர் கள்ளச் சாசனத்தையும் பிறப்பித்தான்.

கள்ளச் சாசனம் படைத்த சிங்கமாப்பாணர் கந்தரோடையில் வசித்த ஓர் உயர்ந்த வேளாளர். பெருந்தனவந்தர். ஏராளமான காணிகளுள்ளவர். இருந்தும், இன்னும் பணந்தேட வேண்டுமென்னு மாகைக்கொண்டு, ஓர் தொகைப் பணத்துக்காக ஆசைக்குத் தக்க அலைச்சல், பேராசை பெருந்தரித்திரம், என்னும் முதுமொழிகளை மறந்து, கள்ளச் சாசனத்தைப் படைத்தார். அதற்குச் சிலநாட்களின் பின், தான் ஒப்பேற்றிய சாசனம் உருசப்படுத்தப்படாவிடின், தானும் அதிற் சம்பந்தப்பட்டவர்களைவரும் அரசினரால் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பப்படுவது நிச்சயமெனக்கண்டு, மிகவும் பயந்து ஏக்கங் கொண்டார்.

ஆகையால் அடிக்கடி மனப்புலியிடம் வந்து எவ்விதமும் நீல கண்டனைக் கொல்லவேண்டுமென வற்புறுத்திப் போவார்.

ஒருநாள், அதுராசபுரத்துக்குச் சமீபமாகவுள்ள ஓர்காட்டில் இரண்டு தமிழர்கள், யானையினாலடிபட்டும், மிதிபட்டும் இறந்தார்களென்றும், அவர்கள் சிலநாட்களுக்குமுன் அதுராசபுரத்துக்குப் போய் உலாவித் திரிந்தார்களென்றும் ஒருபத்திரிகையில் வாசித்து சிங்கமாப்பாணரும் மனப்புலியும் இறந்தவர்கள் சுப்பனும், ஆறனுமேயென்று, மனதிலே திடங்கொண்டார்கள். ஏனெனில், சுப்பனும், ஆறனும், அதுராசபுரஞ் சேர்ந்த சிலநாட்களின்பின், தாங்கள் நீலகண்டனை அதுராசபுரத்தில் பலவிடங்களிலுந்தேடியும் விசாரணை செய்துங் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லையென்றும் ஆகையால் அடுத்ததினம் வேறுகிராமங்களுக்குப்போவதாயும் ஓர் கடிதமெழுதி யிருந்தார்கள். அதற்குச் சிலநாட்களுக்குப் பின், தாங்கள் நீலகண்டனைக் கண்டுபிடித்து விட்டதாயும், அவனைக் காட்டுவழியில், வெட்டிக் கொல்வதற்கு, வேண்டிய சூட்சிகள் செய்து விட்டதாயும், இன்னொரு கடிதமெழுதி யிருந்தார்கள். இரண்டாவது கடிதத்துக்குப்பின், அனேக நாட்கள் கழிந்தும், ஒரு செய்தியும் மனப்புலிக் காவது, சிங்கமாப்பாணருக்காவது, எட்டவில்லை.

தங்களுக்குத் துணைசெய்த கள்வர்கள் நால்வரும் நீலகண்டனைக்கொல்ல எத்தனித்த ஒவ்வொரு முறையும் இறக்கநேரிட்டதேயன்றி, நீலகண்டனைக் கொல்லமுடியவில்லை. அவன் தனியாய்நின்றும், கள்வர்கள் பலர்சேர்ந்துநின்றும், எப்பொழுதும் அவன் செயமடைந்தான். ஆகையால், கடவுள்சகாயம் அவனுக்கிருக்கின்றது. ஆனபடியால் நாமவனைக் கொல்லக் கொல்விக்க நினைப்பது மூடத்துவ மென்று யோசிக்காது, சிங்கமாப்பாணரும் மனப்புலியும் இன்னும், எவ்விதமும் அவனைக் கொல்விக்க வேண்டுமென்று மனத்தி லுறுதிசெய்து, பலவிடத்தும் அவ்வித பாதகங்களைச் செய்யக்கூடிய ஆட்களைத் தேடித்திரிந்தார்கள்.

சுற்றில் பாணன் குளத்தடியில், தாமகேது வென்பவனொருவனிருக்கின்றனெனக் கேள்விப்பட்டு, கையிலே பணமில்லாத படியால், மனப்புலியின் காணியை ஈடுவைத்து, முந்தூற்றி

சால் கடன்வாங்கி, யத்துடன் சிங்கமாப்பாணரும்மனப்புலியும் தூமகேதுவின் வீட்டை யடைந்தார்கள். ஒரு நாட் காலமே பத்துமணியளவில் இருவரும் தாங்களேறிவந்த வண்டியினின்றும் இறங்கியபொழுது, கடையிலிருந்த ஐயன் அவர்களை யணுகி, வந்த காரணத்தை விசாரித்தான். தூமகேதுவிடம் ஏதோ கருமத்தை முன்னிட்டி வந்ததாக அவர்கள் சொல்லிய பொழுது, ஐயன் தூமகேதுவின் விவேகம், புத்திசாதுரியம், யோக்கியம் முதலியவற்றைப்பற்றி, தன்னாற் புகழக்கூடிய வரையிற் புகழ்ந்து பேசினான். இதைக் கேட்டதும் சிங்கமாப்பாணருக்கும் மனப்புலிக்கும் மனதிலுதித்த சந்தோஷத்திற்கு அளவில்லை. தங்களுக்கு நல்லகாலம் பிறந்துவிட்டதென்றும், இனி நீலகண்டன் செத்தானென்றும், மனதிலெண்ணி, அக்களிப்புக் கொண்டார்கள். மனமே! உன்னிலையை யாவரறிய வல்லவர். ஒருவனை மோட்சத்துக்குள்ளாக்குவதும், நரகத்துக்குள்ளாக்குவதும் நீயல்லவா?

அதன்பின், ஐயன் முன்னும்சிங்கமாப்பாணரும் மனப்புலியும்பின்னுமாக, தூமகேதுவின்வாயிலாலுள்ளே துழைந்தார்கள். தூமகேது அவர்களைக்கண்டதும் தக்க மரியாதையும் ஏற்ற உபசாரமுஞ் செய்து, ஆசனங்கொடுத்து நெடுங்காலம் பழகின ஓர் நண்பனைப்போல், அவர்களுடன் அளவளாவி வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரம் பலவிஷயங்களைப்பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருந்த பின், சிங்கமாப்பாணரும், மனப்புலியும் தாங்கள் குறித்துவந்த கருமத்தை யாரம்பித்து, சகல விஷயங்களையும் ஆதியோடந்தமாகத் தூமகேதுவுக்குச்சொல்லி, தங்களுக்குத் துணை செய்து வைக்கும்படி, இரந்து கேட்டார்கள்.

தூமகேது, அவர்களுடைய ஆத்தரத்தையும், பரபரப்பையுங்கண்டு, பணம்பறிப்பதற்கு ஏற்ற தருணம் வாய்த்ததென்று நினைத்து, ஏதோ லுன்றி யோசிப்பவன்போல நடித்து, “ஆ! இதென்ன தலைபோகிற காரியமா? ஊதிவிடப் பறந்து போம். மிக இலகுவில் முடிக்கலாம். நீங்கலொன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். நான் செத்தால் என்னவோடுதரியாது. இருந்தால்

நீலகண்டன் இயம்புரஞ் சேர்வதுரிச்சயம். இலங்கையில் அவன் எப்பகுதியில் ஒளித்திருந்தாலும் சரி, நானவனைக் கண்டு பிடிக்க இயலும். நானிதைச் செய்யாவிடின், என்பிதாவுக்கு நான் பிறக்கவில்லை. ஆனால் எல்லாம் உங்களிற் றங்கி இருக்கின்றது. பணத்தைப் பணம் பாராது விசுக்கினாலன்றி ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாது. பணத்தை ஆட்சம்பாதிப்பதோ? ஆளைப் பணஞ் சம்பாதிப்பதோ? கடவுள் உங்களுடைய காரியத்தைக் கைகூட்டி வைப்பார்.” என்றிவ்வாறு சொல்லியபொழுது, இருவரும் எழுந்து தூமகேதுவைக் கட்டித்தழுவி, ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள்.

அதன்பின் அவர்கள், முடிச்சிலிருந்த முற்றாற்றைசாலை யும் அவிழ்த்து அவன் கையிற் கொடுத்து, “ஐயா நாங்கள் உங்களைத் தெய்வமென்று நம்பிவந்தோம். எங்களை எவ்விதமும் காத்துவைக்க வேண்டியது உங்கள் கடமை. உதவியற்ற எங்களுக்கு, இப்புண்ணியத்தைச் செய்து வைத்தால், உங்களுக்குப் போகிறவழிக்குப் புண்ணியங்கிடைக்கும். உங்கள் பிள்ளைகுட்டிகளும் நல்லாயிருக்கும். நீங்கள் செய்யும் நன்மையை நாங்கள் கட்டைக்குப் போகும் வரைக்கும் மறக்கமாட்டோம். பிறக்கும் பொழுது கொடுவந்ததில்லை, இறக்கும்பொழுது கொடு போவதில்லை யென்றார் பட்டினத்தாரும். இடை நடுவிலேயே இக்கூத்தெல்லாம். நீங்கள் செய்யப்போகும் செலவிற்கும் அடையப்போகும் கஷ்டத்திற்கும் எங்கள் பணமென்ன உறை (பிரை) போடவா? ஆனால் இத்துடன் எல்லாம்முடிந்ததென்று நினைக்கவேண்டாம். நாங்களிப்பொழுது, கையிலிருந்த பணத்தோடு வந்துவிட்டோம். நீங்களொன்றுக்கும் சந்தேகப்படாது செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்யுங்கள். நாங்கள் மறுபடி உங்களைச்சந்திக்கும்பொழுது, மனங்குளிர நடத்திவைப்போம். வேண்டுமெனில், இருந்து பாருங்கள்.” எனச்சொல்லி முடித்து தூமகேதுவிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள். வழியிற் போகும்பொழுது, வண்டியினுள்ளிருந்து “காரியமெல்லாம் மிகவிரைவில் ஒப்பேறும். நாமொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை. காரியமானபின் ஏதுங் கொடுத்து தூம

கேதுவைத் திருப்தி செய்யலாம். இப்போ நாங்கள் கொடுத்தது போதுமாயினும், இன்னும் அற்ப பொருள் கொடுத்து அவனை எங்கள் வசப்படுத்த வேண்டும்.” என்று தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

தூமகேது பணத்தைக் கண்டதும், மிகவுஞ் சந்தோஷ மடைந்து “வலியவருகிற சீதேவியைக் காலாலுதைந்து தள்ளலாமா? அவர்கள் வாண்டாலென்ன? அவர்கள் கெட்டாலென்ன? வண்ணப்பிள்ளை செத்தால் அம்பட்டனுக்கு மயிர்ப் பஞ்சம் வந்துவிடுமா, அவர்களுடைய காரியம் வாய்க்காவிட்டால் எங்களுக்குக்கென்ன கெட்டுப் போயிற்று. ஒன்றுமில்லையே. என்றாலும், வாங்கிய பணத்துக்கு ஏதுஞ் செய்யவேண்டும். அதுவுமன்றி, இன்னும் அவர்களிடம் பணம் பறிக்கலாம்.” என மனதிலெண்ணிக்கொண்டு, பணத்தைப் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டினான். அதன்பின் நீலகண்டனைக் காணும் பொருட்டு அதுராசபுரம் போவதற்கு ஒரு சுபதினம் நியமிக்கும்படி ஓர் சோதிடரிடம் போனான்.

போகும்பொழுது வழியில் ஐயன் தூமகேதுவை நோக்கி “ஐயா நாள் வைப்பதில் என்ன பிரயோசனம். நாட்பார்த்துச் செய்த காரியமெல்லாம் ஒப்பேறி விட்டதா? நாளிலுமொன்று மில்லை, கோளிலுமொன்றுமில்லை. வீணாய் ஏன் சோதிடரிடம் போவான். வாருங்கள் திரும்பிப்போவோம்” என்றுசொன்னான். அப்பொழுது தூமகேது அவனை நோக்கி, நீ சொல்லுவது சரி தான். என்றாலும் ஊரோடொத்து நடக்க வேண்டும். உன்னுடைய கேள்வியைச் சோதிடரிடங் கேட்டறியலாம். வா, போய் வருவோம்.” என்று சொல்லிசோதிடரிடத்துக்குப்போனார்கள்.

அங்கே ஐயன் சோதிடரை நோக்கி, “சாத்திரியாரே! நாள் வைப்பதில் யாதுமிருக்கின்றதா? எத்தனையோ பேர்கள் நாட்பார்த்துச் செய்தவைகள் வாய்க்காமற் போயினவே. சரியான முகூர்த்தத்தில் முறைப்படி விவாகஞ் செய்த எத்தனையோ வாலிபர்கள் தங்கள் பெண்களைச் சாகக் கொடுக்க வில்லையா. எத்தனையோ பெண்கள் கைம்பெண்களாகவில்லையா. அப்படியே

ஒவ்வொரு காரியத்திலும் நடப்பதை நாங்கள் காணவில்லையா, நீங்களிதற்கு நியாயஞ் சொல்லவேண்டும்.” என்று கேட்டான்.

சோதிடர் சிரித்து ஐயனுக்கும் அங்கிருந்த ஏனையோருக்கும், ஓர் போதனையாகப் பின்வருமாறு சொன்னார்:—“நம்மவர்களிலேனகர், காரியத்தை நன்றாயாராயாது, சோதிடத்தையும் சோதிடரையும் இகழ்ந்து பேசுகின்றார்கள். அது அவர்களுடைய அறிவாமை. மனுஷர்கள் செய்யப்புகும் எவ்விதமான கருமங்களுக்கும் சுபதினங்கள் சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. நன்மையான கருமங்களையாவது, தீமையான கருமங்களையாவது, சுபமுகூர்த்தத்திலேயே ஆரம்பிக்க வேண்டும். அவ்விதஞ் செய்பின், அவைகளின் பயன் நன்மையாகவே முடியும். சிலவேளை நன்மையாக முடியவில்லையென ஆட்சேபிக்கில் அதற்கும் நியாயமுண்டு.

கடவுட்பக்தியிற் சிறந்தோரையும், தர்மத்தைக் கைப்பிடித்தவர்களையும், ஞானிகளையும், நானும் கோளும் ஒன்றுஞ் செய்யா. அப்படிப்பட்டவர்கள் எக்கருமத்தையும் சுபதினங்களிற் செய்ய வேண்டிய ஆவசியகமில்லை. அன்றி, அவர்கள் அவ்விதஞ் செய்ய நாங்காணின் அது எங்கள் பொருட்டேயாம். தேசாசாரம் சாதியாசாரம் சமயாசாரங்களுக்கு விரோதமாய்த் தாங்கள் நடந்தால் சாமானியர் தங்களைப் பின்பற்றி சாத்திரங்களுக்கு மாறாக நடந்து கெட்டுப் போவார்கள். அந் தப்பாவம் தங்கள் மேற் பாரமாகும்; ஆகையால் தாங்களும் உலகத்தோடொத்துவாழ் என்னும் ஓளவை வாக்குக் கிணங்க நடக்கின்றார்கள். ஆனால் சுபதினங்களில் தாங்கள் கருமங்களைச் செய்ய வாரம்பிக்க வேண்டுமென்னு மெண்ணமே அவர்கள் மனதிற்கிடையாது. திருஞானசம்பந்த மூர்த்தினாயனார் சமணர்களோடு, வாதுசெய்யப் புறப்படும்பொழுது, சுபதினத்தைப் பார்க்கவில்லை. அவர் பாடியருளிய கோளறுபதிகத்தைப்பார்க்கின், அதனுண்மை விளங்கும். சிவபெருமான் ஆசாரிய முகூர்த்தங்கொண்டு, மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு, உபதேசஞ் செய்யுங்காலத்தும் சுபதினத்தைப் பார்த்த தாகத் தோற்றவில்லை.

மேலும், சற்கருமத்தையாவது, தற்கருமத்தையாவது ஒருவன் ஆரம்பிக்கும் பொழுது, அது நன்மையைக் கருதியோ அன்றி தீமையைக் கருதியோ, செய்யப்படுகின்றது என ஆராயவேண்டும். ஆராயாது முடிபைப்பார்த்து, சோதிடத்திற் குறைகூறுவது சரியல்ல. பாண்டவர்கள் நன்மை கருதியும், குருகுலத்தவர்கள் தீமைகருதியும், பாரதயுத்தத்தையாரம்பித்தனர். குருகுலத்ததினான துரியோதனன் சோதிடத்தில் மிகவல்லவனாகிய சகாதேவனை யழைத்து, தானும் தன்கட்சியாரும், செயமடையக் கூடிய ஒருநாளே நியமித்துத் தரும்படி கேட்டான். தன் சத்துருக்களில் ஒருவனாயும், பாண்டவர்களில் இளைஞனாயும் இருந்த சகாதேவன் ஒருகாலமும் சத்தியத்துக்கு மாறாய் நடக்க மாட்டானென்றும் வஞ்சகஞ் செய்யானென்றும் துரியோதன் நம்பினபொழுது, நாங்கள் சகாதேவனின் சந்தேகங்கொள்ள நியாயமில்லை. ஆனபடியால் சகாதேவன் நிர்ணயித்த முகூர்த்தம் செயத்தைக் கொண்டு வரவேண்டிய முகூர்த்தமே. பின் துரியோதனனாய் அபசெயமடைந்ததின் நியாயமென்ன? அந்த யுத்தம் தர்மத்துக்கும் அதர்மத்துக்கு மிடையே நடந்த யுத்தமாகும். ஆகையால் தர்மம் ஜெயமடைந்தது, என்று எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். சிலவேளை அதர்மம் ஜெயமடைவதையும் நாங்கள் காணக்கூடியதாயிருக்கின்றது. அதன்நியாயமென்னவென விசாரிக்கின் அது அதர்மத்தின் காரியமல்ல. பின் அது பிரார்த்த வினையின் பயனே பென்று எண்ணிக் கொள்ள வேண்டியது.”

அங்கேயிருந்தவர்கள் சோதிடர் கூறிய நியாயங்களை, ஆட்சேபமின்றி யங்கீகரித்தார்கள். அதன்பின் சோதிடர் தூமகேதுவும் ஐயனும் புறப்படுவதற்கு ஏற்ற ஓர் சுபமுகூர்த்தத்தை நிர்ணயித்து அவர்களை வீட்டுக் கனுப்பினார்.

உக-ம் அத்தியாயம்.

நாபவேடம் போட்டாற் குலைக்கவேண்டும்.

கண்டிநகர் ஓர்மலைநாடு. இலங்கையிலுள்ளபட்டினங்களில் இது உயர்ந்த பூமியிற் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. சிங்களவரசின் கடைக்காலத்தில், இதே இராசதானியாயிருந்தது. பகை

வர்களால் இலகுவி லணுகப்படக் கூடாததும், சருவப்படக் கூடாததமாயிருந்த படியால், கண்டியரசர்கள் இதை இராச தானியாக்கி, அன்னிய சாதியார் கைப்பட்டு அவர்களாலாண்டு வரப்பட்ட பாகங்களை நீக்கி, எஞ்சியவற்றை ஆண்டு வந்தார்.

கண்டிப்பகுதிகளிலே, எக்காலமும் மழைபெய்யும். சன்ங்கள் சுகமாய் வாழக்கூடிய பலதானங்களுண்டு. அனேக தேயிலை கோப்பி, முதலியவைகளுண்டு படுத்தப்படும் தோட்டங்கள் இருக்கின்றன. மலைகளினின்று அருவி நீர் விழுந்து பலபகுதிகளிலும் பாய்வதால், பயிர்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்ச வேண்டிய தில்லை. மிகவுஞ் சூடான காலங்களில் ஐரோப்பியர், கண்டிப் பகுதிகளுக்குப் போய் சிலகாலம் அங்கு வசிப்பர்.

ஆங்கிலேயர் கொழும்பைத்தலைநகராக்கிய பின்னும் கண்டி நகர் ஓர் இராசதானியா யிருந்தது. இப்பொழுது, அது மலை நாட்டு இராசதானி யென்று சொல்லப்படுகின்றது. அங்கு வசிப்பவர்களிலனேகர் கண்டிச் சிங்களவர். இவர்களாதிபி, தமிழராயிருந்து, காலாதிதத்தில் சிங்களராய் விட்டார்கள். இவர்களுடைய உடை, நடைகள் சிங்களர், தமிழர் என்னுமிரு சாதியாரின் கலப்பே. அவர்கள் உயர்ந்த சாதிச் சிங்களவரென்றழைக்கப்படுகின்றார்கள்.

நீலகண்டன் அந்நகரத்துக்குப்போய்ச் சிலநாட்கள் சென்ற பின், அந்நகரத்தில் வசித்த தமிழர்களைக் கண்டு அவர்களுக்குத் தன்னோக்கத்தை வெளிப்படுத்தினார். அவர்களும் அது நன் னோக்கமென்றும், அதனால் தமிழ்ச்சாதியாருக்கும் பெருமையு ம்கீர்த்தியுமுண்டாமென்றும் நினைத்து, வேண்டிய உதவி களைச் செய்தார்கள். கண்டி நகரில் வசித்த தமிழரில் அனேகர் வியாபாரிகள். ஏனையோர் உத்தியோகத்தார்களும், நியாயவாதி களும். வியாபாரிகளே தன்வந்தரும் பணஞ் செலவு செய்யக் கூடிய ஸ்திதியிலுள்ளவர்களும். அவர்கள் கல்விபறிவிற்குறைந் தவர்களாயினும், அதுபவ அறிவில் ஏனையோரினுங் கூடியவர்கள். அதில் உத்தியோகத்தரும், நியாயவாதிகளும், அவர்க ளிடத்திற் பாடங்கேட்க வேண்டியவர்கள்.

கண்டி நகரில் வசிக்கும் தமிழ்ப்பிள்ளைகளுக்கு, ஆங்கிலமும் தமிழும்கற்பிக்கும்பொருட்டு, ஓராங்கிலதமிழ்வித்தியாசாலையை ஸ்தாபிக்க, நீலகண்டன் வேண்டியமுயற்சிகளைச்செய்து, தனது சாதியாரின் சகாயத்தால் வித்தியாசாலையை ஸ்தாபித்தற்கு உப யோகமான ஓர்விட்டை வாடகத்துக்கு அமர்த்தி, பிள்ளைகளைச் சேர்த்து ஓர்சுபமு கூர்த்தத்தில், வித்தியாசாலையை ஆரம்பித்தார். சிலமாசங்களில், அது விர்த்தியடையத்தொடங்கியது. அதைச் செவ்வனே நடப்பித்தால், காலாதிதத்தில் பெரியகல்லூரியாகி, தமிழ்ச் சாகியத்தாருக்கு அழியாப் பேரையும், கீர்த்தியையும், புதையும்கொண்டுவரும்.

வித்தியாசாலை, ஓர் நன்னிலைக்கு வரக்கூடியதாயிருந்தபடி யால், அதை யொருவருடைய பராபரிப்பில் வைத்திருப்பது தகுதியன்றென்றும், தன் சாகியத்தாருக்கு உரிமையில்லாமற் போய்விடு மென்றும் எண்ணி, ஆசிரியர் நீலகண்டன், ஓர் பஞ் சாயத்தை, நியமித்து, பஞ்சாயத்தாரின் பராபரிப்பில் விட் டார். அந்தப் பஞ்சாயத்தில் இருவர் வியாபாரிகள். இருவர் உத்தியோகத்தர். எஞ்சிய ஒருவர் நியாயவாதி. இவர்களில் வியாபாரிகளைத் தனிர ஏனையோர் வித்தியாசாலையைப் பற்றி ஓர்வித முயற்சியும் செய்வதில்லை. தாங்கள் பணவுதவி செய்யா மல் விடுவதுமன்றி, ஊரவர்களிடத்திலாவது பணஞ் சேகரித்து வித்தியாசாலைக்கு வேண்டிய தளபாடம் முதலியவைற்றைச் சம்பாதிக்கவில்லை. நீலகண்டனும் வியாபாரிகளிருவரும் தங்கள் பணத்தைக் கொண்டும், தாங்கள் பிரயாசப்பட்டு ஊரிலே சேகரித்த பணத்தைக் கொண்டும், வித்தியாசாலையைச் செவ் வனே நடத்தி வந்தார்கள். மாதமொருதரம் பஞ்சாயத்தார் கூடி, வரவு செலவைப் பார்வையிட்டு, செய்ய வேண்டியவை களைப்பற்றி யோசிப்பார்கள். சிலமாசங்களாக புதுமைக்கு வண்ணான் பறையடித்து வெளுத்தான் என்பதற்கிணங்க, எல் லாம் ஒழுங்காக நடைபெற்று வந்தது. அதன்பின் பஞ்சாயம் கூடவேண்டிய நாட்களில் கூடுவதில்லை. கூடும் வேளைகளிலும் சிலர் வராது விட்டுவிடுவார்கள். மிகவிசேஷமான காரியங்களை

யோசிக்கும்பொழுது, கற்றறி மூடர்களாகிய உத்தியோகத்தார்கள், அதுபவ அறிவுள்ளவியாபாரிகளுடைய அபிப்பிராயத்தை யங்கீகரியாது, தனக்கு மூக்குப் போனாலும் எதிரிக்குச் சகுனப் பிழையாயிருக்க வேண்டுமென்றெண்ணி, மூக்கறுத்தவன்போல பள்ளிக்கூடங் கெட்டாலும், தாங்கள் பிடித்ததைச் சாதிப்பார்கள். ஆகையால் வித்தியாசாலையைக் கிரமமாக நடத்துவதற்கு உத்தியோகத்தார்கள் இடறுகட்டையாயிருந்தார்கள். சேகரித்த பணத்தைத் தானும், வேண்டியவைகளுக்கு உபயோகிக்கமுடியாமலிருந்தது.

இருந்தும், வியாபாரிகள் அவர்களுக்குப் புத்திபுகட்டி தங்கள் வசப்படுத்தி, வித்தியாசாலையை மிகவுன்னத நிலைக்கு கொண்டுவருவதற்குப் பலவாறு முயற்சித்தும் வாய்க்கவில்லை. நியாயவாதி எப்பொழுதும் உத்தியோகத்தரோடே சேர்ந்து, அவர்களெண்ணப்படி நடந்து வந்தபடியால், தாங்கள் தங்கள் கருமத்தை விட்டு, வித்தியாசாலை விஷயத்திற் தாலத்தைச் செலவழிப்பது புத்தியாகாதென நினைத்து, வியாபாரிகள் இருவரும் பஞ்சாயத்தை விட்டு விலகி விட்டார்கள். பஞ்சாயம் திரியாபமாய் விட்டது. திரியாயத்தாராவது, யாதும் செய்தா ரோவெனில், அதுவுமில்லை. வைக்கோற் பட்டடையிற் கட்டிய நாயைப்போல, தாங்கள் வித்தியாசாலையை நடத்தவுமில்லை. நடத்தக் கூடியவர்களை நடத்தவிடவுமில்லை. ஆகவே வித்தியாசாலை நடத்துவாரின்றி தள்ளாட்டத்துக்கு வந்துவிட்டது.

ஆனால், நிலகண்டன் எடுத்தகருமத்தை விடுவது, ஆண்மக்களுக்கழகல்லவென நினைத்து, இராப்பகலாய் ஆறுதலின்றி, அதிலேயே தன் காலத்தைச் செலவழித்து, நடத்திவந்தார். பள்ளிக்கூடத்தின் உண்மையான நிலை, அக்காலத்தில் ஆசிரியர் நிலகண்டன், தனது ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்களுக்கு எழுதிய, கடிதத்தை வாசிப்பவர்களுக்கு என்றும் விளங்கும். கடிதம் பின்வருமாறு:—

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

மேலும் தாங்கள் அடியேனுக்கனுப்பிய கடிதத்திலெழுதிய வாறு நடந்ததை யனுபவத்திற் கண்டேன். அதைப்பற்றி இனி

மேற் சிந்திப்பதாற் பயனில்லை. ஆனால் உத்தியோகத்தர்களைப் பற்றி அடியேன் கொண்டிருக்கும் அபிப்பிராயத்தை யெழுதி, அவைகள் சரியானவைகளோ, அன்றித் தவறானவைகளோ வென்று, தங்களிடமறியும் பொருட்டு இங்கு வரைகின்றேன். உத்தியோகத்தரென்றழைக்கப் படுபவர்கள், நன்கு கற்றவர்களல்ல. ஆழந்தபுத்தியுள்ளவர்களல்ல. ஏட்டுச் சரைக்காய்கள். ஒருவருக்குமுதவார். தாங்கள்கற்றவர்களென வெண்ணி, சபைகளில் தலைமை வகிப்பதும், பேர், புகழைச் சம்பாதிப்பதுமே யவர்களின் நோக்கம். சனோபகாரமாவது, உலக நன்மையாவது அவர்களிடத்திற் கிடையாது. தயாளம், அதுதாபம் முதலிய குணங்கள் அவர்களிடத்திலியற்கையாயில்லை. இவர்களைச் சனங்கள் தங்கள் தலைவர்களாகவும், தங்களுக்கு வழிகாட்டிகளாகவும் எண்ணுவது மூடத்துவம். இவர்களிலும் ஆயிரம் மடங்கு அறிவுள்ளவர்களையும், புத்திதுட்பமுள்ளவர்களையும் அனுபவமுள்ளவர்களையும், எங்கள் நாட்டில் தோட்டங்களிற் பயிர்ச்செய்கையில் முயற்சியாயிருக்கும் கமக்காரருக்குட்சாதாரணமாகக் காண்பதெளிது. தமிழ் அகரவரி தானும் தெரியாதிருக்கும் கமக்காரர் இவர்களிலும், அறிவில் மிக விசேஷம் பெற்றவர்கள். வித்தியாசாலை விஷயத்தில், கல்வியறிவுள்ளவர்களென நாம் மதித்து இவர்களையதிற்சம்பந்தப்படுத்தியதுதவறு. அது, வித்தியாசாலையை நாசத்துக்குக் கொண்டுவந்ததுமன்றி மற்றைய சாதியாருக்குமீ, எங்கள் சாதியாரின் அபக்குவநிலையைக் காட்டிக்கொடுத்து விட்டது. இவர்கள் எங்கள் சாதிக்குக் கோடரிக் காம்புகள் போலானார்கள். ஆகையால் இவர்களை எங்கள் சபைகளினின்றும், பந்திகளினின்றும் விலக்கினாலன்றி எங்கள் சாதியினர்முன்னேறமாட்டார்கள். இவர்களைக் கையிற் சிக்கிய நம்மவர்களை, யாவர் விலக்கிவிடப் போகின்றாரென்பதே என்மனதை வருத்துகின்றது.

எங்களுக்குத் தலைவர்களாயும், துணைவர்களாயும், வரத்தக்கவர்கள், கிராமப் பகுதியிலுள்ள கிணற்றுத் துலாக்களிலும் பட்டைக் கொடிகளிலும் தூங்குகின்றவர்களே. அவர்களே சனோபகாரிகள். இரக்கமுள்ளவர்கள், அறிவுள்ளவர்கள், நாங்

கள் சட்டை, தொப்பி போட்ட வேடதாரிகளை விட்டு, கிராம வாசிகளைப் பின்பற்றுவதல் புத்தியாகும்.

இவ்வுத்தியோகத்தரைப்பற்றி நினைக்கவும் வெட்கமாயிருக்கின்றது. சிங்கள சாதியினரைக் காணும்பொழுது, அவர்களுடன் பேசுவதற்கு கூகுகின்றேன். அவர்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் நின்று எங்கள் சாதியாரைப்பற்றிக் குறைவாகப் பேசிச் சிரிக்கின்றார்கள். நான் கண்டி நகரை விட்டுப் புறப்படுவதற்கு எப்போ தருணம் வாய்க்கு மென்று காத்திருக்கின்றேன். தங்களுடைய விடையைக் கண்டவுடன் இவ்விடம்விட்டு, உவ்விடம் வருவேன். நமஸ்காரம்.

மேலே வரையப்பட்டிருக்கும் கடிதத்துக்கு விடையாக, ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய தேசிகர், அனுப்பிய கடிதம், சிலநாட்களில் நீலகண்டன் கையிற் கிடைத்தது. அப்பொழுது, கந்தார் சூரிய நாயகவென்னும் ஓர் சிங்கள நண்பர் அவருடனிருந்தார். அதை வாசித்தபின் அக்கடிதத்தை அவருடைய கையிற்கொடுத்தார். கடிதம் பின்வருமாறு:—

சிரஞ்சிவி தம்பி நீலகண்டன் அறிய எழுதிக்கொள்வது, உனது கடிதம் கிடைத்தது. 0 0 0 0 0

மேலும், நீ வித்தியாசாலையைப்பற்றி எழுதிய விஷயத்தில் அதைப் பராபரிக்கும் பஞ்சாயத்தாருடைய செய்கைகள் விசனிக்கப்படத்தக்கன. நீ யாரம்பத்தில் அவர்களுடைய கையில் வித்தியாசாலையை ஒப்பித்தது தவறாயினும், உன்னபுவத்தில் ஓர் புத்தியைப் படித்துக்கொண்டாய். அது, உனது மாணபரியந்தம் உன் மனதை விட்டகலாது. இருந்தும் யான் அவைகளைப்பற்றி சிலவுண்மைகளை யெழுதுவது ஆவசியமாகுமென்று நினைக்கின்றேன்.

அரசனரின் கீழ் வேலை செய்பவர்களிலனைகர், ஆங்கில பாஷையையாவது, தமிழையாவது, நன்கு கற்றவர்களல்ல. அவர்கள் தங்கள் பிழைப்புக்குத்தக்க படிப்புள்ளவர்கள். அவர்களைக் கற்றவர்களென்று நமது தேசத்தவர்கள் எண்ணுவது அவர்களின் அறியாமை. நீயும், அவர்களி லொருவனே, லீகிதர்

வேலை செய்வதற்கு, பிழையற எழுத்துக் கூட்டவும், நேர்த்தியாய் எழுதவும் பழகிக் கொண்டால், அது போதுமானது. ஒன்றைப் பார்த்தெழுவதே யவர்களுடையதொழில். சிலமாசங்களில் இவ்விதஞ் செய்வதால் அவர்களுடைய எழுத்து வேலைகள் முழுவதும் மனப்பாடமாகின்றது. நியாயவாதிகளிலும் அனைகர் நன்றாய்க் கற்றவர்களல்ல. ஆகையால் நாம் அவர்களிற்குறை கூறுவது தவறு.

சமய நூல்களையாவது, அறிவு நூல்களையாவது, தத்துவ சாஸ்திரங்களையாவது, புத்தியை விர்த்திக்கும் வேறெவ்வித நூல்களையாவது, கற்காதவர்களிடத்தில் அவைகளின் ஞானமிருக்குமென்று எண்ணப்படாது. குருடனைப் பிடித்து, இராசவிழி விழியெனில், விழிப்பானா? இவ்விதஅற்ப கல்விபறிவுள்ளவர்களுக்கு இராசதந்திரமாவது, மந்திரத் தலைவர்க்குரிய மதிதுட்பமாவது, எவ்விதம் நுழையும்? அவ்வித அரிய குணங்கள் எகதேசமாய் சிலரிடத்திலமைகின்றன. அதுபூர்வ ஜென்மத்திற்கேட்டம். இதை ஆன்றோர் விட்ட குறை யென்பர்.

இந்த விவேக சூரியரை, நீ ஆரம்பத்தில், சேர்த்ததுதவறு. இனி ஆக்கியதை யழிப்பது தகாத செய்கை. ஆனபடியால், நீ அதைப்பற்றி யொன்றுஞ் சிந்தியாது, உனது தொடர்பைஒருவாறு ஒழித்து, இவ்விடம் வந்து சேர்வது புத்தியாகும். குரங்கின் கையில் அகப்பட்ட பூமாலை போல, வித்தியாசாலை அவிவேகிகளின் கையிற் சிக்கியது. அமைப்பு அவ்வளவுதான்.

கந்தார் சூரிய நாயக வென்னும் பிரபுஷின் முன்னோர், வேளாண்மை செய்யும் நோக்கமாக, தங்கள் சென்னதேசத்தை விட்டு, விளாங்குளத்தில்வந்து குடியேறியவர்கள். இவருடைய பிதா, தர்மவழியாற் பொருள் சம்பாதித்து, மிக்க செல்வனாயிருந்தார். கொழும்பு நகரிலும், யாழ்ப்பாணம் விளாங்குளத்துக்கு மிகவணித்தா யிருந்தபடியால், கல்வி கற்கும்பொருட்டு, இவரை யிளம்பராயத்தில் யாழ்ப்பாணமனுப்பி யிருந்தார். யாழ்ப்பாணம் தமிழ்நாடாயிருந்தபடியால், இவர் தமிழையுங் கற்கவேண்டி வந்தது. இவர் இயல்பிலே, புத்தி விவேகமுள்ளவர். கல்விகற்கும்பொழுதும், ஆராய்ச்சியுடன் கற்றவர். யாழ்ப்

பாணத்தில் அனேக வருஷங்களைக் கழித்தவராகையால் தமிழ்ச் சாதியாரைப்பற்றி நன்றாயறிந்திருந்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் காலத்திலிருந்த அனேகர் அவருடைய நெருங்கிய நண்பர்கள். இவர், நீலகண்டன் அங்கு சென்ற காலத்திலே கண்டியிலுள்ள நீதிஸ்தலத்தில் ஓர் துவிபாஷகராயிருந்தார். தமிழும் நன்றாயறிந்தவரான படியால், சில சமயங்களில் திரிபாஷகராய் மிருப்பார்.

இந்தச் சிங்களப் பிரபு, ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய தேசிகரனுப்பிய கடிதத்தை வாசித்து, “உங்களாசிரியர், ஆங்கிலங்கற் காதிருந்தும், ஆங்கிலங் கற்றவர்களைப்பற்றிக் கூறியவை முழுவதும் உண்மையானவை” யென்று சொன்னார்.

நீல. ஐயா, நானிதுவரைக்கும், இவர்களைப்பற்றி, பேதமாய் விளங்கியிருந்ததைப் பற்றி, விசனப்படுகின்றேன். தாங்கள் அதுபவசாலியாயிருப்பதால், இவர்களைப் பற்றிய உங்களப்பிராயத்தை வெளிகிழி, அது எனக்கும் ஏனையோருக்கும், பயன்படுமென்று நினைக்கின்றேன்.

சூரி. நல்லதும். நானுமக்குக் கூறுபவைகள், உங்கள்சாதியினரிற் குறைகூறும்நிமித்தமாகக்கூறுகின்றேனென்று நினைக்க வேண்டாம். நன்றைக்கக் கொண்டே அவ்விதம் இங்கு சொல்லுகின்றேனென்று தயை கூர்ந்து நினைத்துக் கொள்ளும்.

நமது தமிழ் நண்பர்கள், ஒன்றைக் கற்கும்பொழுது, ஆராய்ந்து கற்பதில்லை. கற்பவைகளின் உண்மைக் கருத்தையறிய விரும்புகிறதில்லை. தம் மனதிறேற்றியதைக் கிரகித்துக் கொள்ளுகின்றார்கள். சில சமயங்களில் அது தவறாய் மிருக்கும்.

நீல. ஆ! அங்ஙனமா! சில வுதாரணங்கள் கூறி, விளக்கிப் பேருதவி புரிந்ததாயிருக்கும்.

சூரி. ஆங்கிலத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்கும்பொழுது, பிழையாக மொழி பெயர்க்கின்றார்கள். ஆசிரியர்களும் அப்பிழைகளைச் செய்வார்களாயின், மாணுக்கர்களைப்பற்றிப் பேசுவானேன்? நான் ஓர் ஆங்கில வித்தியாசாலையிற் கற்று

வரும்பொழுது, Hot water என்பதை யோர் ஆசிரியர் சுடுதண்ணீரென்று மொழிபெயர்த்தார். சுடுதண்ணீர், என்பதன் பொருள், சுடுகின்ற குயிர்த்த நீர். ஒன்றிற்கொன்று கருத்து மாறான இருசொற்களை அந்த வாக்கியத்திற் காண்கின்றோம். Hot water என்பதைச் சுடுநீர் என்றாவது வெந்நீரென்றாவது மொழிபெயர்க்க வேண்டும். இளமையிற் கல்வி சிலையிலே முத்த, என்பது போல, பிள்ளைகளுடைய மனதில்பிழைகள் படிந்து, அவர்களுடையமுதிர்ந்த வயதிலும்பிழைகள் பிழைகளாகத் தோற்றுவதில்லை. Coconut oil என்பதை தேங்காய் நெய் என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, தேங்காயெண்ணெய் என்று கற்றோரும் சொல்லுகின்றார்கள். எள்+நெய்=எண்ணெய் எனவருவதால், எண்ணெய் என்பதன் கருத்து எள்ளினின்றும் எடுக்கப்படும் நெய், என்பதாகும். இவ்விதமான சாதாரண பிழைகள் அனேகமுண்டு.

நீல. நீங்கள் ஆசிரியர்கள் செய்யுந் தவறுகளைச் சொல்லுகின்றீர்களே யன்றி, உத்தியோகத்தார்கள் நியாயவாதிகள் செய்யுந் தவறுகளைச் சொல்லவில்லை.

சூரி. அவர்கள் உத்தியோகத்தர்களாய் வந்தபின்னும் மாணுக்கர்களாயிருந்த காலத்துச்செய்த பிழைகளைச் செய்கின்றார்கள். ஆலோசியாது மொழிபெயர்ப்பதால், சில சமயங்களிற் குடிசனங்களுக்குக் கஷ்டத்தை வருவிக்கின்றார்கள். ஒருமுறை White wash என்பதை யோசியாது, வெள்ளை பூசு என்று மொழிபெயர்த்து, அரசினர் விளம்பரத்தைப் பரப்பியதால் சாமானியர், கவிமண் சுவர்களுக்கும் வெள்ளை பூசுவித்தார்கள். அவ்விதம் வெள்ளை பூசுவிபலாதவர்கள் மீது அதிகாரிகள் வழக்குத் தொடர்ந்தார்கள். சனங்களின் அதிஷ்டவசத்தால் அக்காலத்தில் நீதிபதியாயிருந்த ஓர் நன்கு கற்ற ஆங்கிலேயர் வாதி பிரதிவாதிகளை விசாரணை செய்யும்பொழுது உண்மையைக்கண்டு வழக்கைத் தள்ளிவிட்டதுமன்றி, விளம்பரத்திலிருந்த மொழி பெயர்ப்பு பிழை பென்றும், white-wash என்பதை வெள்ளை பூசு, என்று மொழி பெயர்ப்பது சரியல்ல

வென்றுர், அதைச் சுத்தமாய்ப் பூசு என மொழி பெயர்க்க வேண்டுமென்றும் பகிரங்கப் படுத்தினார்.

அரசினருடைய கச்சேரிகளுக்கு உத்தரவுச் சீட்டுப் பெற வரும் வண்டிகளில், சொந்த உபயோகத்துக்குரிய வண்டிகளைப் பதிவு செய்யும்பொழுது ஆங்கிலத்தில் Private என்றும் தமிழில் “கமம்” என்றும் பதிவு செய்கின்றார்கள். சொந்தம் என்று எழுதுப் படாமையால், ஒருமுறை கமம் என்று எழுதப்பட்ட ஓர் வண்டியில், அதின் சொந்தக்காரனும், அவனது மனைவி மக்களும் ஏறிப்போனபொழுது, ஓர் நகர் காவலன் கண்டு, “ஆட்களேறிப் போவதும் கமவேலையா” வெனச் சொல்லி வண்டியை நிறுத்தி நகர்காவலரின் ஸ்தானத்திற்குக் கொண்டு போனான். ஒரு உத்தியோகத்தனின் பிழையால், சனங்கள் எவ்வளவு கஷ்டத்துக்குள்ளாகின்றார்கள்.

நீல. உத்தியோகத்தரைத் தவிர மற்றைய தொழிலாளர்களும், இவ்விதமான பிழைகளைச் செய்கின்றார்களா? அவர்களும் மூடத்தன முள்ளவர்களா?

சூரி. அவர்கள்மூடர்களென்று சொல்லவில்லை. தமிழ்நாட்டாரை எனக்கு நன்றியத் தெரியும். அவர்களில் அதிக விவேக முள்ளவர்களும், புத்திசாலியர் முள்ளவர்களும் அனேகருண்டு. அனேகர் என்னுடைய நண்பர்கள். நான் தமிழரில் மிக்க வியப்பும் மதிப்புமுள்ளவன்.

நீல. நியாயவாதிகளைப் பற்றி என்ன சொல்லுகின்றீர்கள்?

சூரி. அவர்களிலனேகர், தங்கள் சுயபாஷையைக்கற்காது விடுவதால் ஆங்கிலத்திலுள்ள சட்டங்களை தங்களுடைய சாதியினருக்கு விளங்கப்படுத்த முடியாது, சிலசமயங்களில் விழிக்கின்றார்கள். ஒருமுறை ஓர் நியாயவாதி, Breaking the laws of the Country என்பதை ஆங்கிலங்கற்காத ஒருவனுக்குச்சரியாக விளங்கப் படுத்தமுடியாது முட்டுப்பட்டனர். அவர் அவனுக்குத்தேசத்தின் நியாயத்தை முறித்தல் என்று சொன்னார். அவன் விளங்காது விழித்ததுகண்டு, மறுபடி தேசத்தின் கட்டளையை உடைத்தல் என்றார். அதுவும் அவனுக்கு விளங்கவில்லை.

அதை, அவர், ஒருதேசத்தின் சட்டங்களுக்கமையாது அல்லது சட்டங்களை மீறிநடத்தல் என்று சொல்லியிருந்தால் அது அவனுக்கு விளங்கியிருக்குமென்று நினைக்கின்றேன்.

நீல. இவ்விதமான நியாயவாதிகள், ஊமையும் ஊமையும் மூக்கைச் சொறிந்ததுபோல, தங்களை, வழக்குகளுக் கேற்படுத்தும்வாதிபிரதிவாதிகளோடு எவ்விதஞ்சம்பாஷிக்கின்றார்கள். அதுநிற்க, எங்கள் சாதியாரில், வேறென்ன குறைகளைக் கவனித்திருக்கின்றீர்கள்.

சூரி. தங்கள் பாஷையாகிய தமிழைக் கற்காது, தங்கள் சாதியாராலும், அன்னிய சாதியாராலும், அவமதிக்கப்பட்டு, சிரிப்புக்குள்ளாகின்றார்கள். சுற்றவரென மதிக்கப்பட்ட ஒருவர், தனது சாதியினருக் கோருபந்நியாசஞ்செய்யநேரிட்டது. உபந்நியாசத்தைக் கேட்க வந்தவர்களிலனேகருக்கு ஆங்கிலமே தெரியாது. ஆகையால், உபந்நியாசம் தமிழ்ப் பாஷையிற் செய்யப்பட வேண்டியிருந்தது. உபந்நியாசகருக்கோ, தமிழிற் பேசத் தெரியாது. ஆகவே தமிழுக்கிய உபந்நியாசகர் ஆங்கில பாஷையில் உபந்நியாசஞ் செய்ய, ஓர் ஆங்கிலேயர் அதைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். இவர் அன்றையத்தினமடைந்த அவமானத்துக்கு ஓரளவேயில்லை.

நீல. (இதைக்கேட்டதும், வெட்கத்தினுற் நலைகுனிந்து, பின் ஒருவாறு தேறி) உங்களுக்கு அனேக ஸ்தோத்திரஞ் செய்கின்றேன். எங்கள் சாதியார் தங்கள் சுயபாஷையைக்கற்காது இவ்வளவு அவமானத்துக்குள்ளாகின்றார்கள். இனிமேலாவது தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு தமிழை நன்கு கற்பித்தபின், ஆங்கிலங்கற்க விடுவது புத்தியாகும். பிள்ளைகளும் தங்கள் பிற்சவியத்தில், அவமானத்துக்காளாகாது, சிறுபராயத்திலேயே தங்கள் சுயபாஷையை நன்கு கற்பார்களாக.

கூ-ம் அத்தியாயம்.

விதைத்தவன் அறுப்பான். ஆங்கலம் ஆகும்.

முற்காலத்திலே, கமக்காரர் செல்வராயிருப்பினும், தங்களுக்குக் கீழி, அடிமைகளையும், வாரக்குடிகளையும் வைத்

திருப்பினும், ஏர் மங்கலம் முதலிய சுபகாரியங்களைத் தாமே செய்வார்கள். பெருந்தனவந்தர்களா யிருப்பவர்கள் பொன்றை செய்த கொழுக்களுள்ள ஏர்களை, சுபதினத்தில் உபயோகிப்பார்கள் சிவசமயங்களில், கொழுக்கள், விழுந்துவிடுகிறதமுண்டு. அவ்விதமான கொழுக்கள் அகப்படாது நிலத்தில் புதைந்துகிடப்பதுமுண்டு.

கோமளாவதியினுடைய தர்ப் தங்கள் வீட்டுக்கணித்தாயுள்ள வயல்களில் அறுப்பு முடிந்தபின் நிலத்திற் கிடக்கும் தானியங்களைச் சேர்த்து, சேகரம்பண்ணி வைப்பது வழக்கம். நீலகண்டன் கண்டிருக்கரை விட்டு வருதற்கு ஆலோசனை செய்த அவ்வருஷம் சித்திரை மாதம் பருவப்பெயற்சிக் காற்றுக்குமுன் ஓர் பெரும் மழை பெய்து, சரசாலேக் கிராமத்திலும் அயற்கிராமத்திலுமுள்ள வயல்களில் பெருவெள்ளம் நின்றது. நிலத்திலே உதிர்ந்து கிடந்த தானியங்கள் நீரின்மேலே மிதந்தன. இதைக்கண்டவுடன், தாயானவள் கூடையில் அவைகளை வாரி வாரி அள்ளிக் கொண்டு வந்து சேர்த்தாள். ஒருமுறை தானியங்களைக் கூடையில் வாரும்பொழுது, அவளுடைய காலிலொன்று ஓர் குழியிற் புதையவும், அந்தக் காலில், ஓர் மரத்துண்டு முட்டியது. அது ஹிருக்குதவுமென நினைத்து, அதைத் தூக்கிய பொழுது, பாரமாயிருந்தது கண்டு, அது மரமல்ல யாதோ வேர் லோகமாயிருக்க வேண்டுமென நினைத்து கூடையினுள் வைத்துவிட்டுக்குக் கொண்டு வந்தாள். அங்கே தாயும் மகளும் அதைத் துடைத்து உரோஞ்சியபொழுது, மினுமினுப்பதைக் கண்டு, அது இருப் புமல்ல, வெள்ளியுமல்ல, பொன்னுயிருக்க வேண்டுமென வெண்ணி, ஒருவருமறியாது குடிசையினுள் புதைத்து வைத்தார்கள்.

இருவரும் அன்றிரவு பலவாறு யோசித்து, நீலகண்டனை வரவழைத்து, அதை அவரிடமொப்பித்து, பணமாக்குவதே புத்தியென நினைத்து, அடுத்தநாள் அவரையோர் அவசியநம நிமித்தம் வீட்டுக்கு வரும்படி ஓர் கடிதமனுப்பினார்கள். கடிதத்தைக்கண்டவுடன் அவர் ஒரு மாதத்திற்குள் மறுபடி கண்டிருக்கருக்கு வருவதாகத் தனது நண்பர்களுக்கறிவித்து அவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சரசாலேக்குப் புறப்பட்டார்.

சில்தினங்களில் சரசாலேக்கு வந்து கோமளாவதியிடத்தும் அவளுடைய தாயிடத்தும்; சமாசாரங்களை யறிந்து சந்தோஷப்பட்டார். அதன்பின், அப்பொற்றுண்டை யெடுத்து நன்றாய் விளக்கி, அழுக்குப் போக்கி, சிறு சிறு துண்டுகளாய் வெட்டி, ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு துண்டாகப் பட்டினத்திலுள்ள பலபலபகுதிகளிலும் விற்று முழுவதையும் பணமாக்கினார். இத்துடன் அவர்களுடைய தரித்திரமும் நீங்கியது. கோமளாவதிக்கு வேண்டிய ஆடை, ஆபரணம் முதலியவைகளையும், ஆளுவதற்கு வெண்கல பித்தளைச் சாமான்களையும் விலைக்கு வாங்கினார்கள். குடிசையிலும் முட்டுப்பாடின்றி, சாதங்கறி ஆக்கி, ஏழைகளுக்கும் இரப்பவர்களுக்கும் கொடுத்து செல்வமாய் வாழ்ந்தார்கள்.

அக்கிராமத்திலுள்ளவர்களாவது, ஏனையோராவது, அவர்களுக்கு எவ்வாறு செல்வம் வந்ததென்று அறியார்கள். அனைவரும் நீலகண்டன் பிறதேசங்களிற் சம்பாதித்து பொருளிட்டி வந்தாரென்றே நினைத்திருந்தார்கள். முன் அவ்வேழைக் குடும்பத்தோடு கொண்டாடாதவர்கள், இப்பொழுது அவர்களுடைய நெருங்கிய பந்துக்களைப் போல வந்து கொண்டாடத் தொடங்கினார்கள். மதிக்கத் தொடங்கினார்கள். நண்பு பூண்டார்கள். பணமே நீ என்னதான் செய்பமாட்டாய்! இதைக் குறித்தே பணமில்லாதவன் தடைப்பிண மென்றார் ஆன்றோரும்.

அவர்கள் நன்னிலைக்கு வந்தவுடன், அவர்கள் வசித்த குடிசை, அனேகர் வந்துதங்குவதற்கும், பரதேசிகள், பிச்சைக் காரர், வந்து அன்னம் புசித்து, பசியாறுவதற்கும் கூடிய ஓர் இடமாயிற்று. முன்னே தனிக்குடும்பமாய் அன்றன்றி சீவியஞ் செய்வதற்கும் வழியில்லாதவர்களாய், சுற்றமித்திரர்களில்லாத வராய் இருந்தவர்கள், இப்பொழுதுவயிறுபுடைக்கச் சாப்பிடக் கூடிய ஸ்திதியுள்ளவர்களாய் வந்து விட்டார்கள். பொருளி லார்க்குப் புசுழில்லைப் புண்ணியமில்லையென்ற ஆன்றோர் வாக்குப் பொய்க்குமா? செவ்வமும், தரித்திரமும், வரும்பொழுது சொல்லாமல் வரும். போம்பொழுதும் சொல்லாமற் போய் விடும். இவைகளின் நிலையாமையை நோக்கியே முன்னோர்

செல்வம் தரித்திரம் என்னும் ஒரே பொருளுள்ள இரு சொற்களை, எதிர்மறைப் பொருளுள்ள இரு நிலைமைகளுக்குக் கொடுத்தார்கள் போலும். (செல்வம் = செல்வோம் = போய்விடுவோம்; தரித்திரம் = தரித்திருக்கமாட்டோம் = போய்விடுவோம்.)

செல்வமும் தரித்திரமும், நிதமும் போய்விடுவோம், போய்விடுவோம் எனக் கத்துவதைக் கண்டும், நாம் விழிகுருடாயிருப்பது எவ்வளவு மதியினம்? நாம் செல்வர்களாய் வந்தவுடன், செருக்குற்று ஒருவரையும் மதியாது, நடக்கத் தொடங்குகின்றோம். பஞ்சகோசன், எங்களுடைய பஞ்சப்பொறிகளிலும் வந்து குந்திக் கொள்ளுகின்றானே. ஆகையால் புலன்களற்றவர்களாகின்றோம்.

சரசாலையில் இவ்விதமாக, நீலகண்டன் இரண்டுவாரங்கழித்தார். இன்னுமிரண்டு வாரங்களுக்கிடையில், அவர் கண்டி நகருக்குப் போகப் பறப்படவேண்டியது. ஆனால், கோமளாவதியும், அவளது தாயாரும், அவரைப் போகாது தடுத்து, விவாகத்தைச் செய்ய உத்தேசித்தார்கள். அவர்கள் ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய தேசிகருக்கு காரியங்களைத் தெரிவித்து, விவாகத்தை ஒப்பேற்றி வைக்கும்படி ஓர் கடிதமெழுதி யிருந்தார்கள். நீலகண்டன் கண்டி நகருக்குப் போகவேண்டிய ஆவசியகமில்லாதிருந்தும், ஒருதரம் அவ்விடஞ் சென்று பின் திரும்புவதே புத்தியாகுமென்று நினைத்தார்.

ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய தேசிகர், சரசாலைக்குப் போய் நீலகண்டனையும் கோமளாவதியையும் அவளது தாயையும் கண்டு செய்யவேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்து, விவாகத்தை ஒப்பேற்றி வைத்தார். விவாகத்தினத்திலன்று இயன்றளவு தானதர்மங்கள் செய்யப்பட்டன. விருந்தினர் தக்கவாறு உபசரிக்கப்பட்டனர். தரித்திரர்கள், பரதேசிகள், பிச்சைக்காரர் முதலியோர் வயிறு உண்டுகளித்தார்கள்.

சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்களின் சமூகத்தில் சைவ சமய ஆசாரப்படி விவாகம் மிகச் சிறப்பாய் நடைபெற்றது. தம்பதிகளிருவரும், முதல் சுப்பிரமணிய தேசிகரையும் பின், ஒருவரு

மறியாது அங்கு சமூகமளித்திருந்த புனிமன்னமுதலியாரையும் வணங்கி யவர்களுடைய ஆசிரவாதத்தைப் பெற்றார்கள். முதலியார் தனது மகன் நீலகண்டனுக்கு வாழ்த்த மனைவி, அழகிலும் குணத்திலும் மிக விசேஷம் பெற்றவளென்று கண்டு அடங்காச் சந்தோஷங் கொண்டார்.

நீலகண்டன்பூர்வ ஜென்மத்திற்செய்த புண்ணிய பலத்தினால் அவருக்கு அனேக இடையூறுகளும், சங்கடங்களும் வந்தும் எப்பொழுதும், சுற்றில் நன்மையையே யடைந்தார். இன்னும் அவருக்கு என்ன கெடுதிகள் வந்தாலும், பருதிகண்ட பனி போல், அவைகளெல்லாம், பறந்துபோக, கடவுள் கிருபை செய்வாராக.

சிலதினங்களின்பின், கைதடிச் சிராமத்தில், வசதியாக வசிக்கக்கூடிய ஓர் வீட்டை வாடகைக்கமர்த்தி, தனது மனைவியையும் மாமியாரையும் கூட்டிச் சென்று அங்குவசிக்கும் பொழுது கண்டி நகரின் ஓர் கடிதம் வாப்பெற்றார் அதில் “ஐயா, உம்முடைய சேவை இனிமேல் வித்தியாசாலைக்கு வேண்டிய தில்லை. நீர் இவ்விடம் வராது விட்டுவிடலாம்.” என்று எழுதப்பட்டு பரபரிப்புக்காரனாக கையெழுத்துப் போடப்பட்டிருந்தது. அவருடைய மனைவியும் மாமியும் இதையறிந்த பொழுது மிதவுஞ் சந்தோஷ மடைந்தார்கள். ஏனெனில், அவர்கள் அவரை மறுபடி கண்டி நகருக்குப் போகவேண்டாமென மன்றாடிக்கேட்டும், அவர் உடன்படாது கண்டிக்குப் போய்திரும்ப வேண்டுமென்று சொல்லியிருந்தார். கடவுள் தங்களுக்குத் துணை செய்தாரென்று நினைத்தே அவர்களுக்குச் சந்தோஷம் பிறந்தது.

விதியெவ்வண்ணமோ, மதியுமவ்வண்ணம்.

நீலகண்டன், தனது மனைவியும் மற்றவர்களும் தன்னைப் போகாது தடுக்கும் பொழுது கண்டி நகர்க் கடிதத்தைப் பெறுவிடின் கண்டி நகருக்குப் போகாதும் விட்டிருப்பார். ஆனால், கடிதத்தைக் கண்டவுடன் எவ்விதமும் தான்விடத்துக்குச் செல்லவேண்டுமென்றும் தன்னைப் பள்ளிக்கூடத்தால் விலக்கிய

காரணத்தை யறிய வேண்டுமென்றும், மனதிலே யோர் ஆத்தர முண்டாயது. ஆகையால் புறப்படுவதற்கு ஓர் முகூர்த்தத்தை நிர்ணயித்தார். புறப்படமுன், அயல் வீட்டில் வசித்த தலைமைக் காரணைக் கண்டு, தான் இன்ன நாளில் கண்டிக்குப் புறப்படுவ தாயும் தானிவ்வுருக்குத் திரும்பி வரும் வரைக்கும் தனது குடும்பத்துக்கு வேண்டிய சகாயங்களைச் செய்து வைத்தால் தானவருக்கு என்றென்றைக்கும் கடமைப்பட்டவன் என்பதா யும் சொல்லி, அவருடைய விடை பெற்றபின், அவ்வுரிவள்ள தனது சினேகர்களிடஞ் சென்று, அவர்களிடத்தும் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

ஒரு வாரத்தில் கண்டிககரை யடைந்து தனது நண்பர்க ளிடம் சகலசமாசாரங்களை யு மறிந்தார். கண்டிககரில் அவருக்கு விரோதமாக, கட்டுக்கதைகளைப் பரப்பியவர்களை அவருக்குத் தெரியாது. அவர்கள் அவரங்கு செல்லமுன், அவ்விடம்விட்டு யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திரும்பியதால், அவர்களைக் கண்டிகொள் ளவும் முடியவில்லை. ஆனால் தனது சத்தருவாகிய மனப்புலி யின் எவலாளர்களாயிருக்க வேண்டு மென்று ஐயுற்றார். அதன் பின் தனது நண்பர்களையும், ஏனையோரையுங் கண்டு அவர் களுடைய சந்தேகங்களை நிவிர்த்திசெய்து, பள்ளிக்கூடத்தைப் பராபரித்து வரும் எட்டுச் சுரைக்காய், அதை விரைவில் ஒடுக்கிவிடும் என்பதை வற்புறுத்தி விட்டு, அனேக நாட்கள் அங்கு தங்காது யாழ்ப்பாணத்திரும்பினார். திரும்பமுன்கந்தார் சூரிய நாயக முதலியாரைக் கண்டு, பள்ளிக்கூட விஷயத்தில் ஆரம்பமுதல் அன்று வரைக்கும் நடந்தவைகளையும் தனதுபிதா புலிமன்ன முதலியாரின் சரித்திரத்தையும், அவரது மருகர் முறையான மனப்புலி தனக்குச் செய்த, செய்வித்த பல திமை களையும், ஒன்று மொழியாது சொன்னதுமன்றி, மனப்புலியும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும், கடவுள் அவர்களைத் தனக் கிடறு கட்டையாயிருக்காது செய்யும் வரைக்கும், இன்னும் தனக்கு மாறான செய்கைகளைச் செய்யச் செய்விக்க வழிதேடுவார்க ளென்றுஞ் சொல்லி அவரிடம் விடை பெற்றார். நீலகண்டன் கைதடிச் சிராமத்திலிருந்து புறப்பட்டு மறுபடி திரும்பி வருவ தற்கு முன், மூன்று வாரத்துக்குமேற் சென்றது.

நக-ம் அத்தியாயம்.

உயரப்பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகுமா?

நீலகண்டன் இன்னும் அதுராசபுரத்திலேயே வசித்து வரு கின்றொன்று நினைத்து, தாமகேதுவும், ஐயனும், அதுராச புரம் போய்ச் சேரும்வரைக்கும் வேண்டிய பணத்தை தங்கள் சால்வைகளில் முடிந்து, வழிக்குத் தேவையான உணவு உடை முதலியவைகளைப் பொட்டணமாக்கி, இருவரும் சுமக்கக்கூடிய சுமைகளைத் தலையிற்றாக்கிக் கொண்டு, நிர்ணயித்த சுபதினத் திற் புறப்பட்டார்கள். இருவரும் பெருவயிறு படைத்தவர்க ளாகையால், ஏராளமான பழல்கைகள், பணிகாரவகைகளுள்ள தூக்கவியலாத சுமைகளையுங் கொண்டு, பொதியெருதுகள் போல, அசைந்து அசைந்து நடந்தார்கள். வழியிலே பயண வண்டிகளையாவது தங்களைப்போன்றவழிப்போக்கர்களையாவது சந்திக்கவில்லை.

மூன்றாவது நாட் சாயுங்காலம், நான்கு மணியளவில் நடு வன்னிக்குள் போகும்பொழுது, வீதிக்குமிகவுமணித்தாக ஓர் குளம் இருப்பதைக்கண்டு, அவ்விடத்தில் மலசலவிமோசனஞ் செய்து, பசியாறிப் போவது புத்தியென நினைத்து, வீதியிலே தாங்கள் கொண்டிசென்ற சுமைகளையும் பொட்டணங்களையும் வைத்து, கிட்டவிருந்த ஓர் பற்றை மறைவில், தங்கள் சுமை களைப் பார்த்துக்கொண்டு மலங்கழித்தார்கள். வீதிக்குக் குறுக் காகச்சென்ற ஓர் புலி சுமைகளைக் கண்டு மனுஷரென நினைத்து அவைகளுக் கெதிரே வந்து உற்றுப் பார்த்தது. ஆட்களல்ல வெனக் கண்டு அவர்கள் வரும்வரைக்கும், பக்கத்திலே குந்திக் கொண்டிருந்தது. தாமகேதுவும் ஐயனும் சற்று நேரத்தில் புலி போய்விடுமென நினைத்து, பற்றை மறைவில், குந்திய படியே யிருந்தார்கள். அதிக நேரஞ் சென்றும், புலி யவ்விடத்தை விட்டுப் போவதாகத் தோற்றவில்லை. ஆகையினால் மெல்ல வெழுந்து ஓர்வித சத்தமுமின்றி, பற்றை மறைவால் நடந்து தாங்கள் சுமைகளைவைத்தவிடத்துக்குக் கால்மையிலுக்கப்பால் நெடும் வீதிக்கு வந்து சேர்ந்து நடந்து சென்றார்கள்.

அவ்விருவரும் இயற்கையாகக்கோழைத்தனமுள்ளவர்கள். பேச்சளவில் வீரர்களேயன்றிச், செய்கையளவில் அப்படிப்பட்டவர்களல்ல. அத்துடன் சாப்பாட்டு இராமர்கள். பணவாஞ்சையினால் இருவரும் மனிதசஞ்சாரமில்லாத நடுக்காட்டில் ஊணின்றி புறங்கவிடமின்றி, ஏக்கத்தோடு, நடந்து செல்லும் பொழுது, அவர்களைப் போன்ற மல்லர்கள் இருவர்கள் அவ்விதியால் வருவதைக்கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு அவர்களோடு கூடி இன்னுஞ் சிலதூரம் போனார்கள். நால்வரும்விதியினோரத்திலே காட்டு மிருகங்கள் தங்களுக்குக்கிட்டவராதபடி தீழுட்டிவிட்டு, நித்திரை செய்தார்கள். தாமகேதுவும் ஐயனும் பசியாலும் நடையாலும் களைத்து, செத்தபாம்புபோலஆடாது அசையாது கிடந்தார்கள். அன்றிரவு மிகவுஞ் சூடாயிருந்தபடியால் தேகம் வியர்வை கொள்ளாதபடி அவர்களிட்டிருந்த சட்டை முதலிய வுடைகளை நீக்கிவிட்டு, உடுத்திருந்த ஒற்றை வேட்டியுடன் நித்திரை செய்தார்கள். விடியற்புறம்நான்குமணியளவில் மற்றைய விருவரும் நித்திரை விட்டெழுந்து, தாமகேதுவும் ஐயனும் பின்னம்போலக் கிடப்பதைக் கண்டு, அவர்கள் களைந்து அருகில் வைத்திருந்த உடைகளை யு மெடுத்துக் கொண்டு தம் வழியே போனார்கள். சூரியனுதிக்க இருவருமெழுந்து தங்களுடைகளைத் தேடிப்பார்த்தார்கள். அவைகள் காணப்படவில்லை. தங்களுடன் நித்திரைசெய்தவர்களைக்காணாது கூவியழைத்துப் பார்த்தார்கள். அவர்களை யுங்காணவில்லை. ஆகையால் அவர்கள் உடுத்திருந்த ஒற்றை வேட்டியுடன் போகவேண்டி வந்தது.

தாமகேதுவும் ஐயனும் உண்ணாபூணுமின்றி, உடுக்கவுடையுமின்றி நான்காவது நாள் அதுராசபுரஞ் செல்லும் விதியால் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து சென்றார்கள். அவர்களது தூதிஷ்டத்தால் வழியில் அன்று பகற்காலம் முழுவதும் ஒருவரை யுஞ் சந்திக்கவில்லை. விதியிலே யிருந்த குளங்களில் நீரையருந்துவதும் வழி நடப்பதமாய் பகற்காலத்தைப் போக்கி, முதனாட் போலவே அன்றிரவும் விதியினோரத்திலே காட்டினுட் படுத்திருந்தார்கள். ஐந்தாவது காலை சூரியனுதயமாகி இரண்டுமணி நேரத்துக்குள் அதுராசபுரத்தைச் சேர்ந்த அடிச்சேரிக்குவந்து

பசியாலும் நடையாலும் தளர்ந்து, ஆடியாடி, ஒற்றைவேட்டியுடன் நடந்து போனார்கள். அவர்கள் போவதைக் கண்ட சிலர் “போட்டிருந்த சால்வைகளையும் விற்றுக் குடித்த விட்டு அவர்கள் தள்ளாடுவதைப்பாருங்கள்” என்றார்கள். சிலர் “இறைவிவறி” பென்றார்கள். சிலர் தலையைச் சுட்டிக்காட்டி, “மேல்விட்டு பழுதாய்ப் போய்ச்சுது” என்றார்கள். சிலர் “விசரர்களுக்கும் ஒற்றுமையுண்டா” என்றார்கள். சிலர் “கொஞ்சம்பொறுங்கள் இவர்களுக்குள் கலிபிவியுண்டாகும். பார்க்கப் பசிதீரும்” என்றார்கள். சிலர் “கண்ணுக்கும் குளிர்ச்சி” பென்றார்கள். இவ்விதமாகப் பலரும் பலவிதமாகத் தங்கள் தங்கள் மனதிற்பட்டவாறு பேசுவதை அவர்களிருவருங் கேட்டும், ஒன்றும் பேசாது நடந்தார்கள். சிறிது தூரஞ் சென்றபின், நடக்கவியலாது ஓர் மர நிழலிலே யுட்கார்ந்து வழிப்போக்கர்களிடம் அதுராசபுரத்தில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர்கள் எவராவது இருக்கின்றாரா வென விசாரணை செய்து அறிந்தபின், அங்கே விபாபாரஞ் செய்து கொண்டிருக்கும், ஓர் தமிழன் விட்டுக்கு, மெல்லமெல்ல நடந்து சென்று அவ்விடம் போனவுடன், அவனுடைய தலைவாயிலில் விழுந்து கிடந்தார்கள்.

அவ்விட்டுக்காரன் வெளியே வந்ததும், தாங்கள் அதுராசபுரஞ் சென்ற நோக்கத்தை மறைத்து, தாங்கள் வழியிலே பட்ட கஷ்டங்களையுந், மற்றைய விபரங்களையும், ஒன்றும் விடாது சொன்னார்கள். அவனவர்களில் மனமிரங்கிப் போசன மளித்துக் களையாற்றி, பின்னவர்களுக்குத் தேவையான சட்டை சால்வை முதலியவற்றைக் கொடுத்துத், தன் விட்டிலேயே சில நாட்கள் தங்கும்படி சொல்லி, அவர்களைப்போவித்துவந்தான்.

அங்கிருந்து கொண்டே, முன்னேரம் பின்னேரம் அதுராசபுரத்திலுள்ள பலவிதிகளாலும், கிளைவிதிகளாலும் உலாவி நீலகண்டனைப் பற்றி, பலரிடத்தும் விசாரணை செய்தும், அவரைப்பற்றிய செய்திகளொன்றும் அகப்படவில்லை. அவருடைய பெயரைத்தானும் ஒருவரும் கேள்விப்பட்டதாகச் சொல்லவில்லை. ஆகையால் அவர் அதுராசபுரத்திலில்லையெனக்

கண்டு, கண்டிருநகருக்குப் போய்ப் பார்க்கும்பொருட்டு, தாங்கள் விடுதிவிட்ட வியாபாரியை வசப்படுத்தி, அவனிடம் தேவையான பணத்தைக் கடன் வாங்கிக்கொண்டு, புறப்பட்டார்கள். சிலதினங்களில், சண்டி நகரை யடைந்து, அங்குள்ள வியாபாரிகளையும், உத்தியோகத்தரையும் நியாயவாதிகளையும் கண்டு, தாங்கள் பட்டபாடுகளையும் கெட்ட கேடுகளையும் அவர்களுடைய மனங்களையும் படி சொல்லி, பணத்தண்டிவதோடு நீலகண்டனைப் பற்றியும் விசாரணை செய்யத் தொடங்கினார்கள். வசதியாய்ப் போசனமகப்படுமிடங்களில் விலாப்புடைக்கவுண்டு, இருவரும் மதயானைக் குட்டிகள் போல், வீதிகளாற் காலையிலே யுலாவித் திரிந்தார்கள்.

தாமகேதுவும், ஐயனும், தங்கள் விசாரணையால், “ஆசிரியர் நீலகண்டன், தமிழ்ச்சாகியத்தாருக்காக அதிகம்பாடுபடுபவர். அவர் கண்டி நகருக்கு வந்தபின், தமிழருக்குண்டாய மதிப்புக் கூடியது. அவர் தமிழ்ப்பிள்ளைகள் கற்கும்பொருட்டு, ஓர் ஆங்கில தமிழ் வித்தியாசாலையை ஸ்தாபித்து அதை அதியுன்னத நிலைக்குக் கொண்டுவந்தபின், ஒருவர் போறுப்பிலே யிருப்பது புத்தியாகாதென்றும், தமிழரனைவருக்கும் உரிமையுள்ள தாயிருப்பின் தமிழ்ச் சாதியாருக்குப் பெருமையாகுமென்றும், நினைத்து, ஓர்பஞ்சாயமுண்டுபண்ணி, அப்பஞ்சாயத்தார்பொறுப்பிலேயே விட்டிருக்கின்றார். அவரைப்போன்ற நற்குண நற்சிறந்தையுள்ளவரும், சனோபகாரியும், சாதியபிமானியும், சன்மார்க்கனும் தமிழருக்குட் காண்பதரிது. சகலகலைகளைக் கற்றவரும், ஒருவனுக்கு வேண்டிய வித்தைகளைப் பயின்றவரும், தமிழ்ச்சாதியாருக்குள் அவரே. அவரை யறிந்த சிங்களவர்கள் அவருக்குச் செய்யும் உபசாரமும், மரியாதையும், தமிழருக்குப் பெருமையைக் கொடுக்கின்றன. இப்பொழுது விடுதலை நாட்களாயிருப்பதால், அவர் மதுசெனனதேசஞ்சென்றுவிட்டார். இன்னுஞ் சிலநாட்களுக்கிடையில் இங்கு வருவார்” என்பதாக அறிந்தார்கள்.

இதைக் கேள்விப்பட்டவுடன், தாமகேதுவும், ஐயனும், நற்குடிப்பிறப்பினுள்ளவர்களா யிருந்தால், அவ்விதமான சகல சற்குணங்களையுள்ள, சனோபகாரியாகிய நீலகண்டனுக்கு ஓர்

வித தீங்குஞ் செய்யாது விடுவதே தகுதி, உலகநன்மையுமாகுமென நினைத்து, கண்டிநகரை விட்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்பி விடுவார்கள். ஆனால் அவர்கள் பிறவிக்குணத்தையும், கொண்ட கோலத்தையும், யாவர் மாற்றவல்லவர். ஆகையால், அவர்கள் பள்ளிக்கூடப் பரபரிப்புக்காரரைக் கண்டு, நீலகண்டனையறி யாதவர்களாயினும், தாங்கள் இளமை தொடக்கம் அவரை அறிந்தவர்களைப்போல நடித்து, அவருக்கு மாறுசத் தங்களாற் சிருட்டிக்கப்படக் கூடியவைகளைச்சிருட்டித்து, புத்தகப் பூச்சிகளையும், ஏட்டுச் சரைக்காய்களையும், தங்கள் வசனங்களால், நம்பப்பண்ணினார்கள். நீலகண்டன் கண்டிநகருக்குத் திரும்பி வரின், தாங்கள் அவனுக்குத் தீமை புரிவது முடியாதெனக் கண்ட தாமகேதுவும் அவனுடைய நண்பனும், பள்ளிக்கூடப் பரபரிப்புக்காரரைக் கொண்டு அவருடைய சேவை பள்ளிக் கூடத்துக்குத்தேவையில்லையென ஓர்க்கடிதமுமனுப்புவித்தார்கள். அதனால் அங்கிருக்கும் உத்தியோகத்தார்கள் பெரும்மூடரெனக் கண்டு, சந்தோஷித்ததுமல்லாமல், தாங்கள் அங்கிருந்தால் அவர்களிடம் அதிக பணம்பறிக்கலாமென்றும் யோசித்தார்கள். ஆனால் தாங்களுத்தேகித்து வந்தகாரியம்முடிவுபெறமுன் அங்கு தங்குவது புத்தியாகாதென நினைத்து, கண்டிநகரில் வசித்த தமிழரைக்கண்டு, அவர்களுபகரித்த பணத்தைச் சேகரித்ததுமல்லாமல், அவர்கள் தங்கள் வீடுகளுக்கனுப்பிய பணத்தையும் அரிதான பண்டங்களையும், மூட்டையாக்கி அவைகளுடன் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

அந்த ஆஷாடபூதிகளிருவரும், கண்டிநகரிலுள்ளவர்களால் மிகமரியாதையாய் நடத்தப்பட்டு வரும்பொழுது, “காரியம் வாய்த்திருக்கின்றது. யானை வாய்க்குளாகப்பட்ட கரும்பு தவறுமோ? அதுபோல, எங்களிடப்பட்ட பொருள்களும், மறுபடி பொருட்காரரிடஞ் சேர்வதுண்டா?” எனத் தங்களுக்குட் சொல்லிக்கொண்டு, மிகவும் பாரமான்சுகைகளுடன்வழிநடந்து சென்றார்கள். உண்பதற்கும் உறங்குவதற்கும் சிலவிடங்களிற் றங்கினதேயன்றி வேறிடங்களிற் றங்காது கடுகடையாய் நடந்து! மூன்று தினங்களில் அதுராசபுரம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவ்

விடத்தில் தங்களுக்குக் கண்டிருநருக்குச் செல்வதற்குப் பணவுதவி செய்த புண்ணியவான் தங்களைக் காணின் கடன்கொடுத்த பணத்தைக் கேட்பானெனப் பயந்து, வேறிடத்தில்கிடவிட்டு, அவன் கடை வைத்திருக்கும் வீதியை விலக்கி, வேறு வீதியால் யாழ்ப்பாணஞ் செல்லும் வீதிக்கு வந்து, நடக்கத் தொடங்கினார்கள். எட்டாம்நாளையாழ்ப்பாணம்வந்து, தாங்கள் சேகரித்த பணத்தையும் கண்டிருநகரில் வசிக்கத் தமிழர் தங்கள் பெண்டிர் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டுக் கொடுத்த பண்டங்களையும் இருவரும் பாகம்பிரித்து, தங்களுக் காக்கியதேயன்றி பண்டங்களைக் கொடுக்கவாவது, அன்றி, அவைகளையேண்டியவர்களைக் காணவாவது சிந்திக்கவில்லை.

தாமகேதுவுப் அவனது நண்பன் ஐயனும், தங்களை யனுப்பிய மனப்புலிக்காவது, சிங்கமாப்பாணருக்காவது, வந்தவுடன் ஒரு செய்தியுமறிவிக்கவில்லை. தாங்கள் வஞ்சித்த கண்டிருநகர் வாசிகளின், மனைவி, மக்களுக்கு அவர்கள் நம்பக்கூடிய ஓர்சம்பவத்தைச் சிருட்டித்து, சொல்வதே தகுதியென நினைத்துப்பின் வருமாறுசிருட்டித்தார்கள்:- “நாங்கள் கவெண்ணியில், வீதியிலே வரும்பொழுது ஓர் அலியன் யானை எங்களைப் பார்த்த வண்ணமாக, வீதியிலே நின்றது. அது விலகிப்போமென நினைத்துச் சிறிது நேரம் நின்று பார்த்தோம். அது போவதாய்த் தோற்றவில்லை. காட்டுக்குள் துழைந்து, பற்றைமறைவால்சுற்றிநடந்து யானைக்குப் பின்னே வீதிக்கு வரலாமென்னில், அது எங்களைப் பின்னொடரும்போற்றோன்றியது. ஆகையால் நாங்கள் கொண்டு வந்த சுமைகளை யொன்றின்மேலொன்றாய் அடுக்கி, எங்கள் சால்வைகளால் அவைகளை மூடி, ஆட்களிற்பதாக யானைக்குத் தோற்றம்படி செய்து விட்டு, காட்டினுள் துழைந்து, பதுங்கிப் பதுங்கித் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே மெல்ல நடந்து யானைக்குப் பின்னே வீதியில் வந்தேறி, ஓர் யோட்டமாய் ஓடிவந்தோம். நாங்கள் உயிர் பிழைத்தது அருமை. நாங்கள் செய்த புண்ணியமே எங்களைச் காத்தது. உங்களுடைய பண்டங்கள் எங்களிடயில்லாவிடின், நாங்கள் யானையிலகப்பட்டிருப்போம். உங்களுடைய பண்டங்களை எங்களைக் காத்து

வைத்தன” எனக் கண்டிருநகர் வாசிகளின் மனைவிமக்களுக்கு, வீட்டுக்கு வீடுபோய்ப் பாடமொப்பித்தார்கள். அதன்பின் தாங்கள் அநுராசபுரம் போய் அங்கு நிலகண்டனைக் காணுத கண்டிருநகர் சென்று அவனுக்கு மாறாக அனேக வேலைகள்செய்ததாயும் அவன் யாழ்ப்பாணம் திரும்பி வந்தமையால், அவனுக்கோர் முடிவு செய்ய வெண்ணிச் சீக்கிரம் திரும்பியதாயும் அவனினித் தப்பாது சிலகருமங்களைச் செய்வதற்கு, வேண்டிய உபாயங்களைச் செய்ததாயும் ஓர் கடிதமெழுதி மனப்புலிக்கு கனுப்பிவிட்டார்கள்.

மனப்புலி அக்கடிதத்தைச் சிங்கமாப்பாணருக்கும் காட்டினான். இருவரும் காரியஞ் செயமாகவில்லையென்பதை நினைத்து மனங்கலங்கி, முகம்வாடி, இனிச் செய்வதின்னதென விளங்காது மலைத்தும், பின் நிலகண்டனைச் சிக்குவதற்கான சூட்சிகளனைத்தும் செய்யப்பட்டு விட்டனவென்பதை நினைத்து ஒருவாறு தேறியும், எல்லாச்செய்திகளையும் தாமகேதுவைக்காணின் மிகவிபரமாயறிய வியலுமென வெண்ணினார்கள்.

இவ்விருவரும் நீர்க்குமிழியை நிகர்த்த, இவ்வுலக வாழ்வை நிலையென நம்பித் தங்களுக்கு, மறுமையில் வரக்கூடிய தண்டனைகளைச் சற்றுஞ் சிந்தியாதும், நாயும் நரியும் தமக்கென விருக்கும் இவ்வுடலைத் தங்களுடையதென வெண்ணி, அதைப் போஷிக்க எவ்விதபாதகங்களைச் செய்யச்செய்விக்கக் கூசாதும் வாழ்வதை எவர்களுங் கவனிக்க வேண்டியது. பொய்யான இவ்வுடலை மெய் எனக் கூறுவது, உபசாரம் என்பதாக நினைத்து என்றும் நிலையான உயிரைக்காப்பாற்றுவதற்கும், அதைசுடெற்றுவதற்கும், வேண்டிய வழிகளைத் தேடிவது, மனிதஜென்மமெடுத்ததின் பயனாகும்.

௩௨-ம் அத்தியாயம்.

தான் வைத்த கண்ணியில், தானேபட்டது.

அடுத்தநாள் அதிகாலையில், மனப்புலியும் சிங்கமாப்பாணரும் நித்திரை விட்டெழுந்து, நித்திய கர்மங்களை முடித்துப் போசனஞ் செய்துகொண்டு வண்டியிலேறினார்கள். அவர்க

ஞடைய உடைகளையும், திருநீற்றுப் பூச்சையும் கண்டவர்கள் அவர்கள் பெரும் பிரபுக்களென்றும், சமயாபிமானிகளென்றும் எண்ணுவார்கள். இவ்விதமான வேடதாரிகளே தங்களுடைய சமயத்தையும், சாதியையும், சனஸ்திதிக்குக் கொண்டுவருபவர்கள். அவர்கள் தூமகேதுவின் வாயிலில் இறங்கியவுடன் ஐயனும் வந்து சேர்ந்து தூமகேதுவின் வீட்டுக்குப் போய் அவனால் உபசரிக்கப்பட்டு சகல செய்திகளையு மறிந்தார்கள்.

தூமகேதுவும், ஐயனும், தாங்கள் போகும்பொழுதும் திரும்பி வரும்பொழுதும் பட்ட கஷ்டங்களைப்பற்றிச் சொல்லி மனப்புலி தங்களுக்குக் கொடுத்த பணத்தங்களுடைய கஷ்டத்துக்கு ஈடாகாது என்று சொல்லி முடித்தார்கள். அவர்கள் நீலகண்டனுக்கு எவ்விதமான அபாயம் தேடியிருக்கின்றார்களென்று வினாவியபொழுது, தூமகேது அவன்மீது, ஓர்கனனிக்கு மாண்பங்களு் செய்தான் என ஓர் பொய்வழக்கு கொண்டுவருவதற்கு வேண்டிய குட்சிகளெல்லாங் செய்தாயிற்று எனச் சொல்லி, யின்னும் பணத்தேவைமெனக் கூறினான். உடனே மனப்புலி, தன்னிடமிருந்த ஐந்து நிறைசாலை யவன் கையிற் கொடுத்து, “நாங்கள் செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்துவிட்டோம். இனிமேற்செய்யவேண்டியவைகள் உங்களாலாகவேண்டியவைகளே. எங்களுடைய பாவம், பழிகளெல்லாம் உங்களின் மேல்” எனச் சொன்னான்.

சிக்கமாப்பாணர் வழக்கின் விபரத்தை விசாரணை செய்த பொழுது, தூமகேதுவும், ஐயனும் பின்வரும் விபரத்தைச் சொன்னார்கள். ஐயனுக்கு உறவு பூண்ட நாகியென்பவன் கைதடியில் வசிப்பவன். அவனோர் கைம்பெண். அவளுக்கு ருதுவாகாத ஓர் பெண்பிள்ளையுண்டு. நீலகண்டன் அப்பெண்ணின் கற்பை யழித்தான் என்னும் ஓர் வழக்கை சாவகச்சேரி நியாயஸ்தலத்திலே தொடர்வதற்குவேண்டிய ஒழுங்குகளைத் தும் செய்யப்பட்டன பணமுங் கொடுபட்டது. சாட்சிக்காரர் மாத்திரம் இன்னுமகப்படவில்லை. அகப்படாத பட்சத்தில் நாங்களுருவரும் பொய்ச்சாட்சி சொல்லி, நீலகண்டனைக் குற்றவாளியாக்கிக், காவற்சாலைக்கு அனுப்புவது நிச்சயம். நீலகண்டன்

டன் பயந்து புவிமன்ன முதலையாரின் சொத்துக்களைப்பற்றியோர் தொடராமுறிச் சாசனம், எழுதி தனக்கும் அவருக்கும் இருக்கும் தொடர்பை, சட்டமூலமாக அறித்தாலன்றி, வழக்கையிணக்கமாய் விடுவதற்குச் சம்மதிப்பதில்லையென்றும், திட்டஞ் செய்ததாகச் சொன்னார்கள்.

தூமகேதுவும், ஐயனும், தாங்களே நியாயாதிபதிகளென்றும் தாங்களே நியாயவாதிகளென்றும், கடவுளென்பவர் ஒருவரில்லை, அவராலென்னவாகும்; எல்லாம் தங்களாலாகுமென்றும் நினைத்து, இவ்வித தீர்மானஞ் செய்து, மனப்புலிக்கும் சிக்கமாப்பாணருக்கும் சொல்லியபொழுது, அவர்களும் காரியம் ஜெயமாகுமென நினைத்து, மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள்.

இச்சம்பவத்துக்குச் சில நாட்களுக்குமுன், ஒருநாள் தூமகேதுவும், ஐயனும் கைதடியில் வசிக்கும், ஐயனின் நெருங்கிய பந்துவாகிய நாகி வீட்டுக்குப் போனார்கள். அப்பொழுது நாகி வீட்டிலில்லை. அவளுடைய பருவமடையாத கறுப்பியென்னும் பெண்ணே வீட்டிலிருந்தாள். இருவரும் ஆறியிருக்கும்பொழுது உப்பாற்றுக்கு மீன் பிடிக்கப்போயிருந்த நாகி மீன்கமையுடன் வீடுவந்து சேர்ந்தாள். அவளைக் கண்டதும் ஐயன் மிகப்பட்சமாய் உறவுமுறை பாராட்டி, அவளுடன் வார்த்தையாடியபின் தாங்கள் அங்குசென்ற நோக்கத்தைச் சொன்னான்.

தூமகேது ஐயன் என்னும் இரு முழுமக்களும், அவர்களை ஏழரை நாட்டான் ரெட்டோ, அன்றி அவர்கள் செய்த தீவினைகளெல்லாம் வந்து திரண்டோ, நீலகண்டன் அக்காலத்தில் தனது வீட்டில் வசித்து வருகின்றாரோ, அன்றி பிறதேசங்களுக்குப் போய்கிட்டாரோ வென விசாரணை செய்யாது, நாகியைக் கொண்டு நீலகண்டனுக்குவிசாரணை செய்யாது, தொடுப்பித்தார்கள். அதாவது நாகி வீட்டிலில்லாத நேரத்தில் கறுப்பியைக்கண்டு அவளைவலிந்திழுத்து, மாண்பங்களு் செய்தாரென்பதே வழக்கின் விபரமாகும். பணம் என்னதான் செய்யாது ஆறிறைசாலைக் கண்டதும், நாகி தூமகேதுவும் ஐயனும் பாடம் பண்ணி விட்டபடி நீதிஸ்தலத்திலே ஓர்பிராதைக்கொடுத்தாள்.

தூமகேதுவும் ஐயனும் சாட்சிக்காரராக்சப்பட்டார்கள். அவர் களிருவரும் சாவகச்சேரியிற்றிற்கி, மூன்றுநாட்களுக்கிடையில் கட்டளைகளை யனுப்பிவிட்டார்கள்.

ஓர் எலி பிடாரனொருவன் மச்சின் மீதுவைத்த, பாம்புப் பெட்டியைக் கண்டு அது பணிகாரப் பெட்டியென நினைத்து, ஓடுவதும் பெட்டியின்மேல் ஏறுவதும் துள்ளுவதுமாய் மிகக் கஷ்டப்பட்டு, ஈற்றில் பெட்டிக்குட் குதித்து, உள்ளேயிருந்த பாம்புக்கிரையானது போல, தூமகேதுவும் ஐயனும் பணம் என்னும் ஆசைப்பசாசாற் றாண்டப்பட்டு, இந்தப் பாதகச் செய்கையிற் பிரவேசித்தார்கள். இவர்கதி என்னொருமோவென யாவரறியவல்லவர். ஈசனுக்கே தெரியும்.

நீலகண்டன் அக்காலத்தில் கைதடியிலில்லை. கண்டிநகரி னின்றும் திரும்பவில்லை. சம்பவம் நடந்ததாகப்பிராதிற் கொடுத்த தினம் அவர் கண்டிநகரிலிருந்தவர். நீலகண்டன் ஊரிலில்லை யெனக் கட்டளை கொடுபடாது வழக்கு விசாரணை பின் போடப் பட்டது. தூமகேதுவும் ஐயனும் நீலகண்டன் தண்டனைக்குப் பயந்து ஊரை விட்டோடி விட்டாரென நினைத்தார்களேயன்றி அவரைப்பற்றியோர் விசாரணையுஞ் செய்யவில்லை.

சிலதினங்களில் நீலகண்டன் வீவேந்து சேர்ந்து அயல் வீட்டிலிருக்கும் தலைமைக்காரருடன்பேசும்பொழுது, தலைமைக் காரன் அவருக் கெதிராகத் தொடரப்பட்ட வழக்கைப்பற்றிச் சொன்னார். மனங்கலங்காது நீலகண்டன் தலைமைக் காரனை நோக்கி, “ஐயா, எத்தனையோ தீமைகளிலிருந்தும், கொலைகளி லிருந்தும் என்னைக்காப்பாற்றி வைத்தகடவுள் இன்னும் இறக்க வில்லை. உயிருடனேயே யிருக்கின்றார். நாம் கிலேசப்படுவதால் ஒருபிரயோசனமூமில்லை. நான் சிறைச்சாலைக்குப் போகவேண்டிய பிரார்த்தமிருப்பின்; சிறைச்சாலைக்குப்போகவே வேண்டும். பட்டினத்தடிகள்,

அழுதாற் பயனென்ன தொந்தாற் பயனென்னவாவதில்லை. தொழுதாற் பயனென்ன நினையொருவர் சுடவுரைத்த பழுதாற் பயனென்ன நன்மையுந் தீமையும் பங்கயத்தோ னெழுதாப்படி வருமோ சலியாதி ரென்னேழைநெஞ்சே.

எனக்கூறியபடி, நமதுவினைப்படி பொவ்வொன்றும் நடக்கும். ஆனால், நாம் இன்னும் வினைகளை யிட்டாது, சத்தியமுள்ளவர்களாயும், சன்மார்க்கமுள்ளவர்களாயும், சர்க்கரியைகள் புரிபவர்களாயும், இவ்வுலக வாழ்வை நடத்துவது முறையாகும்” எனச் சொல்லி, அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போயினர்.

அடுத்த தவணைக்கிடையில், கட்டளைபெற்று, நீலகண்டன் நியாயஸ்தலத்திற்குப் போய், தன்பட்சத்திற்காகப் பேசும் பொருட்டு, ஓர் நியாயவாதியை யேற்படுத்தி, விசாரணையை இன்னொருநாளில் வைக்கும்படி நியாயாதிபதியைக் கேட்டு அவருடைய உத்தரவின் பேரில், விசாரணை பின் போடப்பட்டது. நீலகண்டன் அத்தினமே தன் பட்சத்துக்குச்சாட்சி சொல்லும் பொருட்டு, கைதடித் தலைமைக்காரனையும் கண்டி நகரிலுள்ள மாகாண நியாயஸ்தலத்தில் துவிபாஷகராயிருக்கும் சூரிய நாயக முதலியாரையும், அழைக்கும்படி, கட்டளைகளை யனுப்பி வித்தார்.

குறிக்கப்பட்டதினத்தில், வாதி, பிரதிவாதிகளும், சாட்சிக்காரரும் நியாயஸ்தலத்திற்கு வந்தார்கள். அன்றுதான்நாகியும், கறுப்பியும், தூமகேதுவும், ஐயனும், நீலகண்டனைக் கண்டவர்கள். தூமகேதுவும், ஐயனும் ஒரேவிதமாகச் சாட்சி சொல்லும்படி ஆயத்தஞ் செய்து வந்தார்கள். நாகிக்கும் கறுப்பிக்கும் சொல்லவேண்டியவைகளைக் கற்பித்து வைத்தார்கள். அவர்கள் தாங்கள் ஜயமடைந்து திரும்புவோ மென்னும் எண்ணத்தினால் மிக்க சந்தோஷ முகத்துடன் நியாயஸ்தலத்திற் காணப்பட்டார்கள். அங்குமிங்கும் உல்லாசமாக அங்குதின்றவர்களோடு வழக்கைப்பற்றி, தர்க்கித்துக் கொண்டு, உலாவித்திரிந்தார்கள். உண்மையைச் சொல்லி ஒருவன் செய்த குற்றத்திற்காக, அவனைத் தண்டத்துக்குள்ளாக்கவந்தவர்களும், அவர்களிற்றோற்றிய களிப்பை யடைந்திருக்க மாட்டார்கள். நல்ல தின்கொடுபட்டு, விலாப்புடைத்த வேள்விக்கடாக்கள் போல், அவர்கள் அசைந்து அலவினார்கள்.

நியாயாதிபதியவர்கள், நியாயஸ்தலத்திற்கு வந்து ஆசனமூறியவுடன், நிலகண்டனுக்கு எதிராக வேற்படுத்தப்பட்ட வழக்கே விசாரணையானது.

வாதி. (நியாயாதிபதி அவர்களுக்கு) நான்கைதடிவாசி. எனக்குப் புருஷனில்லை. புஷ்பவதியாகக் கூடிய ஓர்பெண்பிள்ளையுண்டு. உபபாற்றில் மீன்பிடித்து, அதைவிற்றுச்சீவனஞ் செய்பவன். ஆகையால் வீட்டிலுள்ளபொழுதும் இருக்க முடியாது. எனது மகள் கறுப்பி, தனியே வீட்டிலிருப்பாள். நான் வீட்டுக்குத் திரும்பியபொழுது நடந்த சம்பவத்தை ஒன்றுமொழியாது சொன்னாள். அதைக்கொண்டே இப்பிராது ஏற்படுத்தப்பட்டது.

(பிரதிவாதியின் நியாயவாதியவர்கள் உண்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டிக் கேட்டசேள்விகளுக்கு, அவள் கூறிய விடைகள்)

நான்பிரதிவாதியை, ஒருகாலமுங்கண்டிருக்க மாட்டேன். அவரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கவுமில்லை. தலைமைக்காரருக்கறிவிக்கவில்லை. ஆகையால் அவர்கள் வந்து விசாரணை செய்யவில்லை. தூமகேதுவையும் ஐயனையும் எனக்குத் தெரியாது. தற்செயலாய்வழியிலே கண்டபொழுது காரியத்தைச் சொன்னார்கள். ஐயன் எனக்கு உறவினனல்ல. தூரத்துறவினனென்று, இப்பொழுது தெரிய வருகின்றது. அவர்கள் ஒரு நாளும் எனது வீட்டுக்குவரவில்லை. அடிக்கடி சாவகச்சேரிச் சந்தைக்குப் போகின்றவர்களெனக் கேள்வி. பிரதிவாதி சம்பவம் நடந்த அன்று இந்த வீரில் நிற்கவில்லை யென்பது தெரியாது. அவரைப்பற்றி நான் விசாரிக்கவில்லை. அவர் கைதடிவாசிபென்பது எனக்குத் தெரியாது. அவருடைய வீட்டையும் நானறியேன். கைதடிப் பகுதிக்கு மீன் விற்கப் போவது வழக்கம். தலைமைக்காரருடைய வீட்டைநானறிவேன். அதன் அயல்வீட்டையு மறிவேன். அங்கு குடியிருப்பவர்கள் யாவரென்பது தெரியாது. இச்சம்பவத்தின் பின், கைதடிக்கு மீன் விற்கப் போவதில்லை.

1. பிரதிவாதி ஒரு சமூகாரி யென்பது எனக்குத் தெரியாது. அவர் ஓர் சைவவேளாளரென்று மறியேன். மூன், எனக்கா

வது என்மகளுக்காவது, கட்டக் கரியமணிக்கும் வழியில்லை. அன்றன்றி சிவிப்பதும் அரிது. இப்போ, நானும் என்மகளும் அணிந்திருக்கும் கைகள் எங்களுடையவை. அவைகளை நான் ஐயனைக்கொண்டு விலைக்கு வாங்குவீர்தேன் ஐயனிடம் நான் கடனாக தூறிதைசால் வாங்கினேன். அதையுழைத்துத்தான் தீர்க்கவேண்டும். ஒருவருஷத்துக்கிடையிற் தீர்த்துப் போடுவேன். ஐயன் எனக்கு மிக நெருங்கிய பந்துவாகையால், கடன்கொடுத்து உதவிசெய்தவன். இதுவரையில் உழைத்து, ஒன்றுஞ் சம்பாதிக்க முடியவில்லை. ஆகையால், கடன்கொடுத்துத் தீர்க்க முடியாதென்றே, நினைக்கின்றேன். இதற்கு ஒருமாதத்திற்குமுன், தூமகேதுவையும் ஐயனையும் கண்ட ஞாபகமிருக்கின்றது. ஐயன் எனக்குப் பணவுதவி செய்யச் சிலநாட்களுக்குமுன் தூமகேதுவும், ஐயனும், ஏதோ பேசினதாக ஞாபகமுண்டு. என்னவென்று தெரியவில்லை. பணத்தைப்பற்றிப் பேசினார்கள். நான் கேட்காது, ஐயன் கடன்தந்த உதவுவதற்கு, வந்தவர். தூமகேதுவிடமிருந்துதான், ஐயன் பணத்தை வாங்கினவர். அது ஆருடைய பணமென்று எனக்குத் தெரியாது.

கறுப்பி. (நியாயாதிபதி அவர்களுக்கு) நான் நாகியின்மகள். நான் பஸிடத்துக்கும் போகிறவன். கைதடி, நாவற்குளி முதலிய கிராமங்களில் இருக்கும் வீடுகளையும், ஆட்களையும் தெரியும். நான் அழகுள்ளவனல்ல. எவரும் விரும்பத்தக்க பெண்ணல்ல. என்னைக்கண்டு ஒருவரும் மோகியார். பிரதிவாதியை மூன்றொருநாளும் காணவில்லை. எல்லாவரென்றுத் தெரியாது. நான் தனியே யிருப்பதைக்கண்டு, என்னைப் பிடித்துப் பங்கஞ்செய்தார். நான் கத்தவில்லை. கூக்குரல் செய்யவுமில்லை. அவரைவிட்டுப் பிரிந்தவுடன், தெருவுக்கு வந்தேன். இரண்டு ஆட்கள் விதிவழியே வந்தார்கள். அவர்களுக்கு நான் காரியத்தைச் சொன்னேன். அவர்கள் வீட்டுக்குள்வந்தபொழுது, பிரதிவாதி அங்கேயிருந்தார். ஓடவில்லை. அவர்களுடன் ஒன்றுமேசவில்லை. வந்தவர்களும் அவருடன் பேசவில்லை. விசாரணை செய்யவுமில்லை. திரும்பி விதிவழியே

போய்விட்டார்கள். அவர்களை முன்னொரு காலமும் கண்டிருக்கமாட்டேன். அவர்களுடைய பெயரையும்றியேன். அவர்கள் வழிப்போக்கர்களென் றெண்ணினேன். அவர்கள் என்னிடம் ஒன்றுங் கேட்கவில்லை.

(நியாயவாதி அவர்களுக்கு) நான் முன்னகைகள் அணிந்திருக்கவில்லை. எனது தாயாரும் ஒருநகையு மணிந்திருக்கவில்லை. இற்றைக்கு ஒருமாதத்திற்கு முன், எனக்கும் என் தாய்க்கும் நகைகள் விலைக்கு வாங்கப்பட்டன. எனது தாயார் ஆரிடத்திலோ நூற்றைசால் கடனாகவாங்கினவா. அவர் எங்களுக்கு இனத்தவர். எந்தாய் அவரை மாமனார் என்று சொல்லியிருந்தா. பணத்தைபவர் எந்தாயிடம் வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்தவர். அவருடன் இன்னொருவர் தீகூடவந்திருந்தார். அவருடைய மடியிலிருந்து, பணத்தை யெடுத்து, என்மாமனாரிடம் கொடுத்தவர். அவரையாவரென்று எனக்குத் தெரியாது.

அவர்கள் பின்னுமிருமுறை எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தவர்கள். எனது தாயாருடன் ஏதோ உசவுகவென்று பேசினார்கள். அவர்கள் முன்னெப்பொழுதாவது எங்கள் வீட்டுக்கு வந்ததான ஞாபகமில்லை. வழக்கு வைத்தபின், மானபங்கம் நடந்தவன்று, நான் வழியிலே கண்டவர்கள் அடிக்கடி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். நானும் எந்தாயும் நியாயாதிபதி யவர்களுக்கு என்னவிதமாய்ச் சொல்லவேண்டு மென்று பாடம் பண்ணச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொல்லித் தந்த விதமாகவே நியாயாதிபதி யவர்களுக்கு நான் சொன்னேன். அவர்கள் கற்பித்தவைகளில் ஒன்றையும் மறந்து விடவில்லை. அவர்கள் கற்பிக்கமுன், என்ன சொல்ல வேண்டுமென்று, எனக்குத்தெரியாது. ஏதேன் நடந்தாலல்லவோ ஒருவருங் கற்பியாது, நடந்ததைச் சொல்லலாம். ஒன்றும்நடக்கவில்லை. இந்தப் பிரதிவாதிவா வில்லை. இவரை நான் காணவுமில்லை. எனக்கு மானபங்கஞ் செய்தவவுமில்லை. எனக்கு இரத்தம் வரப்பண்ணியது எனது தாயார். நகையாசையால், நான் அவர்கள் பாடம்பண்ணியதைச் சொல்லவுடன்பட்டேன். எனது

தாயின் புத்தியினாலேயே, நான் இவர்களெண்ணப்படி நடக்கவுடன்பட்டேன். நியாயாதிபதி யவர்களுக்குச் சொல்லியது முழுதும் பொய்.

நாமகேது. (நியாயாதிபதி யவர்களுக்கு) நான் பட்டினத்தில் பாணன்குளத்தடியில் வசிப்பவன். ஓர் உயர்குலவேளாளன். போதிய சொத்துள்ளவன். கமமேயெனது தொழில். நானும் ஐயனும் சாவகச்சேரிச் சந்தைக்குப்போய்த் திரும்பி வரும் பொழுது, கறுப்பியைச் சண்டோம். அவளைப் பார்த்த மாதிரித்தில், எங்களுக்குப் பரிதாபமாயிருந்தது. அவளை வினவியபொழுது, அவள் நடந்தவைகளைச் சொன்னாள். வீட்டுக்குப்போய்ப் பார்த்தோம். பிரதிவாதி யங்கிருக்கக் கண்டோம். வழியிலேநாகியைக்கண்டு, நடந்தசம்பவங்களைச் சொல்லிவிட்டுப் வீட்டுக்கு போய்விட்டோம்.

(நியாயவாதி அவர்களுக்கு) ஐயன் ஓர் வியாபாரி. சந்தையிற் பண்டங்கள் வாங்கும் பொருட்டு, அடிக்கடி சந்தைக்குப் போவதுவழக்கம். சந்தையினின்று திரும்பி வரும் பொழுது, கறுப்பியைத் தெருவில் நிற்கக்கண்டோம். அவளையதற்கு முன்னறியோம். பெயருந்தெரியாது. அவளுடைய தாயையும் அறியமாட்டோம். விதியாலே போரும்பொழுது, நாகி, மகளைக் கண்டதுண்டாவென விசாரித்தாள். நாங்கள் நடந்தவைகளைச் சொல்லிவிட்டு, நிற்காது போய்விட்டோம். வாதி, எங்களுடைய பெயர்களை, எவ்விதமோ, அறிந்து, சாட்சிசொல்லும்படி கட்டளையனுப்பினாள். நாங்கள் ஒரு நாளும், நாகியின் வீட்டுக்குப் போயிருக்க வில்லை. நாகி ஐயனுக்கு உரித்தவளோவென்று தெரியாது. நாகி தமிலச் சாதிக்குச் சேர்ந்தவள். ஐயனுடைய முன்னோர் என்ன குலத்தவர்களென்று எனக்குத் தெரியாது. எனது முன்னோர் என்னதொழில் செய்தவர்களென்று எனக்குத் தெரியாது. சுண்ணாத்து மனப்புலியும், சிங்கமாப்பாணரும், பட்டினம் வரும் வேளைகளில், எனது வீட்டுக்கு வந்து போவது வழக்கம். அவர்களுக்கும் எனக்கும் அதிக நட்புண்டு. மனப்புலி பிரதிவாதியின் மைத்துனர் முறையானவரென்று எனக்குத்

தெரியாது. இவ்வழக்குக்குமுன், நான் இவரைக் கண்டிருக்க மாட்டேன். பெயரைத்தானுங் கேள்விப்படவில்லை.

நான் சில கருமத்தை முன்னிட்டுக் கண்டி நகருக்குப் போயிருந்தேன். அவ்விடத்தில், எனது நண்பர்களிலேனாக வசிக்கின்றார்கள். பொழுது போக்குக்காக, எனது நண்பர்கள் வீட்டுக்குப்போய், அவர்களுடன் வார்த்தையாடுவேன். ஐயனும் என்னுடன் வந்தவர். அவரை நான் துணையாகக் கூட்டிச் சென்றேன். அவரும், கண்டிநகர்ப் பண்டங்களை வாங்கி வந்து, யாழ்ப்பாணத்தில் விற்பனை செய்வலாமென வெண்ணிவந்தார். இருவரும் போன கருமத்தை முடித்துக்கொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்தோம்.

கண்டியிலுள்ள ஆங்கில தமிழ்வித்தியாசாலை மாணேசரைக் கண்டு, பல விஷயங்களைப் பற்றியும் பேசினோம். பிரதிவாதியைப்பற்றி யொன்றுஞ் சொல்லவில்லை. அவர் அப்பொழுது அவ்வித்தியாசாலையில் ஓராசிரியரென எங்களுக்குத் தெரியாது. நாங்கள் அங்கு போயிருந்த பொழுது, அவர் அவ்விடம் விட்டு, யாழ்ப்பாணம் வந்து விட்டார். அவர் பின்பு கண்டிநகருக்குப் போனது தெரியாது. கண்டிநகரின்றும் திரும்பி வந்ததும் தெரியாது.

ஐயன் தாமசேதுவைப்போலவே, நியாயாதிபதியவர்களுக்கும் நியாயவாதி யவர்களுக்கும் விடைகூறியதால், அதையிங்கு வரைவது அநாவசியம்.

தலைமைக்காரன். (நியாயாதிபதியவர்களுக்கு) நீலகண்டன் கைதடிக்குக் குடியிருக்கவந்து, ஒருமாதத்திற்குமேலாயிற்று. அதற்குமுன், சரசாலையில் வசித்தவர். அவரை எனக்குத் தெரியும். அவரோர் சமுசாரி. அவரது மனைவி, மிகவுமழகு பொருந்தியவள். அதிகசெல்வ முள்ளவர்கள். நானறிந்த வரையில், நீலகண்டன் மிகவுஞ் சன்மார்க்கமுள்ளவர். மார்க்க பக்தியுள்ளவர். ஆசாரமுள்ளவர், அவரைப்பற்றி பெவ்வித குற்றமுஞ் சொல்ல முடியாது.

(நியாயவாதி அவர்களுக்கு) பிரதிவாதி, கண்டிநகருக்குப் புறப்படுமுன், பயணத்துக்கு, விடை பெற்றுக்கொண்டு

சென்றவர். அங்கிருந்து தனது மனைவிக்குக் கொடுக்கும் படியோர் கடிதமனுப்பியிருந்தார். திரும்பிவந்த அன்றைய தினமும் என்னுடன் வந்து பேசிக் கொண்டிருந்தவர். அப்பொழுது நானிவ்வழக்கைப் பற்றிச் சொல்லிய பொழுதே வழக்கைப்பற்றி யறிந்தார். சம்பவம் நடந்ததாக, வழக்கிற்சொல்லப்படும்நாட்களில் அவர் கண்டிநகரிலிருந்தார். என்னிடம்,வாதிபாவது, மறுபேராவது, சம்பவத்தைப்பற்றி யறிவிக்கவில்லை. வழக்கமாக, பிரசைகள், சட்டவிரோதமான செய்திகளைப்பற்றி, தலைமைக்காரருக்கு அறிவிப்பது வழக்கம்.

நியாயக முதலியார். (நியாயாதிபதியவர்களுக்கு) கண்டிநகரி லுள்ள மாகாண நியாயஸ்தலத்தின் துவிபாஷகர். அங்கே அனேகவருஷங்களாய், அவ்வேலையைப்பார்த்துவருகின்றேன். சென்ற ஒருவருஷமாக, வாதி யோர்வித்தியாசாலையில் ஆசிரியராய் இருந்தவர். மிகவுஞ் சன்மார்க்க முள்ளவர். கல்வியாராய்ச்சி செய்தவர். சமயவுண்மைகளை நன்றாய் விளங்கியவர். அவரங்கு வசித்த காலத்தில், நானவருடன் வழக்கமாக வார்த்தை யாடிக்கொண்டிருப்பேன். சைவசமய வுண்மைகளை யவரிடமிருந்து, நான் கேட்டறிந்திருக்கின்றேன். குணத்தாலும், நடையாலும், அவருக்கு மேம்பட்டதமிழரை நான் கண்டிநகரிற் காணவில்லை. ஆகையால் அவரும் நானும், நண்பர்களானோம். கண்டி நகரை விட்டு வருப்பொழுது, தனதுபிதா புவிமன்ன முதலியாரின், மருகர் மணப்புலி தனக்குச்செய்த துரோகங்களைப்பற்றிச் சொல்லியிருந்தார்.

(நியாயவாதி அவர்களுக்கு) சாயங்காலவேளைகளில் இருவரும் அறிவை விர்த்திபண்ணக்கூடிய விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசுவதுவழக்கம். முன்னறியாத அனேக விஷயங்களை நானவரிடங்கற்றேன். மார்க்கத்தினுள்ள, அனேக உட்பொருள்களை எனக்குச் சாத்திரவாதாரங்களோடு, தற்காலத்துள்ள மேலத்தேச சாஸ்திரங்களுக்கு ஒப்ப விளக்கியிருக்கின்றார். அவர் கண்டிநகரை விட்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்பியது எனக்கு மிகத்துக்கமானது. இவ்வழக்கைப்பற்றி

யானறிந்த பொழுது, மிகவாச்சரிய மடையக்கூடியதாயிருந்தது. இச்சம்பவம் நடந்ததாக, பிரதிநிதி சொல்லப்பட்டிருக்கும் தினத்துக்கு முன்னும் பின்னுமான, தினங்களில், அவர் கண்டிருக்கிறேனோ சஞ்சரித்தவர். அந்தத் தினத்தில் அவர் இந்த நாடுகளிலிருந்து, இந்தக் கொடுமை யான செயலைச் செய்தாரென்று யாராவது சொன்னால், நானதை நம்பமாட்டேன். கடவுள் வந்து சொன்னாலும் நம்பமாட்டேன். தூமகேதுவும், ஐயனும் கண்டிருக்கிற வந்து நின்றதுதெரியும். அவர்கள், நீலகண்டனுக்கு விரோதமான அனேக வம்புவார்த்தைகளை யவ்வூழிற் பரப்பினார்கள். அவர் ஆசிரியராய் அமர்ந்திருந்த, வித்தியாசாலை மாணேசரைக் கண்டு, அவதூறண கதைகளைச் சொல்லி, அவரைக்கொண்டு நீலகண்டனின் சேவை, வித்தியாசாலைக்குத் தேவையில்லை யெனக் கடித மெழுதுவித்தார்கள். மாணேசர், தான் கேள்விப்பட்டவரையில், அவர்கள் நீலகண்டனைப் பற்றிச் சொல்லியவைகள் முழுதும் பொய்யென்றும், கற்பித்துச் சொல்லப்பட்டவைகளென்றும், தான் அவர்களால் ஏமாந்து, தகாத காரியத்தைச் செய்ததற்காகத் துக்கப்படுகின்றேனென்றும், எனக்குச் சொன்னார்.

வாதியின் நியாயவாதி, தானின்னும், சாட்சிக் காரரிடங் கேள்விகளைக் கேட்பின், தூமகேதுவும், ஐயனும், பாரதூரமான குற்றங்களுக்குள்ளாவார்களென நினைத்து, தனது வினாக்களை நிறுத்தி ஆசனத்தி லுட்கார்ந்தார். நியாயாதிபதியவர்கள், அதன்பின், பின்வருந் தீர்ப்பைச் செய்தார்:—

“இவ்வழக்கு, தூமகேது, ஐயன் என்பவர்களாற் சிருட்டிக்கப்பட்டது. இவர்கள் பிரதிவாதியாகிய நீலகண்டனின் பிதா புனிமன்ன முதலியாரின் மருகன் மனப்புலியென்பவனது தூண்டெலால், செய்தார்கள். மனப்புலி நீலகண்டனை கொல்லுவித்து, மாமலுருடைய சொத்துக்களை யபகரிக்க வெண்ணி, பெருந்தொகைப் பணத்தைப் பலமுறைகளிலும் செலவழித்திருக்கின்றான். தெய்வகதியாய் ஒவ்வொருமுறையும் அவனுடைய எத்தனங்கள் அபஜெயமடைந்தன. ஆற்

ருது தூமகேதுவைத் துணைக்கொண்டு, அவன் மூலமாக, இதையுஞ் செய்வித்தான். அதுவும் வாய்க்கவில்லை. அவன் இவ்வழக்கில் ஓர்வித சம்பந்தமு மில்லாதவனாகையால், அவனைத் தண்டனைக்குள்ளாக்க, இந்த நியாயஸ்தலத்திற்கு அதிகாரமில்லை. ஆனால் மிகவிசுவாசம், கடவுள் அவனைத் தண்டனைக்குள்ளாக்குவார் என்பது நிச்சயம்.

நாகி ஓர் ஏழைப்பெண். அன்றன்றி, சீவியஞ்செய்யவும் முட்டுப்படுபவள். கறுப்பி, நாகியின் சொல்லைக்கேட்டு அதன் படிநடப்பவள். இவ்விருவரையும் தூமகேதுவும், ஐயனும் ஏய்த்து, இவ்வழக்கைக் கொண்டுவரச் செய்தார்கள். பணவாஞ்சையே, எல்லாவற்றிற்கும், மூலகாரணமாயிருக்கின்றது.

தூமகேதுவும் ஐயனும், பெரும் பாதகர்கள். எவ்வித பாதகங்களையுஞ் செய்வதற்கும் பின்னிற் க மாட்டார்கள். ஊருக்குக் கேட்டை விளைவிக்கும் தொற்று நோய்களைப்பரவ விடிலும், அவைகள் அவ்வளவு தீமைகளைச் செய்யா. இவர்களோடுவெனில், மிகக் கொடிய தீங்குகளைச்செய்வார்கள். ஆகையால், இவர்களை இவ்வூழிலிருந்து ஓட்டவேண்டியது மிக்க ஆவசியமாகும். ஆனால் இந்த நியாயஸ்தலத்திற்கு அவ்விதஞ் செய்ய அதிகாரமில்லை ஆனபடியால், இத்தலத்திற்குக் கொடுபட்டிருக்கும் அதிகாரத்துக்குத் தக்க தண்டனையை விதிப்பது தகுதியாகும். ஆகவே தூமகேதுவும் ஐயனும் தனித்தனி ஆறுமாதக் கடுங்காவல் விதிக்கப்படுகின்றார்கள்.

நாகியும், கறுப்பியும், அறிவில்லாத பெண்கள். பணவாசையினால், இவ்வித பொய்வழக்கைக் கொண்டுவந்து, சன்மார்க்க முள்ள ஓர் பிரசையை அநியாயமாய்க் காவலுக்கு அனுப்பவழி தேடினவர்கள். அவர்களைப்போல மற்றவர்களும் இவ்விதமான பொய்வழக்கிற் கையிடாதபடி, அவர்கள் தண்டனைக்குள்ளாக் கப்பட வேண்டியது. ஆகையால் இருவரும் தனித்தனி ஒரு மாதக் கடுங்காவலுக்குப் போகவேண்டியது.

நியாயாதிபதியவர்கள், தீர்ப்புச்செய்தவுடன், அதிகாரிகள் அந்நால்வரையும் நியாயஸ்தலத்திலிருந்து, அகற்றி, காவற் சாலைக்குக் கொண்டுபோனார்கள். அக்காலத்து நடத்தப்பட்ட ஆங்கில பத்திரிகைகளிலும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலும் “ஓர் அாதனவழக்கு” என மகுடஞ் சூட்டி, இவ்வழக்கு நன்றாய் விபரிக்கப்பட்டிருந்தது.

சிலகிராமங்களிலன்றி, மற்கிராமங்களிலும், இலங்கையின் மற்றப்பகுதிகளிலும், இன்னொரென அறியப்படாத ஆசிரியர் நிலகண்டனை, அவரதுபகைவர்கள் பிரபல்லியத்துக்குக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள். சிலநாட்களாக, அவரதுபெயரும் அவரது கதையும் இலங்கை முழுவதும் உலாவின. தாங்கள் செல்வர்க ளாயும், கிரத்திவான்களாயும் வரமுயன்றவர்கள் தங்களிலே வெட்கப்பட்டு, வெளிக்கு வராது, வீடுகளில் மறைந்திருக்க வேண்டி வந்தது, நாமொன்றை நினைக்கத் தெய்வமொன்றை க்னைத்தது, என்னும் ஆன்றோர் வாக்கு நிறைவேறியது.

இவ்விதமே சிலர், தங்கள் பூர்வவினைக்கிடாக, ஒவ்வொன் றஞ் சம்பவக்குமென்றெண்ணுது, தங்களாலெல்லாமாகுமென நினைத்து, அநேக பாதகங்களைச் செய்கின்றார்கள். செய்விக் கின்றார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும், அவரவர் விதியின்படியே தடுக்கவும் அதைக் கேளாது அவரது விதியேவிய மதியின்படி நடந்தபடியால், அவர் செய்ய ஒருகாலமும் மனதிலும் நினைக் காத ஓர் நியசெய்கையைச் செய்தார், எனக்குறித்த தினம், அவர் கைதடியில் இராது கண்டிநகரிலிருந்தார். அதனால் அவரைச் சுற்றவாளியாக்குவதற்கு, அது ஒரு முக்கியமான சாட்சிக்கு உதவியது. சசன் அவரவரை எவ்விதம் நடத்த வேண்டுமோ, அவ்விதம் நடத்துவதற்கு, ஏற்றவழிகளை, சம்ப வங்கள் நடக்கமுன்னே திறந்திருக்கின்றார்.

ஆயிரம் பொய்சேர்ந்தும், ஒரு மெய்யை வேல்லாது.

ந.ந.ம் அத்தியாயம்.

கண்டிநகரில் வசித்த, நிலகண்டனுடைய நண்பர்கள் பத் திரிகைகளில், அவருக்கு விரோதமாகச் சிருட்டிக்கப்பட்ட

பொய்வழக்கின் விபரங்களை வாசித்து, அவரில் முன்னிருந்த திலும், பன்மடங்கு விசுவாசமும், அன்பும், மதிப்புங் கொண் டார்கள். தாமகேதுவும், ஐயனும், பருத்த ஆசாடபூதிகளென் றும், சாலக்காரரென்றும், எவ்வித பாதகங்களைச் செய்வதற்கும் பின்னிற்க மாட்டார்களென்றும் கண்டார்கள். கண்டிநகரில் தமிழ்ச்சாதியாருக்காக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட வித்தியாசாலையை நடப்பித்த திரியாயத்தார், தாங்கள் தாமகேதுவினாலும் ஐயன லும் ஏய்ப்பட்டு, வித்தியாசாலைக்கு அழிவைத் தேடினோமென்று துக்கப்பட்டு வெட்கத்தினால் தலைகுனிந்துகொண்டிருந்தார் கள். அனுபவமில்லாத ஏட்டுச் சரைக்காய்களின் கதியில்வாறே முடியும்.

இது நிகழும் காலத்திலே, புனிமன்ன முதலியார், தான் மரணிக்குங் காலங் கிட்டியதெனக்கண்டு, ஆசிரியர் சுப்பிர மணியதேசிகரையும், தனக்கு உற்ற நண்பினரையும் தன்னிட மழைப்பித்த, தனது மாணத்தின்பின், தனக்குச் செய்ய வேண்டிய அபாக்கிரியைகளுக்கு வேண்டியபணத்தை யவர்கள் வசங்கொடுத்து, அவர்கள் இன்ன இன்ன விதமாகச் செய்யப் படவேண்டுமென்று சொன்னதுமல்லாமல், தனது மகன் நில கண்டனே, சகல கிரியைகளையுஞ் செய்வதற்கு உரித்தானவ னென்றும் அவனுக்கே சட்டப்படிக்கும் மதுநீதிசாத்திரப் படிக்கும், தர்மநியாயத்தின்படிக்கும், தனது சொத்துகள் முழுவதும் சேரவேண்டுமென்றும், தனது மருமகன் மனப்புலி நிலகண்டனுடன் ஒற்றுமையாய் இருந்தால் நிலகண்டன் மனப் புலிக்கு ஓர் குறையும் வராது நடத்துவானென்றும், அதை யவர்கள் மனப்புலிக்கு அறிவித்து அவனை யவ்விதஞ் செய்யப் பண்ணுவது நன்மையாய் முடியுமென்றும், சொன்னார். இதற் குச்சிலநாட்களின்பின், முதலியார் சிவபதமடைந்தார். அவர் கற்பித்தபடியே தேசிகரவர்களும் அவருடைய நண்பர்களும், அவரது அபரக் கிரியைகளைச் செய்வித்தார்கள். நிலகண்டன் அந்தியேட்டியும், வீட்டுக் கிரியையும் முடிந்தவுடன், தனது மனைவியுடனும் மாமியாருடனும் கைதடிக்குப்போய்விட்டார்.

முதலியாருடைய ஆஸ்திகளை சிலநாளஞ் சென்று ஆட்சி செய்வதே புத்தியெனநினைத்து, அவைகளை முன்னிருந்தபடியே

விட்டு, கைதடியில் வசித்து வந்தார். மனப்புலி, தேசிகரவர்களுக்கும், ஏனையோரும் கூறிய புத்திகளை மதியாது, சிலகாலத்துக்குமுன் சிருட்டிக்கப்பட்ட சாசனத்தை யோர் நியாயவாதியிடம் ஒப்புவித்து, அவர்மூலமாக, முதலியாருடைய ஆஸ்திகள் தனக்கே யுரிமையானவைகளென்றும், வேண்டிய அதிகாரத்தை நியாயாதிபதியவர்கள் தனக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் ஓர் வழக்கைத் தொடுத்தான். இதையறிந்து நீலகண்டன் தன்பட்சத்திற்காக ஓர்நியாயவாதியையேற்படுத்தி, முதலியாருடைய சொத்துகள் தனக்கே யுரிமையானவை யென்றும் அவ்வுரித்தை சட்டப்படி ஒருவரும் ஆட்சேபிக்க முடியாதென்றும், மனப்புலிக்குச் சார்பாயுள்ள சாசனம், ஓர் பொய்ச் சாசனமென்றும், அதை மனப்புலியும் அவரது பட்சத்தாரும் சிருட்டித்தார்களுள்ளும் அவ்வுண்மைகளை விசாரணைசெய்து உள்ளபடியே தீர்வை செய்வது, அரசினர் கடனாகுமென்றும் ஓர் பிரதிவாது கொடுத்தார். இவ்வழக்குமாகாண நியாயஸ்தலத்திலே மூன்றுமாதஞ் சென்றபின், ஒருநாள் விசாரணையானது.

நியாயாதிபதியவர்கள். வாதியின் வழக்கும் பிரதிவாதியின் மறுப்பும், சுருக்கமாய்க்கூறின் பின்வருபவற்றிடங்கும்.

வாதியின் விண்ணப்பம். காலஞ் சென்றுபோன முதலியார் முடித்த மரணச் சாசனத்தைச் சட்டப்படி யொப்பேற்றுவதல். தவறின், நெருங்கிய உறவினனாகிய மனப்புலிக்கு முதலியாரின் சொத்துக்களை யடையப்பண்ணுவதல்.

பிரதிவாதியின் மறுப்பு. சாசனம் ஓர் போலிச்சாசனம். ஆகையால் அரசினர் அதை யொப்பேற்ற இடங்கொடுக்கப்படாது. முதலியாரின் புத்திரனாகிய நீலகண்டனே, உரிமைக்காரன். அவனுடைய உரிமைகளை யடையப்பண்ணுவதல் நியாயமாகும். சாசனம் போலிச்சாசனமாகுமிடத்து அரசினர் அதற்கு வேண்டியவைகளைச் செய்துவைத்தல்.

வழக்கையும், அதன்மறுப்பையும்நோக்கு மிடத்துவழக்கு நான்குபிரிவுகளாக்கப்பட்டு ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே விசாரணை செய்பவென்றும், அவையாவன,—

க-வது. சாசனம் உண்மைச் சாசனமா? அன்றிப் போலிச் சாசனமா?

உ-வது. உண்மையானதாயின், அதைச்சட்டப்படி யொப்பேற்றுவதல்.

ந-வது. போலியானதாயின், அதிற்சம்பந்தப்பட்டவர்களை விசாரணை செய்து சட்டப்படி தக்க தண்டனைக்குள்ளாக்குதல்.

ச-வது. உரிமை எவரை யடைய வேண்டியது?

நியாயாதிபதியவர்கள் இவ்விதமாக வழக்கை நான்கு பிரிவுகளாக்கி அவைகளை விசாரணை புரிய வேண்டுமெனச் சொல்லிய பொழுது வாதியிரதிவாதிகளின் நியாயவாதிகள், தத்தம்பட்சத்தாருக்குச் சார்பானவைகளை யெடுத்துக் கூறினார்கள்.

வாதியின் நியாயவாதி யவர்கள். ஏற்படுத்தப்பட்ட வழக்கை விட்டு வேறுவழக்கை இதற் சேர்ப்பதுதகாது. சாசனத்தை யொப்பேற்ற வேண்டியதே அரசின் கடனாகும். சாசனம் போலிச்சாசனமாகும் பட்சத்தில் பிரதிவாதியாவது அரசாவது, வாதிக்கு மாறாக ஓர் வழக்கைக் கொண்டு வருவதே முறை. வாதமுறைக்கு, சாசனம் போலியென ஒப்புக்கொள்ளினும் உரிமையாருக்குடையதென்பதை நீதாசனம் தீர்க்க வேண்டும். உண்மையான சாசனமென ருசுப்படுத்தப்படின், உரிமையென்பதைப் பற்றிய வாதந்தானே யொழியும். ஆகையால் என்னுடைய விண்ணப்பத்தை மாத்திரம் விசாரணை செய்து அத்துடன் வழக்கை முடிவுசெய்யும்படி பிரார்த்திக்கின்றேன்.

பிரதிவாதியின் நியாயவாதி அவர்கள். வாதியின் விண்ணப்பத்தை மறுக்க ஒருவருமின்றேல், சாசனம் இயல்பாக ஒப்பேறும். ஒருவர்மறுக்கும் பட்சத்தில், அதற்குநியாயமிருக்கவேண்டும் அந்த நியாயம் போலிச்சாசனம் என்று ஆட்சேபிப்பதே. அவ்விதம் ஆட்சேபம் நிகழும்பொழுது மற்றைய வழக்குகளும் தாமே துழையும். அவைகளை முடிவு செய்யாது, விண்ணப்ப வழக்கை முடிவு செய்வதெங்ஙனம்? இதை வாதியோசியாது விட்டதென்னையோ?

நிற்க, சாசனம் போலியாகும் பொழுது, அப்போலிச் சாசனத்திற் சம்பந்தப்பட்டவர்களை விசாரணை செய்து அவர்களைத் தண்டத்துக்குள்ளாக்குவது, அரசின்கடமையே யன்றி பிரதிவாதிபின் கடமையல்ல. அதை யின்னொரு வழக் காக்கி, அதிற் காலத்தையும், பணத்தையும், செலவழிப்பது புத்தியாகாது. அரசு அவ்விதஞ் செய்ய உடன்படா தென் பதை வாதி விளங்கிக் கொள்வாராக.

முதலியாருக்குப் பிறந்த பிள்ளை யிருக்கும்பொழுது அவ ருடைய சொத்துகள் மருமனாகிய வாதிக்குரியன வென்று சொல்வதைப் போன்ற பைத்தியம் வேறென்ன விருக்கின்றது. வாதி நாமப்பொழுது மலையாளதேசத்திலிருக்கின்றோமென்றும் நாங்கள் மலையாள வாசிகளென்றும், நினைத்தார் போலும். பிரதி வாதி புவிமன்ன முதலியாரின் புத்திரனல்ல வென்று தாபிக்கும் வரைக்கும், அவரே முழுஉரிமையு முடையவர். நாம் முன் கூறிய நியாயங்களைக் கொண்டு நீதாசனம் வகுத்த பிரிவுகளே நீதியானவைகள். அவைகளை விசாரணை செய்து முடிவு செய் யும்படி பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இதன்பின், நியாயாதிபதி யவர்கள், தான் முன்செய்த பிரிவுகளின்படியே விசாரணைசெய்வதற்கு வாதி, பிரதிவாதிகள் ஆவசியகமான, சாசனங்களையும், சாட்சிகளையும், ஆயத்தப் படுத்தி வைத்திருக்கின்றார்களோ வென வினவிய பொழுது, இருகட்சியாரும், உடன்பட்டு விசாரணைக்கு ஆரம்பித்தார்கள்.

வாதியின் நியாயவாதி யவர்களின் ஆரம்பவாதம்.

சாசனம் உண்மையான சாசனமோ வென்பதைப்பற்றி அதைப் பூர்த்திபாக்கிய நொத்தாரிசவும் சாட்சிக்காரருமே யறி வார்கள். ஏனையோர் எவ்விதமறிய முடியும். ஒருவர் தானறி யாததைப் பொய்யெனச் சொல்லுவது தவறு. எவர்களும்தக்க மனுஷர் சொல்வதை நம்பவேண்டும். உலகம்நம்பிக்கையிலேயே நடைபெறுகின்றது. விவேக சூனியர்களும், விசரர்களுமே நம்பிக்கை யில்லாதவர்கள்.

சாசனத்தை நிறைவேற்றிய நொத்தாரிசு அவர்கள் அரசின ரால், தகுந்தவரெனக் காணப்பட்டு, உத்தியோக மளிக்கப் பட்டவர். அவர் நன்கு சற்றவர். சட்டமறிந்தவர். உயர்ந்த வேளாளர். பெருந் தனவந்தர். சற்ற அறிவாளிகள், மூடத் தனமான காரியங்களிற்றலை யிடார்கள். சட்டமறிந்தவர்கள் சட்டத்துக்கு விரோதமாக நடக்கமாட்டார்கள். உயர்ந்தகுலத் தவர்கள், இழிதொழில்களைச் செய்யார்கள். தனவந்தர்கள் பணத்துக்கு ஆசைப்படார்கள். ஆகையால் மேலே கூறப்பட்ட இலட்சணங்களையுள்ள நொத்தாரிசு அவர்கள், பொய்யான சாசனத்தை முடித்திருப்பாரென்று சொல்வது தவறு.

சாசனத்தின் சாட்சிக்காரர் பெருங் கமக்காரர். இயல்பாக கமக்காரர்கள் அயோக்கியமான செய்கைகளுக் குடன்படார் கள். அன்றியும், அவர்கள், மனப்புலிக்காவது, சிங்கமாப்பா ணருக்காவது, உறவு பூண்டவர்களல்ல. சினேகிதர்களல்ல. ஆகையால் அவர்கள் பொய்ச்சாசனத்தை நிறைவேற்றுதற்கு எவ்விதஞ் சகாயிகளா யிருப்பார்கள்? நியாயாதிபதி யவர்கள் விசாரணை செய்யும்பொழுது, அதனுண்மையை அறிந்துகொள் றுவார்.

சிங்கமாப்பாணர். (நியாயாதிபதி யவர்களுக்கு) நான் ஒரு நொத் தாரிசு. புவிமன்ன முதலியாரின் மரணசாசனத்தை யொப் பேற்றியவன். அவர் என்னை யழைப்பித்து அதை முடிப்பித் தவர். அவரும் சாட்சிக்காரரும், அவருடைய வீட்டிலே ஒரே சமூகத்தில் கைச்சாத்திட்டவர்கள். மனப்புலியும் சமூகமாயிருந்தவர். முதலியாரை இளமை தொடக்கம் அறிவேன். அவருக்கு மெனக்கும் நேசப்பான்மை யுண்டு. எனக்கும் அவருக்கும் பகைகிடையாது. நீலகண்டனை எனக் குத்தெரியும். அவனுடையவீட்டையும்றிவேன். அவனுக்கும் எனக்கும் பகைகிடையாது.

(வாதியின் நியாயவாதி அவர்களுக்கு) நானொரு உயர்குலத்து வேளா ளன். மிகப்பெரிய தனவந்தன். சீயியத்துக்கு ஓர் குறைவு மில்லாதவன். எனக்கு அனேக காணிப்புகளுண்டு. அவை

களால் வரும் வரும்படி சீவியத்துக்குக்கண்டு மிஞ்சும். நொத்தாரிசு வேலையில்லாவிடினும், எனக்கொரு குறைவுமில்லை. சங்கைக்காக வேலையைப் பார்த்து வருகின்றேன். இதுவரையில் ஓர்விதமான குற்றச்சாட்டுகளிலும் அகப்படவில்லை. என்னிடத்தில் ரொக்கப்பணமுண்டு. பணத்தை வட்டிக்குக் கொடுத்து வருகின்றேன்.

(பிரதிவாதியின் நியாயவாதியவர்களுக்கு) நான் வேளாளன். நீலகண்டன் ஓர் பண்டாரி. அவனுடைய தகப்பனை எனக்குத் தெரியாது. சனங்கள் அதனை புவிமன்ன முதலியாருக்குப் பிறந்தவனென்று சொல்வார்கள். முதலியார் நீலகண்டனுடைய தாய்வசிக்கும் வீட்டுக்கு அடிக்கடி போவார்.

வேளாளர் பண்டாரிகளைப் பந்தியில் வைத்துச் சாப்பிட மாட்டார்கள். சம்பந்தஞ் செய்வதிலும் சாகவுடன்படுவார்கள். புவிமன்ன முதலியார் நன்றாய்ப்படித்தவர். கிராமதிகாரி வேலையில்லமர்ந்தவர். அவருடைய சுற்றத்தவர்கள், அவருக்குப்பிறந்த நீலகண்டனைச் சுற்றத்தவனென்று ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். அவனுக்குப் பெண் கொடுக்க உடன்படார்கள். முதலியார் தனக்குப் பிறந்த நீலகண்டனுக்கு யாதும் காணி பூமிகளைக் கொடுப்பது, அவருடைய சுற்றத்தவர்களுக்கு விருப்பமிராது. சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் முதலியார் சுகமுள்ளவராயிருந்தார். நல்ல அறிவுள்ளவராயிருந்தார். அதன்பின்னும் அவருக்கு ஒருவிதமான நோயுமில்லை. கைகால் நடுக்கமில்லை. ஓடியுலாவித் திரிந்தவர். சாசனத்துக்குக் கையொப்பம் வைக்கும்பொழுது, கைநடுக்கவில்லை. வழக்கமாய் எழுதுவதுபோல் எழுதினார். (முதலியாருடைய வேறுகையெழுத்துக்களைக் காட்டியபொழுது, இந்தக் கையெழுத்துகளுக்கும் சாசனத்திலுள்ள கையெழுத்துக்கும் வித்தியாசமுண்டு. ஏனெனின வித்தியாச மிருக்கின்றதென எனக்கு விளங்கவில்லை மற்றக்கையெழுத்துக்கள் அவருடைய கையெழுத்துக்களாயிருக்கவில்லை. சாசனத்தின் கையெழுத்து முதலியாருடையதே. ஏனெனில் அவர் எனது சமூகத்தி னெழுதியவர். சாட்சிக்காரரை மனப்புலி தன்னுடன் கூட்டி

வந்தவர். அவர்களை மெனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். மிக்க யோக்கியர். மனப்புலியின் நண்பர்களாயிருக்கலாம். நானையறியேன். மனப்புலி விரும்பியதைச் சாட்சிக்காரர் செய்வார்களோ வென்று எனக்குத் தெரியாது. சாட்சிகள் கையொப்பம் வைக்கும்பொழுது, முதலியாருங் கூடவிருந்தவர். மனப்புலிக்கும் நீலகண்டனுக்கும் யாதும் பகையிருந்ததோ வென்று எனக்குத் தெரியாது. முதலியாருடைய சொத்துகள் சட்டப்படி, மனப்புலிக்கே யுரியன. அங்ஙனமாக, சாசனம் எழுத வேண்டிய அவசியமின்று. முதலியாரின் கேள்விக்கிசைந்து சாசனத்தை எழுதிமுடித்தேன். அவருக்குச் சாசனம் எழுத வேண்டிய அவசியமில்லையென்று சொல்லவில்லை. என்னுடைய வீட்டுக்கு முதலியாராவது சாட்சிக்காராவது, வரவில்லை.

நானும் மனப்புலியும், கீருமம் நோக்கிப் பட்டினம்போவதுண்டு. சிலவேளைகளில், தூமகேதுவின் வீட்டுக்குப் போவோம். தூமகேதுவுக்கும் மனப்புலிக்கும் சினேக முண்டெனக்கேள்வி. சாவகச்சேரியில், நீலகண்டனுக்கெதிரான வழக்கைப்பற்றி யெனக்குத் தெரியாது. கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். மனப்புலி என் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருவார். மனப்புலி, நீலகண்டனைக் கொல்லக் கொல்லுவிக்க வழிதேடினவரென்று எனக்குத் தெரியாது.

சாட்சிக்காரர்கள், (நியாயவாதியவர்களுக்கு) காங்கன்குமங்காரர்கள், மனப்புலியுடன் கூடிப்போய், முதலியார் வீட்டில், ஒரு சாசனத்துக்குச் சாட்சிக்காரராய்க்கையொப்பம் வைத்தோம். முதலியார்கூடவிருந்தவர். அவரும் கையொப்பம் வைத்தவர். முதலியாரை எங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அவர் எங்களுடைய கிராமத்தில், கிராமதிகாரியாயிருந்தவர்.

(பிரதியின் நியாயவாதியவர்களுக்கு). மனப்புலி எங்களைக் கூட்டிப் போனபொழுது, நொத்தாரிசு முதலியார் வீட்டிலிருந்தார். நாங்கள் போனவுடன் சாசனம் வாசிக்கப்பட்டுக் கையொப்பங்களும் வாங்கப்பட்டன. எங்கள் சமூகத்திலேயே முதலியார் கையொப்பம் வைத்தவர். நொத்தாரிசு ஒருபெருந்தன

வந்தர். யோக்கியன். மதிப்புள்ளவர். நாங்கள் மனப்புலி வீட்டுக்கு அயல்வீடுகளிலே வசிப்பவர்கள். நாங்கள் அவருடைய சற்றத்தவர்களல்ல. அயலவர்கள். முதலியார் தனது சொத்துக்களை தனது மருமகன் மனப்புலிக்கு எழுதிக் கொடுக்கப் போகின்றாரென்று ஊரிலே கதையிருந்தது. அது ஆரீடமிருந்து வெளிவந்ததென்று தெரியாது.

(பிரதிவாதியின் நியாயவாதி யவர்களுக்கு) சிங்கமாப்பாணர் ஓர் தன வந்தர். பணத்தில் வாஞ்சையுள்ளவர். பணஞ் சம்பாதிப்பதற்கு என்னவுஞ் செய்வார். மனப்புலிக்கும் அவருக்கும் அதிகநட்புண்டு. இருவரும் பெரும்பாலுங்கூடித்திரிவார்கள். மனப்புலிக்காக, சகாயஞ் செய்யக்கூடியவர், செய்யக்கூடாத செய்கைகளையும் மனப்புலிக்காகச் செய்வார்.

மனப்புலி எங்களுக்கு அனேக சகாயங்களைச் செய்து வீரதவர். பணவுதவியுஞ் செய்திருக்கின்றார். அவர் செய்த நன்றிகளை மறக்கமாட்டோம். அவர் தனக்குயாதும்சகாயஞ் செய்யும்படி கேட்பின், நாங்கள் செய்வோம். எங்களுயிரையும் அவருக்காக விடுவோம். தனது மாமனார் தன்பேருக்கு ஓர் சாசனம் எழுதப் போகின்றாரென்று பலமுறைகளிலும் சொல்லியிருந்தார். முதலியார் மருமகனுக்கு காணியூமிகளை யெழுதப் போகின்றாரென்றதை மனப்புலியிடத்தில் உற்பத்தியாயிருக்கலாம். இன்ன நாளில் சாசனம் எழுதப்படுமென்று மனப்புலி எங்களுக்கு அறிவித்திருந்தார். எங்களைச் சாட்சிக்குக் கையொப்பம் வைக்கும்படி கேட்டவர். போலிச் சாசனம் படைக்கவில்லை. அப்படி அவர்கள் சொல்லவுமில்லை.

(முதலியாரின் வேறு கையெழுத்துக்களைக் காட்டியபின்) இந்தக் கையெழுத்துக்களுக்கும் சாசனத்தில் போடப்பட்டிருக்கும் கையெழுத்துக்கும் பேதமிருக்கின்றது. என்பேதமிருப்பானென்று சொல்லமுடியாது. இருவிதமான கையெழுத்துகளும் ஒரு ஆளுடைய கையெழுத்துகளல்ல. வேறு வேறு ஆட்களுடைய கையெழுத்துக்களா யிருக்கவேண்டும். சாசனத்திவிடப்பட்டிருக்கும் கையெழுத்து முதலியாருடைய கையெழுத்தாய்த் தோற்றவில்லை. அதை மறுபேர்

எழுதியிருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கவேண்டியிருக்கின்றது. நொத்தாரிச அதை எழுதியிருக்கலாம். மனப்புலியும் எழுதியிருக்கலாம். வேறுயாராவதும் எழுதியிருக்கலாம். அதை யாவொழுதினவர்களென்று சொல்ல முடியவில்லை.

சாசனம் எழுதிய அன்றையகினம் மனப்புலி எங்களைக் கூட்டிப் போனவர். நொத்தாரிசவையுங் கூட்டிப்போக நினைத்து, நொத்தாரிச வீட்டுக்குப்போயினோம். நொத்தாரிச தனது வீட்டிலேயே யிருந்தார். அப்பொழுது முதலியார் அங்கு இருக்கவில்லை. அதன் பின்னும் அங்கே வரவில்லை. அதிகநேரம் காத்திருந்தும், முதலியார்வரவில்லை. ஆகையால் சாட்சிக் கையெழுத்தை வைத்துவிட்டு வீட்டுக்குப் போயினோம். முதலியாருடைய கையெழுத்தை பின்பு வைப்பிக்கலாம், நீங்கள் உங்கள் கையெழுத்தை வைத்துவிட்டுப் போங்களென்று நொத்தாரிச சொன்னார். நாங்கள் கையெழுத்தை வைத்தோம். நொத்தாரிச வீட்டிலேயே. முதலியார் வீட்டுக்கு நாங்கள் போகவில்லை. முதலியார் வீட்டுக்குப் போனதென்று சொன்னது பொய். எங்கள் சமூகத்தில் முதலியார் கையெழுத்து வைக்கவில்லை. அவர் கையெழுத்து வைத்தாரென்று சொன்னது பொய். ஏன் அவ்விதம் பொய்சொன்னதெனில், ஒரே சமூகத்திலிருந்து கையெழுத்துப் போடவில்லை யென்றும், முதலியார்வீட்டிலிருந்துசாசனம் எழுதுப் படவில்லை யென்றுஞ் சொன்னால், நாங்கள் காவற்சாலைக்கு அனுப்பப்படுவோமென்று கேள்விப்பட்டிருந்தோம். நொத்தாரிசவும்தனப்புலியும், அவ்விதஞ்சொன்னவர்கள். நாங்கள் சொல்லிக் கொடுப்பது போலச் சொன்னால், தப்பிவிடுவோமென்றுஞ் சொன்னார்கள். தண்டனையினின்று தப்புவதற்காகவே, பொய் சொன்னோம். சாசனம் எழுதி முடிந்த சில நாட்களின் பின், அது ஒரு போலிச்சாசனமென வறிந்தோம். பயந்து, நொத்தாரிசவையும், மனப்புலியையும் கேட்டோம். அவர்கள் பயப்படவேண்டா மென்றும், நாங்கள் சொல்லிக் கொடுக்கும் விதமாய்ச் சாட்சி சொன்னால், தப்பிவிடலாமென்றும் தண்டத்துக்குத் தப்புவது, எங்கள்சாமர்த்தியத்திலிருக்கின்ற தென்றும் சொன்னார்கள். இப்பொழுது

நாங்களறிவின்றபடி சாசனம் பொய்ச்சாசனம். நடந்ததெல்லாங்களவு. நொத்தாரிகவும் மணப்புவியும், எங்களை ஏய்த்துப்போட்டார்கள்.

வாதியின் நியாயவாதியவர்கள், வாதியை விசாரணை செய்ய அவசியமில்லையென்றும், அவ்வளவு விசாரணையுடன் நியாயாதிபதியவர்கள் செய்யப் போகும் தீர்ப்பைத் தான் அங்கீகரிப்பாரென்றும், சொல்லி முடித்தார்.

பிரதிவாதியின் நியாயவாதி யவர்கள்.

“வாதி இத்துடன் விசாரணையை நிறுத்தி, தீர்ப்பைச் சொல்லும்படி கேட்கின்றார். அதற்கு நாணமுடன்படுகின்றேன். இன்னும் விசாரணையைத் தொடரின், மணப்புவியும் சிங்கமாப்பாணரும், சாட்சிக்காரரும், கூடிய தண்டத்துக்குள்ளாவார்களென நினைத்தே, இத்துடன் விசாரணையை நிறுத்தும்படி கேட்கின்றார். தண்டம் விதிப்பது அரசின் கடமை. ஆகையால் நான் அதைப்பற்றிப் பேசுவது அநாவசியமாகும். ஆனால், மணப்புவியும், அவனுக்குச் சகாயிகளாயிருந்தவர்களும், பிரதிவாதிக்கு எவ்வளவு கொடுமைகளைச் செய்தார்களென்று, நியாயாதிபதி யவர்களும், பிரசைகளுமறிவது ஆவசியமாகுமென்று நினைக்கின்றேன்.

பிரதிவாதி நன்றாய்க் கற்றவர். சற்குணமுள்ளவர். சட்டத்தின்படி ஒழுகுபவர். யாருக்காவது, யாதுந் திமைசெய்ய வேண்டிமென, ஒருகாலமும் மனதில் சிந்தியாதவர். ஆனால், முதலியாருக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்ததும், அதுவும் ஓர் பண்டாரப் பெண்வயிற்றில் பிறந்ததுமே அவரிலிருந்த குற்றமாகும். அக்குற்றத்தை அவர்மேற் சுமத்துவது தகாது. அதைக் கடவுள்மேற் சுமத்தவேண்டியதே முறை.

நிற்க, வாதியும் அவனது சகாயிகளும், அனேக வருஷகாலங்களாக, அவரைக் கொலைசெய்ய வழி தேடியிருக்கின்றார்கள். ஆனால் அவருக்குச் கடவுளுடைய சகாயமிருந்தபடியால், அவர்கள் ஒன்றுஞ் செய்யமுடியவில்லை. அவர் பிறந்து வளர்ந்த கிராமத்தில் வசிப்பின், அவர்கள் தனக்குத் திமை

புரிவார்களெனப் பயந்து, அதிக தூரத்திலுள்ள கிராமங்களுக்குச் சென்று, அங்கே வசித்து வந்தார். அவ்விடங்களில் வசிக்கவும், அந்தப்பாதகர்கள் விட்டார்களோவெனில், அதுவுமில்லை. அவர் சாசனைப் பகுதியில், சஞ்சரித்து வருங்காலத்தில், மணப்புவியின்சகாயியொருவன், அவரைக்கொலை செய்ய எத்தனித்தான். வாய்க்கவில்லை. அவர் அக்கிராமத்தை விட்டு, மயிலீட்டிக் கிராமத்துக்குச் சென்று அங்கு வசித்து வந்தார். அங்கும் அடித்துக் கொல்லும்படி, பதிவிருந்து அடித்தார்கள். கடவுள் செயலால், அடி அவர்மீது படாது பாதகர்களில் ஒருவன்மீது பட்டு அவனுயிர் துறந்தான். அதன்பின், பிரதிவாதி காரைதிவு சென்று, அங்கு வசித்து வந்தார். அவ்விடத்தில் நஞ்சுட்டிக் கொல்வதற்கு வகை தேடினார்கள். அவருக்கு ஊட்டவைத்த நஞ்சைப் பாதகர்களில் ஒருவனை தின்று அதனாலிறந்தான். அதன் விபரம், அதியுன்னத நியாயஸ்தலத்தில் நடந்த வழக்கினால் பிரசித்தமானது.

யாழ்ப்பாணத்தில் வசிப்பின், மணப்புவி தன்னை மெவ்விதமுங் கொல்லுவிப்பானெனப் பயந்து, அதுராசபுரத்தாக்குப் போய் அங்கு சஞ்சரித்து வந்தார். அவ்விடத்தில் வெட்டிக்கொல்லும்படி, அவரைக் காட்டினான் தூத்திப் போனர்கள். கடவுள் அவருக்குத் துணைநின்று ஓர் யானையைனுப்பி தூத்திப் போனவர்களைக் கொல்லுவித்தார். இத்தடவைது மணப்புவி தன் பாதகச் செயலை விட்டானில்லை. அவர் கண்டிருந்தார். மணப்புவி, தாம்கேதுவையும் ஐயனையும் அவ்விடத்துக்கனுப்பி அவ்விடமிருந்து தூத்திவிட்டான். அதுமட்டா! தாம்கேதுவையும் ஐயனையும் ஏன் சாவகச்சேரியிலுள்ள நியாயஸ்தலத்தில் ஓர் பொய்வழக்கை யேற்படுத்தி அவரைச் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பக்கூடிய வகைகளைத் தையும் தேடினான். அதுவும் வாய்க்கவில்லை. அதன் விபரம் சகலருக்கும் தெரிந்தபடியால் இவ்விடங் கூறுவது அநாவசியம்.

அவ்விதமான பாதகக் குணங்களையுள்ள வாதி இந்த ஊரிலிருந்தால் இன்னும்என்னஎன்னகொடுமைகள் செய்வானோ என்று பயப்பட வேண்டியிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்டவர்களை அரசினர் அந்தமான் தீவு முதலிய அந்தரமான இடங்களுக்கு அனுப்புவது தகுதியாகும்.” எனச் சொல்லி தனது பேச்சை முடித்தார்.

நியாயாதிபதி அவர்கள் கேய்த தீர்ப்பு:—

“வாதிக்கு மனப்புலி என்னும் பெயர் தரும். அப்பெயர் அவனுக்கு தெய்வானைமாயமைந்தது. ஒருமுறை, நரமாமிசம் புசித்த புலியானது, பின் வேறு மாமிசம் புசிக்க மனமிசையாது நாரைத் தேடித்திரிவது இயல்பு. அதுபோலவே இந்தமானுட்புலியும், மனதிலே பணம் என்னும் பசாசையுட் கொண்டான். உடனே பணப்பேய் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டது. அது பிடர்பிடித்துத் தள்ள, அவன் மனுஷ ஜென்மம் எடுத்தவர்கள் செய்ய உடன்படாத பாதகங்களைச் செய்யச் செய்விக்க ஆரம் பித்தான். அவன் அப்பாதகங்களைச் செய்யச்செய்விக்க எடுத்த பிரயாசையை நல்வழியில் விடுத்திருப்பின், அது அவனுக்கும் அவனை யண்டினவர்களுக்கும் மிக்கநன்மையாய் முடிந்திருக்கும். அவனடைய வெண்ணியிருந்தபணத்திலும் மிக்க பணத்தையுள் சம்பாதித்திருப்பான். அதனால் அவனுக்குப் பேரும் புகழும் இன்பமும் உண்டாயிருக்கும். “அறத்தால் வருவதே யின்பம் மற்றெல்லாம் புறத்த புகழும்பில்” வென்றார், ஆன்றோரும். அவன் தீயசெயல்களைச்செய்ததினால், அவனிடமிருந்தபொருள் களழிந்தன. வருமென்று காத்திருந்த பொருள்களும் வந்து சேரவில்லை. அதுமட்டோ! தண்டத்துக்கு மாளாயினன். மரியாதையை யிழந்தான். மானத்தை யிழந்தான். சுற்றத்தவர் களுக்கு அபகிர்த்தியைக் கொண்டு வந்தான். பிள்ளைகளுக்கும் பிற்சந்ததியாருக்கும் தீராவசையை வருவித்தான். பிரதிவாதி யின் நியாயவாதியவர்கள் கூறியபடி, வாதி மாண்பரியந்தம் ஊருக்குத் திரும்பாதபடி, ஊரைவிட்டகற்றப்படல் வேண்டும். ஆனால் அவ்விதஞ் செய்வதற்கு இந்த நியாயஸ்தைத்திற்கு அதிக காரமில்லை.

சிங்கமாப்பாணர், கற்றவராயிருந்தும், தனவந்தராயிருந்தும் பணவாசை அவரைவிட்டுப் போகவில்லை. அது அவருக்கு இயற்கையாய்விட்டது. அது அவரைமாண்பரியந்தம்தொடரும் ஒரு தொகைப் பணத்துக்காக, இந்த எளிய வேலைக்குடன்பட்டார். அப்படிப்பட்டவர் எவ்விதமான பாதகங்களைச் செய்யவும் பின்னிற் ற மாட்டார். இவர் தன்னறிவையும் பணத்தையும் சனநன்மைக்காக உபயோகித்துக் கொண்டவரின், இவ்விதமான எளிய வேலைகளைச் செய்ய அவருக்குத் தருணம் வந்திருக்க மாட்டாது. சுயவிச்சைகளை நிவிர்த்திக்கும் பொருட்டு, பணஞ் சம்பாதிப்பவர்களின் சுதியிவ்வாறுகவே முடியும்.

இவர் தான் மோசம் போனதுமல்லாமல், அன்றன்றி தங்கள் சீவியத்துக்கு வழிதேடும்படி, மெய்வருந்திக், கமவேலை செய்துவந்த அறிவில்லாத இரு ஏழைக் கமக்காரரையும் மோசத்துக்குக் கொண்டுவந்து விட்டார். அவர்களுடைய குடும்பங்களை நாசமாக்கி விட்டார். அவர்களுடைய பெண்டிர் பிள்ளைகள் இனிமேல் உண்ணச் சோற்றுக்கும், உடுக்கத்துணிக்கும் என்ன செய்யப் போகின்றார்கள்? அதனால் வரும் பாவமும் இவரையே சாரும். தான் செட்டாலும், தன்னை யண்டினவர் களைக் கெடுப்பது விகவாச துரோகம். விகவாச துரோகத் துக்கு, எந்தச் சமயத்திலும், எற்ற மருந்து கிடையாது. மனப் புலியும், சிங்கமாப்பாணரும், ஊரவர்களை ஏமாற்றும்படி, சமய வேடந் தரித்துக்கொண்டு திரிந்தவர்கள். அவ்வித வேடதாரிகளாகிய தூமகேதுவும், ஐயனுமே, அவர்களுக்குவந்த நண்பர்கள். மூர்க்கரை மூர்க்கர் வியப்பார்கள். அதுபோல வேடதாரிகளை வேடதாரிகளே வியப்பார்கள்.

மேலும், வாதியின் நியாயவாதி யவர்கள், பிரதிவாதியின் மற்றைய வாதங்களைத் தொடர விடங்கொடாது, அவரது விண்ணப்பத்தை யங்கீகரித்தமையால், பிரதிவாதியின் உரிமையைப்பற்றி, ஓர் ஆட்சேபமுமின்று. நியாயஸ்தலத்திற்குக் கொண்டாந்து, காட்டிய சாசனங்கள் அவருக்கே உரிமையுடைய தென நன்றாய் விளக்கிய. ஆகையால், முதலியாரின் காணிகளும் பணம் பண்டங்களும், அவருக்கே யுரியன. அவருடைய

சொத்துக்களை யபகரிக்கப்பலளிதமான பாதகங்களையுஞ்செய்த செய்வித்த, மனப்புலியும், அவனது சகாயிகளும் அவர்களது சட்டவிரோதமான செய்கைகளுக்காகத் தண்டமடைவது நீதியாகும்.

ஆகையால், மனப்புலியும், சிங்கமாப்பாணரும், இந்த நியாயஸ்தலம் செய்யக்கூடிய கொடுந் தண்டத்துக்குள்ளாகின்றனர். அவர்கள் தனித்தனி மூன்றுவருஷ கடுங்காவல் விதிக்கப்படுகின்றார்கள். சாட்சிக்காரர் இவர்களாலேவப்பட்டு, இந்தத் தீயசெய்கைகளைச் செய்தவர்களாகையால் அவர்கள் தனித்தனி ஒருவருஷ கடுங்காவல் விதிக்கப்படுகின்றார்கள்." இத்துடன், இப்பாதகர்கள், நியாயஸ்தலத்தினின்றும் அதிகாரிகளாலகற்றப்பட்டுச் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு போகப்பட்டார்கள்.

௩௪-ம் அத்தியாயம்.

பணம் பந்தியிலே, குலங்குப்பையிலே.

நீலகண்டன் வழக்கிலே ஜெயமடைந்து தனது பிதா புனிமன்ன முதலியாரின் சொத்துகளுக்கு உரிமைக்காரனாய் வந்த பின், அவைகளை ஆளத்தொடங்கின பொழுது, அவரைச்சாதி யிற்குறைந்தவரென்றும், அவருடன் பந்திபோசனஞ் செய்ய மாட்டோமென்றும், பிதற்றிக்கொண்டு திரிந்த அவரது பிதிர் வழிச் சுற்றத்தவர்கள், ஒருவரொருவராய் வந்து அவரிடங் கொண்டாடவும், உறவு பாராட்டவும் தொடங்கினார்கள். அவரைப்பற்றிக் குறைகூறி, வசைசொல்லி யிகழ்ந்து பேசித்திரிந்த ஏனைய வேளாளர், அவரைக் காணும்பொழுது கனம் பண்ணத் தொடங்கினார்கள். தகப்பனருடைய அடிமைகளும், வரக்குடிகளும் அவருடைய தகப்பனருடன் எவ்விதம் நடந்து வந்தார்களோ அவ்விதம் நீலகண்டனுடனும்நடக்கத்தொடங்கினார்கள். காலஞ் செய்யுங் கோலத்தைப் பாருங்கள்!

நீலகண்டன், ஏனைய தனவந்தர்களைப் போன்றவல்ல. நன்றாய்ப் படித்தவர். பிரபுக்களுக்குரிய இலட்சணங்கள் முழுவதும் ஒருங்கேயமையப்பெற்றவர். தன்னுயிர்போல மன்னுயிர்

காக்குஞ் சிந்தையுள்ளவர். தனக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களுடன், தாழ்மையாயும், அன்பாயும் வார்த்தைபாடுவர். வீண்வார்த்தைகளொன்றும் பேசார். கடமையிற் கண்ணுயுள்ளவர். அவர் இலங்கையிலுள்ள பலவிடங்களிலுஞ் சஞ்சாரஞ்செய்தபடியால் பல பல சாதியாருடனும் பலபலவகையான ஆட்களுடனும் ஊடாடி, அதனால் அனுபவமடைந்தவர். சிலமாதங்களுக்கிடையில் அந்தக் கிராமத்திலுள்ள சகலசனங்களும், அவரைப்பற்றி மிகவும் மெச்சிப் பேசத் தொடங்கினதுமன்றி, அவரே சனத் தலைவராக விருக்கத் தகுந்தவரென்றெண்ணி, அக்கிராமத்தில் நடக்கும் எவ்விதமான பொது விஷயங்களையும் அவரையோசியாதும் அவரைத் தலைமையாளாக வையாதுஞ் செய்யமாட்டார்கள்.

இது நிகழ்ந்துவருங் காலத்தில், அவருடைய சுற்றத்தவர்களும், மித்திரர்களும், ஏனையோரும், அவரை யனுசி, அவர் அவருடைய பிதா புனிமன்னமுதலியார் வீட்டுக்கு வந்து, அதிலே குடியிருக்கும்படி கேட்டார்கள். அதற்கையென்று சோதிடரை வருவித்து, ஓர் சுபதினத்தை நிர்ணயித்து, வேண்டிய பண்ட பதார்த்தங்களை விலைக்கு வாங்கி, வீட்டைச் சுற்றிப்பித்து தனது சுற்றமித்திரர்களுக்கு அழைப்புப் பத்திரங்களை யனுப்பினார்.

கிரகப்பிரவேச தினத்தில், முகூர்த்தநேரத்தில், வரக்கூடிய வர்களனைவரும், அங்கு சமூகமளித்தார்கள். அவர்களுக்குத் தகுந்த உபசாரமும், விருந்தும் நடைபெற்றன. ஏழைகள் பிச்சைக்காரர் முதலாயினோர், வயிற்றாவுண்டு, வீட்டெசமானை வாழ்த்தினார்கள். அனைவரும் தாம்பூலமருந்தி, காலசேஷஞ் செய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது, அவைப்பொழுதிலும் தவப் பொழுதாயிருப்பது நன்மையாமென வெண்ணி சுப்பயார்கள் அங்கு சமூகமளித்திருந்த நீலகண்டனுடைய ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய தேசிகரை வணங்கி, முகமன்கூறி, தங்களுக்கோர் உபநியாசஞ் செய்யும்படி நிகத்தாழ்மையாய்க் கேட்டார்கள். அவருமதற்கையென்று, பின்வரும் உபநியாசத்தைச் செய்தார்:—

நண்பர்களே,

நான், இவ்விடத்தில் சாதியென்னும் விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசுவது உங்களையெல்லாருக்கும் உபயோகமாயிருக்குமென்று நினைக்கின்றேன். அவ் விஷயத்தைப் பேசுவதற்கு, நான் அருகிலே அல்லலே வென யோசியாது, யான் சொல்லப்போகும் உண்மைகளை யாராய்ந்து அவைகள் ஏற்கப்பாலானவோ, தள்ளப்பாலானவோ வென்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டியதே உங்கள் கடனாகும்.

நம்மவர்கள், மேலத்தேசத்தாரைப் பின்பற்றி, நூலையாராயாது நூல்செய்தவர்களை யாராய்கின்றார்கள். அதனால் உபயோகமான அனேக நூல்களைக் கற்காது விடுகின்றார்கள். அது தவறு. ஒரு நூலை நன்றாய் ஆராய்ந்தவர்கட்கே நூலாசிரியரின் குணகுணங்கள் நன்றாய் புலப்படும். அன்றியும், நூலாசிரியர் எவ்வகைப் பட்டவர்களாயினுமாகுக. அவரைப் பற்றிய கவலை நமக்கு இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. அவர் செய்த நூலிலுள்ள விஷயங்களும், உண்மைகளும் சனங்களுக்கு உபயோகமானவைகளோவெனப் பார்ப்பதே, அறிவாளிகளின் இலட்சணமாகும். கீழைத்தேச வாசிகள் விசேஷமாக, இந்தியர்கள் ஆதிகாலத் தொடக்கம் நூலாராய்ச்சி செய்வதையே பிரதானமாகக் கவனித்து வந்தார்கள். நூல் தக்கதெனக்காணின், அதையங்கீகரித்து, பூசிப்பார்கள். இதையுள்ளிட்டே திருவள்ளுவரும், “எப்பொருள் யார் யார் வாய்க்கேட்பினு மப்பொருள் மெய்ப்பொருள்காண்பதறிவ, என்றுகூறியிருக்கின்றார்”.

இவ்விதம் இந்தியர்கள் செய்து வந்தமையால், திருவள்ளுவர் முதலிய இழிகுலத்தார் செய்த நூல்களும், நூலாசிரியர் பெயரில்லாத அனேக நூல்களும் இக்காலத்தில் எங்களுக்கு மாத்திரமல்ல, உலகத்திலுள்ள எவ்வகைச் சாதியினருக்கும் எவ்வகை மதத்தினர்க்கும், எத்தேசத்த வர்க்கும், உபயோகமான அனேக நூல்கள் காணப்படுகின்றன. அன்றேல், அவைகள் பிறந்த காலத்திலேயே இறந்து ஒழிந்துவிடும்.

உலகத்திலேயுள்ள எத்தேசத்திலும் சனங்களுக்குள் பாகுபாடுகள் ஏற்படுகின்றன. சில பணத்தை நோக்கியும், சில தொழிலை நோக்கியும், சில நிலையை நோக்கியும், சில குணத்தை நோக்கியும் இவ்வாறே ஒவ்வொன்றை நோக்கியே, பகுப்புகள் உண்டாயின. அதைமறக்கத்தேசத் தாராலும் முடியாது. மறுப்பரேல், அது பொய், மெய்யல்லவென உணர் தாராலும் முடியாது. மறுப்பரேல், அது பொய், மெய்யல்லவென உணர் வீராக, அவ்விதமான பகுப்பை, நம்மவர் சாதியெனச் சொல்வர். சாதியைக் கண்டித்துப் பேசுபவர்கள், சாதியால் வருங்கேடி எங்கே யுற்பத்தியாகின்றது என்று வினவ்காது அதைக்கண்டிப்பது, அவர்களின் மொளட்டிகத்தைக் காட்டும். இந்தியரின் சாதிப்பிரிவில், தவறென்ற மில்லை. ஆனால், ஒரு சாதியார் இன்னொரு சாதியாருடன், நடந்து கொள்ளும்

ஒழுங்குகள் தவறானவை. சாதியைக் கண்டிப்பவர்கள், சாதியைக்கண்டியாது, அதனால், ஏற்பட்ட ஒழுங்குகளைக் கண்டிப்பின், உலக நன்மையாகும். அது பயனையும் தரும். அன்றி, சாதியையும், அதை யேற்படுத்திய தேசத்தாரையும் இக்கலியுகம் முடியும் வரைக்கும் கண்டிப்பினும், ஒருவிதமான நன்மையையும் அடையார். ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாய், நம்முன்னோர்தக்களனுபவத்திற்கண்டு, ஏற்றவையெனஸ்தாபித்த கட்டுப்பாடுகளை, அற்ப அறிவுள்ளவர்கள், சொற்பகாலத்தில், அழிக்கத் துணியும் துணிபே துணிபு. அவர்களை நம்மவர்கள் பைத்தியம் பிடித்தவர்களென்று சொல்லாது வேறென் செய்வர்? பேயர்களைப் பேயரென்ற மனதுப்பதால், வரும் இழுக்குத்தானென்ன? உலக நன்மையை விரும்பி சாதியைக் கண்டிப்பவர்கள், அதன் ஒழுங்குகளைத் திருத்தி சாதியை நிலைநிறுத்துதின், உலகத்துக்கு நன்மையைச் செய்வதுமன்றி, தங்களுக்கு அழியாப்புக்கழையும் படைத்துச் கொள்ளுவார்கள். அதை விடுத்து, நேற்றுப்பெய்த மழைக்கு முந்தையான் முளைத்த தகரைகள் தலைகாட்டுவது போல, பண்டைக் காலத்தோட்டு, நாகரிகம்படைத்து நன்னிலையிலிருந்த சாதியாரை இற்றைக்குத் சிலவருஷங்களுக்கு முன், நாகரிகம் படைத்து விட்டோமென வெண்ணியிருக்கும் சாதியார் கண்டிப்பது பைத்தியத்தாம். ஆனால் காலகாலங்களில் சனங்கள் சமயங்கருதி, ஒரு சாதியாருக்கு உயர்வையும் இன்னொரு சாதியாருக்கு இழிவையும் கொடுக்கும் முறைகளையும், ஒழுங்குகளையும் மெல்ல துறைத்துவிட்டதைக் கண்டு பிடித்து அதைக் கண்டித்து திருத்துபவர்கள் சரோபகாரிகளாவர். கேட்டின் மூலத்தை யறியாது, கேட்டையொழித்தல் கூடாது. ஒரு மரத்தை அகன் வேரோடு பிடுங்காது, கிளைகளைத் தறித்து விடுவதால் அது படாது. அதுபோலவே, சாதியால் வரும் கேட்டின் மூலத்தை யறிந்து, அம்மூலத்தை யகற்றிவிடின், அக்கேடு தானே யொழியும்.

“சாதியிரண்டொழியவேநிலைச் சாற்றுங்கால், இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்” என ஆன்றோர் கூறியபடி மனுஷருக்குள் இயல்பாக இரண்டு சாதிகளுண்டு. அவைகளுள் ஒருபகுப்பினர் தாங்கள் சம்பாதிப்பதை, தாங்களனுபவிப்பதோடமையாது சம்பாதிக்கவியலாதவர்களுக்கும் கொடுக்கும் மனுஷவியற்கை யுள்ளவர்கள். மற்றவர்கள் தாங்கள் சம்பாதிப்பதைத் தங்கள் தேக போஷணைக்கும், ஏனைய தேகத்திற்குரிய போகங்களுக்குஞ் செலவு செய்வதேயன்றி, வேறொருவருக்கும் உதவாதிருக்கும் மிருகவியற்கை யுள்ளவர்கள். இவ்விருவகையான பகுப்புகளையும் கற்றோர் கல்லாதோ ரென்னும் இருபாலாரின் சாதாரண பேச்சுக்களிலும் நாம் கண் காணக்கூடியதாயிருக்கின்றது. நாம் ஒருவரைப் போற்றும்பொழுதும் தூற்றும்பொழுதும், மேல்சாதி, கீழ்சாதியெனச் சொல்லுவது வழக்கம் ஆகவே இவ்விரு பகுப்புகளும், சகல சனங்களிலும், ஒப்புக்கொண்ட பிரிவுகளாகும்.

அக்கனமாயின், எங்களுக்குட்காணப்படும் சாதிப்பகுப்புகள் எவ்விதம் ஏற்பட்டன வென்னும், ஓர் வினா எழும். அவைகள் தொழில்களால், ஏற்பட்டன. இத்தொழிற் சாதிகளிலும், இருபகுப்புகளுண்டு. புண்ணியத் தொழில்களைச் செய்பவர்கள் உயர்ந்த சாதியினரென்றும், பாவத்தொழில் களைச் செய்பவர்கள் இழிந்த சாதியினரென்றும் சொல்லப்படுவார்கள். புண்ணியத் தொழில்களாவன—கல்வி கற்பித்தல், பயிரிடுதல், நெசவு செய்தல் முதலியனவாம். பாவத்தொழில்களாவன—மீன் பிடித்தல் ஆடு மாடுகளைக் கொன்று அவைகளின் மாமிசத்தை விற்பல், களவுசெய்தல் முதலியனவாம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், நாலுங்களுக்கு ஆவசியகஞ் சொல்ல வேண்டியது யாதெனில், நான் மேலே கூறிய பகுப்புகள் லெளகிகரீதியேனறி, ஞானிகளுக்குக் கிடையா. ஞானிகள் எத்தொழிலைச் செய்யினும் அவர்களைப் பாவம் அணுகாது. ஏனெனில், அவர்கள் சுயநயங்கருதாது, நிராசையுடன் தாங்கள் பிறந்தவருணத்துக்கும் காலத்துக்கும் ஏற்ற தொழில்களைச் செய்து, அவைகளால் வரும் ஊதியத்தை ஈசுரார்ப்பணஞ் செய்து, சேடத்தைப் புசிப்பர். மேலும் நான் கூறும் பகுப்புகள், ஆரியர்களுக்குள்ளும், திராவிடர்களுக்குள்ளும் காணப்படும் பகுப்புகளே.

நான் முன்னே கூறியபடி, இயற்கையிலே சாதிப்பிரிவுகளில்லை. இருப்பின், பிராமணன், பூணூலோடும், பறையன் பறையோடும் பிறக்க வேண்டுமே. அவ்விதம் பிறப்பதை நான் காணவில்லையே. இன்னும் உயர் குலத்தானும் இழிகுலப் பெண்ணும், அன்றி உயர்குலப் பெண்ணும் இழிகுலத்தானும் கூட, சந்ததிவிர்த்தியெய்வதை நான்கண்கின்றேன். அது இயற்கையில் சாதிபேத மில்லையென்பதை அத்தாட்சி பண்ண வில்லையா? நான் முன்னே கூறிய நியாயங்களினால், இயற்கையில் சாதி பேதமில்லையென்றும், சாதி பேதத்தை நாமே யாக்கினோமென்றும், எவர்களும்கு விரிவாகக் கொள்ளக் கூடியதாயிருக்கின்றது. இயற்கையில் யாதும் பேதமிருப்பின், அது பாவபுண்ணியங்களைச் செய்யும் குண பேதமேயன்றி வேறொன்று.

பூர்வத்தில் சனங்கள், தங்கள் சீவியத்துக்கு ஆவசியகமான தொழில்களைத் தங்கள் குடும்பங்களிலேயே செய்து வந்தார்கள். வேண்டிய உபகரணங்களைத் தாங்களே சம்பாதித்தார்கள். அக்காலத்தில் அவர்களுக்கு ஆவசியகமான தொழில்களும் மிகச்சிலவாயிருந்தன. உபகரணங்களும் மிகச்சிலவாயிருந்தன. ஆகையால், சனங்களுக்கு அனைவர்களைச் செய்வதும் தேடுவதும் இலகுவாயிருந்தது. ஆனால், காலாதிதத்தில் குடும்பங்களும் விர்த்தியாக, சனங்களும் விர்த்தியாக, தங்கள் தங்களுக்கு வேண்டியவைகளைத் தாங்களே செய்யவும், தாங்களே சேடவும் முடியாத காலம்

வந்தது. வரவே சனங்கள் மனமொத்து சிலகுடும்பங்கள் ஒரு தொழிலையும் வேறு சில குடும்பங்கள் இன்னொரு தொழிலையும் இன்னும் வேறு சில குடும்பங்கள், இன்னொரு தொழிலையும் செய்ய வாரம்பித்தார்கள். இவ்விதமாக, தொழில்கள் தனித்தனி பிரிப்பட்டு, வேறு வேறு குடும்பங்களாற் செய்யப்பட்டு வந்தன. ஆனால் சாதிபேதமுண்டாகவில்லை. சம்பந்தம் பற்றி பேசனம் முதலியவைகள், தாரதர்மியம் பார்க்கப்படாது, சமம் மாய் நடத்தப்பட்டு வந்தன.

காலஞ் செல்லச் செல்ல, குடும்பங்கள் அதிகரித்தன. ஒவ்வொரு தொழிலாளருக்குள்ளும், அனைக குடும்பங்கள் சேர்ந்தன. சேரவே ஒரு தொழிலாளர் இன்னொரு தொழிலாளருக்குள், சம்பந்தஞ்செய்யவேண்டிய ஆவசியகமும்மில்லாமற் போனது. அனுபவத்திலும் தொழிலாளர்கள், தத்தத் தொழிலாளர்களுக்குள், சம்பந்தஞ் செய்வதே ஸ்திரி புருஷர்கள் ஒற்றுமையாயும் சந்தோஷமாயும் சேவிப்பதற்கு ஏற்றதாயிருக்கின்றதெனக் கண்டார்கள். அன்றியும் தத்தத் தொழில்களை விர்த்தி செய்வதற்கும், அவ்வத்தொழில்களிலே, புத்திநுட்பமும், நுபுணத்துவமும் மடைதற்கும் அவ்வித சம்பந்தமே, ஆவசியகமானதென்றுக் கண்டார்கள். அவ்விதமாக ஆயிரம் பதினாயிரம் வருஷங்களாய், தங்களனுபவத்திற் கண்டு, ஏற்படுத்திய கட்டுப்பாடுகளை சிலவருஷங்களுக்கிடையிற் தகர்த்துவிடலாமென வென்னும் மூட்சிரோமணிகள், அக்கட்டுப்பாடுகளை அழிக்க முடியுமா? முடியாது. இவ்விதமான கட்டுப்பாடுகளை நம்மவர்கள் வைத்திருந்தபடியால், நமது தேசத்தில் ஒவ்வொரு தொழிலாளரும் உன்னத நிலையை யடைந்தார்கள். அவர்கள் செய்த அரியவேலைகளை சகல சாஸ்திரங்களிலும் நுபுணரோனப் பெயர்பெற்ற மேலைத்தேசவாசிகள் இன்னும் எவ்விதம் அவர்கள் செய்தாரெனக் கண்டு பிடிக்க வியலாமலிருக்கின்றார்கள்.

சிலர் சாதிபேதம் பாராது சம்பந்தஞ் செய்வதினால் வருங்கேடு யாதென ஆட்சேபிக்கின்றனர். அதுபவமும் ஆராய்ச்சியு மில்லாதவர்களே அவ்வித ஆட்சேபங்களைச் செய்வர். ஒரு பிதாவின்புத்தி, விவேகம் குணம் முதலியன அஹுடைய பிள்ளைகளில் இயல்பாக அமைகின்றன ஆகவே, பிதாச் செய்யுந் தொழிலின் விவேகம் அப்பிள்ளையிற் பிறக்கும் பொழுது காணப்படும். அன்றியும் அப்பிள்ளை தொட்டிலிற் கிடக்கும் பொழுதே, அதைச்சுற்றி நடந்துவருந் தொழில்களையும் காணப்படும் கருவிகளையும், ஏனைய பொருள்களையும், பார்த்து, அவைகளில் தன்னுடைய புலன்களைச் செலுத்துகின்றது.

குலவித்தை கற்றுப்பாதி, கல்லாமற்பாதி, எனச் சாதாரணமாக சொல்லப்படுகிறபடி, ஒருவன் இயற்கையாலும், பழக்கத்தாலும், தனது

பிதாச் செய்யுந்தொழிலை, அதைக்கற்கமுன், அரைப்பாகம் படித்து விடுகின்றான். அப்படிப்பட்டவன், தனது குடும்பத்தின் தொழிலை மிகவிரைவாகப் பழகிவிடுவான். ஒரு தொழிலைப் புதிதாகக் கற்பவன், எவ்வளவு விலைகமிருந்தும், அவ்வளவு விரைவாகக் கற்கமாட்டான். இந்தவுண்மை ஆண்களிலும் பெண்களிலும் ஒரேவிதமாயினையும். ஆகவே ஒரு தொழிலைச்செய்யும் ஒரு குடும்பத்திற் பிறந்த ஒரு ஆணையும் இன்னொரு தொழிலைச்செய்யும் ஒரு குடும்பத்திற் பிறந்த ஒரு பெண்ணையும் புருஷன் பெண் சாதியாக்கில் அவர்களுடைய இயல்பும் குணமும் மனச்சார்பும் ஒரே விதமாயிருக்குமா, வென்பதை யாவருஞ் சிந்திக்க வேண்டியது.

உதாரணமாக, பிறருக்குக் கொடுப்பதே யியல்பாயுள்ள ஒரு வேளாண் பிறரிடம் யாதும் வாங்குகதே யியல்பாயுள்ள ஒரு புலைச்சியை விவாகஞ் செய்யின், அவர்கள் ஒரு காலமும் ஒற்றுமை யுள்ளவர்களாய் வாழமாட்டார்கள். ஒன்றையும் தவளையையுஞ்சோடுகட்டிவிட்டால் அவைகள் ஒரேவழிப்படுமா? ஒன்று வேலிக்கிழுக்கும். தவளை தண்ணீருக்கிழுக்கும். அதுபோல, வாழ்வு என்னுஞ் சகடத்தை யிழுக்கும் ஸ்திரி புருஷர்கள், ஒத்த மனத்தராய், ஒத்த குணத்தராய், இச்சகடத்தை யிழுக்காவிடின், அவர்கள் சதி பெண்ணாகுமென, நீங்கவேசித்தித்துப் பாருங்கள் ஆகையால் ஒரு சாதியினர், இன்னொரு சாதியினருக்குட் சம்பந்தஞ் செய்வது தகாது. நான் இங்கு கூறுவது, மேல் சீழ் என்னும் பேதங்களினாலென விளங்காதிருக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

ஐரோப்பியரும் அவரைப் பின்பற்றிய நம்மவர்களும், தம்மனம் போனவாறு, செய்த விவாகங்களில் நூற்றுக்கு ஐம்பது வீதத்துக்குக் குறையாத குடும்பங்களில், கலகமும் வாதமும் நேரிடுவதை நாங்கள் காண்கின்றோம். ஐரோப்பாவிலே, ஒவ்வொரு வருஷமும் இலட்சக்கணக்கான வழக்குகள் விவாக விலக்கைப்பற்றியே யேற்படுத்தப்படுகின்றன. அவைகளைப்பற்றி விசாரிக்குமிடத்தி, ஸ்திரிபுருஷர்கள், தாரதம்மியம் பாராது சாதிபாராது, தோற்றத்தில் மயங்கி, தம்மனம் போனவாறு மணஞ் செய்கதே அவ்வழக்குகளுக்கு மூலகாரணமாயிருக்கின்றதென அறிகின்றோம். அவ்விதமான தூர்வழக்கத்தை, எங்கள் நாடுகளில் காட்டுவது அறிஞர்களுக்குத் தகாது. ஆனால், எக்குலத்திற் பிறந்தாராயினும் ஒரேவிதமான இயல்பும், குணமுமுள்ள, ஸ்திரி புருஷர்கள் சாதிபாராது சம்பந்தஞ் செய்வதினால், அவர்களுக்கு ஓர்வித இழுக்கும் வாராது. ஆனால் அவ்வித குணங்கள் எகதேசமாயன்றி, எக்காலத்தும் அமையா.

உயர்ந்த சாதியினர், தாழ்ந்த சாதியினரிடத்துப்போசனஞ் செய்யப் படாதென்னும் கட்டுப்பாடுகளுண்டு. சாதியின் உயர்வு, தாழ்வுகளைப் பற்றி, முன்னமே கூறியிருக்கின்றபடியால், அவைகளைப் பின்னுக் கூறு

வது அமோவசியகம். தாவர போசனிகள் தாவரபோசனிகளிடத்துப் போசனஞ் செய்வது குற்றமாகாது. தாவரபோசனிகள் மாமிசபோசனிகளிடத்துப் போசனஞ் செய்வது குற்றமாகும். தாவர போசனஞ்செய்யும் தாழ்ந்த சாதியார், மாமிச போசனஞ் செய்யும் உயர்ந்த சாதியாரிடத்துப் போசனஞ் செய்ய மாட்டார்கள். ஆகையால் உயர்வு தாழ்வு சாதியிலில்லாது போசனத்திலிருக்கின்றது. மாமிசபோசனஞ் செய்துகொண்டும், தக்களை யுயர்ந்த சாதியினரென்று கூறுபவர்கள், “புலையன்றன் மல முன்னுமன்றையுன்னும் புலையர்க்கு குலமென்ன, நலமென்ன” வெனச் சேவல் கூறியதாக அறிஞர்கள் பாடிய கவியை ஒருநாளுங் கேட்டறியாரா?

ஒருவன், எச்சாதியிற் பிறந்தானாயினும், தனது சாதியாசாரப்படியொழுதி, நற்குண நற்செய்கைகளை யுள்ளவனாயிருப்பின், அவனே சாதியிலுயர்ந்தவன். அதற்கு மாறாயிருப்பவன், சாதிப்புட்டன். சாதியிற் றுழந்தவன். அறுவகைத் தொழில்களையுடைய பிராமணன், தனது தொழில்களை விடுத்து, மதுவுண்டு மாமிசம் புசித்துத் திரிவனெல் அவன் பிராமணனாவோ? கடவுட் பூசைக்கு அருகோ? மிருகங்களைக் கொன்று அவைகளின் மாமிசத்தை யுண்ணும் புலையன் அவைகளை விடுத்து தாவர போசனஞ் செய்து, விபூதி, உருத்திராட்சம் முதலிய சிலசின்னங்களைத் தரித்து, புனிதனாய்த் திரிவனெல், அவனைப் புலையனெனலாமா? அவன் மற்றவர்களின் சன்மானத்துக்கு அருகனல்லவா? கந்தனருடைய சரித் திரம் என்ன கூறுகின்றது?

சாதிபேதம் பாராட்டி, தாங்களுயர்ந்த சாதியினரென்றும்வீனையோர் இழிந்த சாதியினரென்றும் கூறி, இழிந்த சாதியினரென்று சொல்லப் படுபவர்களை உதைப்பவர்கள், கடவுளுக்கு மாறான செய்கைகளைச் செய்கின்றவர்களாகின்றார்கள். கடவுளுடைய சந்தியில் பார்ப்பானுஞ் சமந்தான். பனையனுஞ் சமந்தான். உலகத்திலே யனுட்டிக்கப்படும் எந்தச் சமயத்திலாவது, மோட்சநரகங்களில், உயர்வு தாழ்வு கூறப்பட்டிருக்கவில்லை. உயர்ந்த சாதியாருக்கு உயர்ந்த மோட்சநரகமும், தாழ்ந்த சாதியாருக்கு தாழ்ந்த மோட்ச நரகமும் உண்டோமென எவர்களும்கிந்தித்துப்பார்ப்பார்களாக. சாதிபேதம் பாராட்டுபவர்கள், கடவுட்பக்தி சமயபக்தி யில்லாதவர்களாவார்கள்.

இயற்கையிலே யில்லாத சாதிபேதத்தை நாம் பாராட்டுவது குற்ற மல்லவா? பிருதியி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்கள் யாதும் பேதங் காட்டுகின்றவைவென ஆராயின் அவைகளுக்கு காட்ட வில்லை. உயர்ந்த சாதியினரென்று சொல்பவர்களையும் தாழ்ந்த சாதியினரென்று சொல்பவர்களையும் அவைகள் சமமாய் நடத்துகின்றன, அக்கிளி

தன்னைத் தீண்டிவர்களை உயர்ந்த சாதியினரென்று சுடாதுவிடுவதையும் தாழ்ந்த சாதியினரென்று சுவைதையும் எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் நாம் காணவில்லை. இவ்விதமாக மற்றைய பூதங்களுடனும் ஒட்டிப்பார்க்கு.

நான் இதுவரையிற் கூறியவைகளிலிருந்து, நீங்கள் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியது, நாங்கள் எவர்களுையும் சமமாய் நடத்தவேண்டுமென்பதே. உயர்ந்தவரென்றும் தாழ்ந்தவரென்றும் பிறப்பிற் கிடையா. அவைகள் இடையில் உற்பத்தியாயின. ஒருவனுடைய உயர்வு தாழ்வுக்கு அவனே காரணன். ஒருவன் தன்னை யுயர்த்தியுங் கொள்ளலாம், தாழ்த்தியுங் கொள்ளலாம். சம்பந்தம் போசனம் முதலியவைகளை ஒருவன் தன்னிச்சிப்படி செய்வதால், உயர்வு தாழ்வு ஏற்படுவதில்லை.

சமய காரியங்களில் சகலரும் சமமான வுரித்துள்ளவர்கள். ஒரு சாதியார், சமயகிரியைகளைச் செய்வதற்கு அருகரென்றும் இன்னொரு சாதியார் அவைகளைச் செய்வதற்கு அருகரல்லரென்றும் கூறுவது தவறு. அவ்விதமான விதிகளிருக்கின்றன வெனின், அவைகள் சுயநயங்கருதிய அச்சாதியாரால் சமயவிதிகளுக்குள் நுழைக்கப்பட்டனவோயும். அவைகள் உண்மையானவைகளல்ல. அவைகளை அறிஞர்கள் அக்கீகரிப்பதில்லை. அவைகளைக் கட்டிக் கொள்ள ஒதுக்கி விடுகின்றார்கள்.

“ஒழுக்கம் உயர்குலம்” என்றார் ஆன்றோரும். நாங்கள் உயர்ந்த குலத்தினர் என்று சொல்வதால் உயர்குலத்தாராக முடியாது. அதற்குரிய ஒழுக்கம் வேண்டும். ஒழுக்கமிருப்பின் மற்றவர்கள் எங்களை உயர்குலத்தினரென்று சொல்வார்கள். மணியல்லாத மரத்தைச் சந்தனமாமென்று சொல்லாதவாறுபோல, குணமில்லாத மனுஷனைக் குலமக்களென்று சொல்வது தகாது. பசித்தவன் பழங்கணக்கைப் பார்ப்பது போல, நம் முன்னோர் உயர்குலத்தினராயிருந்தபடியால், நாமுமாயர்குலத்தவரென்று நினைப்பது மூடத்துவம். கற்றபிதா கற்றவனென்று சொல்லப்படுவது போல கல்லாதமகனும் கற்றவனெனப்படுவானா? அங்கனமே உயர்குலம் முன்ன பிதா உயர்குலத்தவனானபோல, இழிகுணமுள்ள மகனும் உயர்குலத்தவனானா? ஆகையால் எச்சாதியிற் பிறப்பினும் நாங்கள் உயர்குலத்தவர்களாயிருக்கவிரும்பின், அதற்குத் தகுந்த ஒழுக்கமுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டும்.

நீங்களனைவரும் இவ்வுபநியாசத்தைப்பொறுமையாயும் கவனமாயும் அன்பாயும் கேட்டதற்காக நானுங்களுக்கு மிகக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். அவ்விதஞ் செய்ததனால் நீங்களென்னைக் கனம் பண்ணினீர்கள். முடிவுரை யாக நானுங்களுக்குச் சொல்வதென்னவெனில் தனது உபநயனச்சடங்கில் தனக்குமாறாக, அங்கு கூடியிருந்த பிராமணர்கள்கொண்டு வாக்கூடிய ஆட்சேபங்களுக்கு விடையாகப் பாடிய கபிலர் அகவலை யாவரும் அறிவது அத்தியாவசியமாகும்.

இன்னும், நானுங்களுக்குக் கூறிய வுண்மைகளில், யாதும் ஆட்சேபமிருப்பின், அவைகளைக் கேட்டுத் தெளிவீர்களாக. நமஸ்காரம்.

வினா. நமது முன்னோர், எவ்வகைச் சாதியாரையும் சமமாய் நடத்தி வந்தார்களா?

விடை. சமமாய் நடத்தி வந்ததுமல்லாமல் சம்பந்தமுஞ் செய்திருக்கின்றார்கள்.

வினா. தாழ்ந்த சாதியாருக்கு கல்வி கற்கும் அதிகாரம் கொடுப்பதற்குத்தா?

விடை. உயர்வு, தாழ்வு பாராது எவர்களுக்கும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். திருவள்ளுவர் (பறையன்), ஒட்டக்கூத்தர் (கைக்கோளகன்) முதலிய கவிவாணர்கள், கற்காதவர்களா? புகழேந்திப் புலவருடைய சரித்திரத்தில், அவர், கொல்லர், குயவர் முதலிய பல சாதியாரையும் கற்பித்தாரென்றும் அவருடைய மாணாக்கர்கள், ஒட்டக் கூத்தருடன் வாதஞ் செய்தபொழுது, தக்களுடைய விடைகளை, சிலேடையான பாக்களாற் பகர்ந்தனரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

வினா. பெண்களும் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டவர்களா?

விடை. ஓளவை, உறுவை, தமிழறிசீர்தாமணி முதலியவர்கள் பெண்களல்லவா? சாமானியரால் அறியப்படக்கூடாத அரிய விஷயங்களைப் பற்றி ஆதி சங்கராசாரியர் அவர்களுடன், தர்க்கஞ் செய்தது ஓர்பெண் மணியே.

வினா. அம்மனமாயின் இந்திய ஸ்திரீகளுக்கு சமமானஸ்திதியில்லாததின்கியாயமென்ன?

விடை. இந்திய ஸ்திரீகளுக்கு மற்றெந்தத் தேச ஸ்திரீகளிலும், விசேஷமான சன்மானமும், அதிகாரமும் முண்டு. அவர்களில்லாது, ஒருகிரியையும் நடைபெறாது. மனைவியில்லாத ஆண்மக்கள் கிரியைகளைச் செய்யும் அதிகாரத்தை யிழைக்கின்றார்கள். இந்தியாவில், ஸ்திரீகள் தெய்வங்களைப்போலப் பூசிக்கப்பட வேண்டியவர்கள். ஆண்களுக்குரிய சகல உரித்தும் பெண்களுக்கு முண்டு. பெண்களுக்குரிய அதிகாரத்தை மனைவி, இல்லறம் முதலிய சொந்த விஷயங்களில் மட்டும், மன. சீ. மு. என்பவரவர்களின் கருத்துக்களும் ஆண்கள் சொல்லிய பெண்களுக்குரிய தலைமை தன்னும் விளங்கும்.

நடு-ம் அத்தியாயம்.

முற்பகல் செய்யிற் பிற்பகல் விளையும்.

நீலகண்டனும், கோமளாவதியும், மன்மதனும் ரதியும் போல, மிகவொற்றுமை யுள்ளவர்களாய், வாழ்ந்து வரும் நாட்களில், அரசினர் தகுந்தவரெனக் கண்டு, நீலகண்டனுக்கு கிராமாதிகார வுத்தியோகத்தைக் கொடுத்தும், அதை யேற்காது மறுத்தனர். தேசத்துக்கு நன்மை பயக்கும் தொழில்களைச் செய்வதே, தேசோபகாரிகளின் கடமையாகுமென்றும், அக்காலத்தில் கமத்தொழிலே சனங்களுக்கு அத்தியாவசியமான தென்றும் நினைத்து, அதைச் செய்து வந்தார். பயிரிடுந் தொழிலிலே தானறிந்ததும், கண்டனமான நவீனமுறைகளை யதுசரித்துப் பரீட்சித்தார். அங்கிராமத்திலும் அயற்கிராமங்களிலுமுள்ளவர்கள், அவரைப் பின்பற்றி மிகவுக்கத்துடன் கமஞ் செய்து வந்தார்கள். கமஞ் செய்வதற்குப் போதிய பணியில் லாதவர்களுக்குப் பணமும், விதையில்லாதவர்களுக்கு விதை தானியமும், வேறு என்ன என்ன வேண்டுமோ, அவைகளை யெல்லாம், சிறு கமக்காரருக்குக் கொடுத்து, உதவி செய்து வந்ததால், தேசம் முழுவதும் செழித்து, வறுமை ஊரைவிட்டுப் போயது. சகல சனங்களும் ஊன், உடைகளுக்கு, முட்டிப் பாடின்றி, சமாதானமாய், சந்தோஷமாய் வாழ்ந்து வந்தார்கள். தேசோபகாரியாய், தேசத்துக்கு நன்மை செய்பவராய், தன்காலத்தைச் செலவிடும் நீலகண்டனுக்குக் கனஞ் செய்யும் நோக்கமாக அரசினர் முதலியார்ப்பட்டத்தை யளித்தார்.

நீலகண்ட முதலியார் கமச்செய்கையால் ஊரை நன்னிலைக்குக் கொண்டு வந்ததுமல்லாமல், அதிக பொருளையுஞ் சம்பாதித்துக் கொண்டார். அவரது பிள்ளைகள் நன்றாய்க்கல்வி கற்பிக்கப்பட்டு, எவர்களுமே விரும்பத்தக்க சற்குணமுள்ளவர்களாயும், சன்மார்க்க முள்ளவர்களாயும், வளர்ந்து வந்தார்கள். “தக்கார் தகவிலார் என்பதவரவர் எச்சத்தாற் பெறப்படும்” என்னுங் குறட்பாவுக்கியைய அவருடைய பிள்ளைகள் அவரது தகுமையை விளக்கினார்கள்.

முதலியார் நெடுங்காலமாகத் தன்னைக் கொல்வதற்கு வழி தேடிய மனப்புலியின் குடும்பத்துக்குத் தன்னுலியன்றிப் பாருருதவி செய்ததுமன்றி, தனக்குத் தீமைசெய்வதற்கு வேண்டிய பணத்திற்காக ஈடுவைக்கப்பட்ட காணிகளுக்குச் செல்லவேண்டிய பணத்தையும் கொடுத்து, அவைகளை மீட்டு விட்டார். இன்னும் அவர்களுடைய செலவுக்குத் தேவையான பணத்தையும் மாதம் மாதம் கொடுத்து வந்தார்.

முதலியாரைச் சாதியினனென்றும், தாங்கள் அவருடன் சம்பந்தியிலிருந்து, போசனஞ் செய்ய மாட்டோ மென்றும் அவரைப்பற்றி நிந்தையாகப் பேசிக்கொண்டு திரிந்த வேளாளர்கள் தங்களை யவர் தனது பந்தியில் வைத்துப் போசனஞ் செய்வாரோவென ஐயுற்றனர். அவரோடு நேசம் பாராட்டி அவருடன் கொண்டாடி வந்தார்கள். அவரிடத்தில் அனேக சகாயங்களைப் பெற்று, அவருக்கு மிகக் கடமைப்பட்டிருந்தார்கள்.

முதலியாருடைய பிள்ளைகள் வளர்ந்து வாலிபதேசையை யடைந்த பொழுது யாழ்ப்பாணத்திலே உயர்குல வேளாள ரென்று மதிக்கப்பட்ட குடும்பங்களில் விவாகஞ் செய்து சகல சம்பத்துக்களோடும் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

மணப்புலி, காவற்சாலையினின்றும் விடுதலை பெற்று விடுவந்து சேர்ந்தபொழுது, முதலியார் தனது மனைவி மக்களுக்கு செய்த உபகாரத்தையும் உதவியையும் கேள்விப்பட்டு, தான் அவருக்குச் செய்த தீமைகளுக்காக மனஸ்தாபப்பட்டு அவர் வீட்டுக்குப் போயினான். அவர் அவனை முகமலர்ச்சியோடு ஏற்று உபசாரஞ் செய்து, வேண்டிய புத்திமதிகளைச் சொல்லி மனத்தைத் தேற்றினார். அன்று தொடக்கம், மணப்புலி அவரை மிக்க கனம்பண்ணி நடத்தி வந்ததுமன்றி, தனது ஒரு புத்திரிக்கு முதலியாருடைய புத்திரனொருவனை மணஞ் செய்து வைக்கும்படி கேட்டு, அவ்விதஞ் செய்வித்தான். மணப்புலியின் குடும்பமும் முதலியாரின் குடும்பமும் ஒரே உறவினராய், ஒற்றுமை யுள்ளவர்களாய் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

சிங்கமரப்பாணர் விடுதலை பெற்று விடுவந்து சேர்ந்தபின் பகிரங்கமான விடங்களுக்குப் போக வெட்கப்பட்டு, வீட்டை

விட்டுப் புறப்படாதிருந்தார். தனது பிற்சீவியத்தை கமமுயற்சியிலும், சனங்களுக்கு நன்மையான விஷயங்களிலும் சுழித்து வந்தார். காவலிலிருந்த சாட்சிக்காரர், தாங்கள் காவலிற்பட்ட கஷ்டத்தையும், அதுபவங்களையும் தங்களைப்போன்ற கமக் காரருக்குச் சொல்லி, அவர்கள் தங்களைப் போலத் தீயவழியிற் சென்று தண்டனை யடையாவண்ணம் அவர்களுக்குத் தருணம் வாய்க்குந்தோறும் புத்தி புகட்டுவார்கள்.

முதலியார் அவர்களை மழைப்பித்து அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருளுதவி செய்து பழையபடி அவர்களைக் கமச்செய்கையில் ஊக்கப்படுத்தி விட்டார்.

இவ்விதமாக நடந்துவருங்காலத்தில், முதலியார் குடும்ப பாரமனைத்தையும் தனது பிள்ளைகளிற் கமத்திவிட்டு, தனது காலத்தைச் சமயநூல்களைக் கற்பதிலும், அவைகளை ஆராய்ச்சி செய்வதிலும் செலவழித்துவந்தார். பக்தர்களுக்கும் சாதுக்களுமே அக்காலத்தில் அவரைத் தரிசிப்பவர்கள். லௌகிக விஷயங்களைச் சிறிது சிறிதாகக் குறைத்து காலாதித்தத்தில் அவர் தனது காலம் முழுவதையும், கடவுளைத் தியானிப்பதிலும் அவரை யறிவிதுமே செலவழித்தார்.

நக-ம் அத்தியாயம்.

விதைத்தவன் அறுப்பான்.

பஞ்சமாயாதகங்களையும் பயப்படாது செய்த தூமகேதுவும் ஐயனும் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட ஆறுமாதக் காவலையும் முடித்து, விடுதலையடைந்தார்கள். ஊரவர்களை யேய்த்து அவர்களுடைய பொருள்சமையபகரித்து, நன்றியுண்டுத்து உல்லாசமாய்த் திரிந்தவர்களுக்கு காவற்சாலையிற் கிடைத்த போசனம் ஒத்துப்போகவில்லை. அதனால் விடுவந்த சிலநாட்களுக்கிடையில் நோயாளராகினார்கள். அவர்கள் செய்த வினைகளும் பயனைக் கொடுக்க வேண்டிய காலமும் குறுகியது.

இருவரும் விட்டுக்குச் திரும்பி வந்தபொழுது, அவர்கள் வீடுகளில் ஒருவருமில்லை, வீடுகளும் வெறுவிடாய்க் கிடந்தன. ஐயனுடைய மனைவியும் மக்களும் சீவனத்துக்கு வழியின்றி

வீட்டிலிருந்த பண்டங்களை விற்பு, சீவியஞ்செய்துவந்தார்கள். அதன்பின் சீவியஞ் செய்ய முடியாது ஒருவரை விட்டொருவர் பிரிந்து, கூலிவேலை செய்தும், இடப்பெயர் வேலைகளைச் செய்தும் தங்கள் வயிறு வளர்க்கும் பொருட்டுப் பலவிடங்களுக்கும் போய்விட்டார்கள்.

தூமகேதுவின் மகன் தூர்த்தர்களுடன் கூடி, அவர்களுடன் குடித்து வெறித்து, கூத்தி விட்டுக்குப் போகத் தொடங்கினான். சில நாட்களுக்கிடையில், தூமகேது இருப்புப்பெய் யிற்பூட்டிப் பூதம்போற் காத்துவைத்த பணம் முழுவதையும் செலவழித்து விட்டு, தனது தகப்பன்முதலசொமாய்க் கொடுத்த தென்னர் தோட்டங்களையும் வயல்களையும் விற்புச் செலவு செய்தான். அது முடிந்தவுடன் குடியிருந்த வீட்டையும் வளவையும் ஈடுவைத்துப் பெற்றபணத்துடன், தனது விட்டுக்கும் போகாதுவிட்டான். அவன் உண்பது இன்னவிடமென்றும் உறங்குவது இன்னவிடமென்று மில்லாது, கண்டவிடங்களிற் சாப்பிட்டுக் கண்டவிடங்களிற் படுத்துவந்தான். இதைக்கண்டு அவனுடைய மனைவி, தனது பெற்றார் விட்டுக்குப் போய் விட்டான்.

தூமகேது விட்டுக்கு வந்த சிலநாட்களில் இருமல் கண்டு சுற்றில் சுகமாக்கியது. அவனைப் பரப்பிக்கப் பிள்ளைகளுமில்லை அவனுக்குச் செலவழிக்கப்பொருளுமில்லை. அவனுடையமகனோ அவனைத்திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. அவன் கூத்தியார் வீட்டிலும் தெருத்திண்ணைகளிலும் படுத்திருப்பான். ஆகையால் தூமகேது "பாயாரும் கானுமல்லால்" எனப் பட்டினத்தடிகள் கூறியவாறு, பாயே தனக்குத் துணையாகப் படுத்துக் கொண்டான். படுக்கையிற் கிடக்கும்பொழுது, பெண்டிரும்பிள்ளையும் சதமல்லவென ஞானிகள் பாடிய உண்மைகளை நினைத்து மனம் நொந்து கண்ணீராராய்ப் பெருக, விசனமடைந்தான். அவன் தேடிய பொருளாவது, அவனருமையாய் வளர்த்த பிள்ளையாவது, மரணத்தறவாயில் அவனுக்குத் தவகில்லை. இவ்விதமாக ஆறுமாதமாக வருந்தி, ஊரவர்கள் கொடுக்கும் உணவுகளை யருந்தி மாணித்தான். மாணிக்கும் பொழுது, அவனுடன் ஒரு

வருமில்லை. அடுத்தநாள் அயலவர்கள் கண்டு, அரசினருக்கறிவிக்க, அவர்கள் கூலியாட்களைக்கொண்டு, ஓர்விதமான அபரக்கிரியைகளுமின்றிப் புதைப்பித்தார்கள்.

ஐயன் காவற்சாலையினின்றும் திரும்பிய சில நாட்களுக்கிடையில் பாரிசுவாத நோய்கொண்டு, அரசினர் வைத்தியசாலையிற் கிடந்து இறந்தான். இவர்களுடைய கதையிவ்வாறுயது.

கள்வர்களடைந்த கதி, ஆங்காங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. கள்வர்களுக்குச் சகாயியாயிருந்த சாலியன், களவு பொருள்களைத் தனது வீட்டில் வைத்திருந்தா னென்னுங்குற்றத்திலகப்பட்டு, சரியானசாட்சிகளில்லாமையால் தண்டத்தினின்றுத் தப்பிவிட்டான். இருந்தும், நியாயாதிபதி யவர்கள் அவன் ஒவ்வொருநாளும் நகர் காவலர்களின் தானத்துக்குச் சென்று தனது கையொப்பம் வைத்துத்திரும்ப வேண்டுமெனத் தீர்ப்புச் செய்தார். இத்துடன் கள்வர்கள் அவன் வீட்டுக்குப் போவது நின்றுவிட்டது. ஆகையால் அவனுக்கும் குடும்பத்துக்கும் சீவியத்திற்கு வழியில்லாமற் போனது. போகவே அவனது மனைவி மக்கள் அவனை விட்டு ஓடிவிட்டார்கள். அவன் ஊனுக்கும், உடைக்கும் வழியின்றி, ஊரவர்களிடத்தும் வழிப் போக்கர்களிடத்தும், பிச்சையெடுத்து, உண்டநாளும், உணுதநாளுமாய்த் தன் காலத்தைக் கழித்தான். அவனை யறிந்தவர்கள் குஷ்டரோகிகளைத் தூரத்துவது போலத், தங்கள் வீடுகளுக்கடுக்காது தூரத்துவார்கள். இவ்விதமாக அவன் தன் காலத்தைக் கழித்து வரும்பொழுது, ஒருநாள் வீதியிலுள்ள ஒரு மரத்தினிழை, இறந்து கிடந்தான். அரசினர் பிணத்தை யகற்றிப் புதைப்பித்தார்கள்.

சீத்தையையன் சாதிப்புரட்டையிருந்தபடியால், அவனது சாதியிலுள்ளவர்கள் ஒருவரும் அவனை யடுக்கவில்லை. அவன் சுகவினாளுய் வந்தபொழுது, அயலவர்கள் அவனை யரசினர் வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பி விட்டார்கள். அங்கே தாழ்ந்த சாதியார் கொடுத்த வுணவையுண்டு அவர்களாற் பராபரிக்கப்பட்டு சிலநாட்களிலிறந்தான்.

"பொன்னை நினைத்து வெகுவாகத் தேடுவாபுவையன்னுடன்கு நினைத்து வெகுவாயுருகுவர் தாரணியிலுன்னை நினைந்திங் குணப்புகியாத வுலுத்தரெல்லாமென்னை யிருந்து கண்டா யிறைவா கச்சி யேகம்பனே.

நூ-ம் அத்தியாயம்.

அவப்பொழுதிலுந் தவப்பொழுது நன்று.

நீலகண்ட முதலியார் தனது சொத்துகளைத்தையும் தனதுபிள்ளைகளுக்குப் பாகம்பிரித்துக்கொடுத்துவிட்டு, தனது மறுமைக்குரிய விசாரணையைச் செய்து வருங்காலத்தில், ஓர்குருவையடைய ஆசை கொண்டார். அப்பொழுது தாயுமானசுவாமிகள் அருளிச் செய்த,

"மூர்த்திதலந்தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கினர்க்கு
வார்த்தைசொல்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே"

என்னும் பா தனது நினைவுக்கு வரவே, தனது மனைவியையுங் கூட்டிக்கொண்டு, யாத்திரை செய்ய வுத்தேசுத்தார். ஒரு சுபதினத்தில் வேண்டிய பொருளையும், உதவிசெய்ய ஒரு ஆளையுங் கொண்டு புறப்பட்டார். அவரும் அவர் மனைவியாரும் கன்னியாகுமரி தொடக்கம் இமாசலம் வரைக்குமுள்ள, சகல புண்ணியஸ்தலங்களையும், தீர்த்தங்களையும் முனிவராச்சிரமங்களையும் இருடிகள் தபோவனங்களையும் தரிசித்தார்கள். ஆங்காங்கே இயன்றளவு அன்னதானம் சொர்னதானம், வஸ்திரதானம் முதலியவைகளைச் செய்தார்கள். சிதம்பரத்தில்கலகாலம் வசித்தார்கள். காசியிலே சிலநாட்டங்கி, அங்கே தனது பெற்றிருக்கும் மற்றைய பிதிர் தேவதைகட்கும் கிரார்த்தம் முதலிய பிதிர்க் கடன்களை முடித்துக் காயாவில் அவர்களுடைய பிண்டங்களைப் போட்டார்கள். இந்தியாவிலுள்ள விசேஷ விடங்களை யெல்லாம் தரிசித்து, அனேக மாதங்களின் பின் செளக்கியமாய் வீடுவந்து சேர்ந்து, யாத்திரையைப் பூர்த்தி செய்யும் பொருட்டு அன்னதானமுஞ் செய்தார்கள்.

அதன்பின் நீலகண்டமுதலியார், ஞான னுல்களைப் படிப்பதிலும் அவைகளை யாராய்ச்சி செய்வதிலும், தனக்கெழுஞ்சந்தேகங்களை அதுபவ ஞானிகளிடங் கேட்டறிதலிலும் தன்

காலத்தைப் போக்கினார். அவ்விதஞ் செய்துவர, அவர் ஞானே தயமாய் மனச்சாந்த மடைந்தார்.

அனேகர் அவரிடம் வந்து அவர் சொல்பவைகளை யுபதேச மொழிகளாக வேற்று, அவைகளின்படி நடந்து வந்தார்கள். அவர் வயோதிபராகியும் தேவந்தளராத மனத்தளராத புத்தி மாறாது மரணபரியந்தம் தன்னுடன் வருபவர்களுடன் சம்பா வித்துக் கொண்டிருப்பார்.

யாத்திரையினின்று திரும்பிவந்தும் சிலவருஷங்கள் கழிந் தன. ஒருநாள் அவர் தனது மக்கள் மருமக்கள் பாட்டப் பிள்ளைகள் சுற்றத்தவர்கள், மித்திரர்கள் அனைவரையும் அழைப் பித்து அவர்களைத் தன்னைச் சூழவிருத்தி, உடம்பு முழுவதும் விழுதியை உத்தூனனமாப்பூசி, உருத்திராட்சமாலையணிந்து தேவாரதிருவாசகங்களைப் படிக்கும்படி கற்பித்து, சூழவிருந்த வர்களை யாசர்வதித்து, தனது ஆவியை விட்டார்.

அவரது பிதேதக் கிரியைகளும், ஏனைய அபரக்கிரியை களும் விதிப்படி சிறப்பாகச் செய்ப்பட்டன. அக்கிராமத் திலும் ஆயற்கிராமங்களினின்றுவசேதத், ஆண, பெண், அனைவரும் அவரது வீட்டுக்குவந்து துக்கங் கொண்டாடினர்.

முடிசார்ந்த மன்னரும் மற்றுமுள்ளோரும் முடிவிலொரு பிடிசாம்பராய் வெந்து மண்ணாவதுங்கண்டு பின்னுமிந்தப் படிசாந்தவாழ்வை நினைப்பதல்லாற் பொன்னினம்பலவ ரடிசார்ந்து நாமுய்ய வேண்டுமென்றே யறிவாரில்லையே.

“மையாடு கண்ணியும் மைந்தரும் வாழ்வும் மனையுஞ்செந்தி யைய நின்மாயை யுருளெளித்தோற்ற மகிலத்தள்ளே மெய்யாயிருந்து நாட்செல நாட்செல வெட்டவெறும் பொய்யாய்ப்பழங்கதையாய்க்கனவாய்மெல்லப்போனதுவே

கபம்.

100071

